

ŽIVOT VE SVĚTĚ NESPATŘENÉM

Podrobné vyprávění o životě v duchovním světě
od monsignore Roberta Hughona, Benson,
které jako prostředník zapsal
Anthony Borgia

1997

2003

2004

www.andele-nebe.cz
www.vesmirni-lide.cz

OBSAH

(**)	3
ÚVODEM K ČESKÉMU VYDÁNÍ	3
(***)	5
MONSIGNORE ROBERT HUGH BENSON	5
(****)	7
ANTHONY BORGIA	7
(*****)	8
PŘEDMLUVA	8
ZA HRANICEMI TOHOTO ŽIVOTA	9
1. Můj pozemský život	9
22. Odchod do duchovního světa	11
33. První zkušenosti	17
44. Dům odpočinku	26
55. Vzdělávací ústavy	34
66. Několik zodpovězených otázek	41
77. Hudba	47
88. Plány na budoucí zaměstnání	53
99. Temné říše	60
10. Návštěva	67
NESPATŘENÝ SVĚT	75
101. Květiny	75
112. Půda	77
123. Stavební postupy	82
134. Čas a prostor	87
145. Geografická poloha	90
156. Nejnižší říše	94
167. Některé první dojmy	98
178. Zábava	102
189. Duchovní člověk	105
1910. Sféra dětí	109
11. Zaměstnání	114
2212. Slavní lidé	120
2313. Organizace	123
2414. Vliv duchovního světa	128
2515. Nejvyšší říše	132

ÚVODEM K ČESKÉMU VYDÁNÍ

Jméno Roberta Hugha Bensona není českým čtenářům, zejména starších generací, tak zcela neznámé.

Zatím posledním dílem Roberta H. Bensona vydaným v České republice je kniha „Neviditelné světlo“, která vyšla v roce 1970 v nakladatelství Vyšehrad v znamenitém překladu Vladimíra Pražáka. Je to sbírka kratičkových próz, ve kterých se zvlášť výrazně projevuje jeho literární talent.

Mnohem bohatší vydavatelská činnost při publikování Bensonových děl u nás byla v období mezi dvěma světovými válkami. V té době vyšla v českém překladu řada z jeho děl, která patří k jeho nejvýznamnější tvorbě.

Bensonovy spisy zahrnují v celkem 27 svazcích romány, drobnější prozaické útvary, kázání a eseje. Mezi jeho nejvýznamnější díla patří romány „Žádných jiných bohů“ (No Other Gods), jež vyšlo u nás v roce 1927, a „Pán světa“ (The Lord of the World) z roku 1913. Nemůžeme nevzpomenout dílo, které má v českém překladu název „Zaklínači“ (The Necromancers) a které bylo u nás publikováno v roce 1921. V této knize se R. H. Benson zabýval škodlivostí okultismu a nebezpečím působení temných duchovních sil. Právě toto dílo se stalo hlavním motivem a popudem pro napsání knihy „Život ve světě nespátřeném“. Robert H. Benson po své fyzické smrti vstoupil do duchovního světa a tam poznal, že mnohá tvrzení, která v této knize zastával, se rozcházejí se skutečností. Cítil proto výčitky svědomí a naléhavou potřebu tuto pravdu sdělit lidem žijícím na Zemi.

Po mnoha letech se mu to za pomoci jednoho z jeho nejlepších přátel podařilo. Výsledkem této duchovní spolupráce je podrobné vyličení života v duchovním světě v této knize.

Kniha, kterou předkládáme českému čtenáři, je svým zaměřením a obsahem jedinečná. Je to dílo pocházející od Roberta H. Bensona, ale na rozdíl od jeho knih napsaných v době, kdy žil na Zemi, jsou slova této knihy vyprávěním z duchovního světa, které zapsal jeho přítel Anthony Borgia.

V posledních letech se ve světě objevuje čím dál tím více literatury tohoto druhu. Čtenáři se chtějí více dovědět o dějích, které se odehrávají za hranicemi našeho smyslového vnímání. Otázka života a smrti probouzí v lidech neutuchající touhu po skutečném poznání.

Připomeňme **Emanuela Swedenborga** (1688 - 1772), švédského státníka, vynikajícího přírodovědce a matematika, který dlouhá léta sloužil na dvoře švédského krále. Svoje zkušenosti s bádáním v oblasti mimosmyslového vnímání popsal v mnoha spisech, z nichž snad nejznámější je „Nebe a peklo“. Na rozdíl od Bensona ve své knize Swedenborg popisuje také původce zla, satana. Dnešní čtenáři znají zejména knihy Raymonda Moodyho, který ve svých dílech popsal stavy lidí ve chvílích jejich klinické smrti.

Věříme, že předkládaná kniha bude pro našeho čtenáře oživením a že mu pomůže při hlubším zamyšlení nad smyslem vlastního života.

Pokud jde o překlad názvu knihy, překladatel byl postaven před nelehký úkol. Název originálu zní „Life in the World unseen“. Z několika variant („Život ve světě nepoznaném“,

„Život ve světě neviděném“ nebo „Život v neviditelném světě“) jsme nakonec vybrali název „Život ve světě nespátřeném“, protože jsme došli k názoru, že tato verze nejlépe odpovídá duchu, obsahu a poselství originálu.

Na závěr bychom chtěli poděkovat PhDr. Zdeňku Hajnému za to, že obohatil tuto publikaci obrazovým doprovodem.

V Praze, září 2003

Vydavatelství IDEÁL

MONSIGNORE ROBERT HUGH BENSON

Robert Hugh Benson se narodil v roce 1871 jako nejmladší dítě Edwarda Whita Bensona a Mary Sidgwickové. Jeho otec byl ředitelem na známé soukromé internátní střední škole Wellington College a po několika letech se stal prvním biskupem v Truru. Když měl Hugh (jak ho doma oslovovali) 12 let, byl jeho otec jmenován canterburským arcibiskupem. O něco později Hugh získal stipendium do Etonu, kde v té době učil jeho starší bratr Arthur (spisovatel A. C. Benson, který mj. napsal slova k písni Land of Hope and Glory (Země naděje a slávy)).

Nakonec Hugh odešel studovat na Trinity College v Cambridge společenské vědy, studia však zanechal a přešel na teologii, když se rozhodl, že se stane knězem anglikánské církve. Za svého pobytu v Cambridge se začal zajímat o veslařství a horolezectví, přičemž horolezectví zůstalo jeho velkým zájmem po celou dobu jeho krátkého života. Od aktivního provozování ho však jeho rodina a přátelé odradili poté, co Hugh prodělal srdeční infarkt během výstupu v Alpách, který podnikl se svým bratrem Fredem, spisovatelem E. F. Bensonem.

V roce 1895 byl Hugh vysvěcen na kněze, působil v londýnské misii a jako kněz v malém farním kostele v Kentu, než byl později přijat do anglikánské obce v Mirfieldu v Yorkshiru. Tady napsal první z řady svých knih, soubor krátkých příběhů pod názvem The Light Invisible (Neviditelné světlo). Hugh byl v Mirfieldu šťastný, ale zjistil, že se svými názory stále více přiklání k římsko - katolickému vyznání, jehož nauka a bohoslužby silně zapůsobily na mystickou a uměleckou stránku jeho povahy. V roce 1903, sedm let po úmrtí svého otce, Hugh odešel do Říma, kde byl později přijat jako kněz v římskokatolické církvi.

Hugh pokračoval v psaní knih, které byly při zřejmém náboženském přístupu velmi nápadité a dovedně napsané. Přitahovaly široké vrstvy čtenářů. Když Hugh vešel ve známost jako schopný kněz, začal hodně cestovat a několikrát přednášel v Americe, kde získal mnoho přátel. Byl také oblíbeným kazatelem ve westminsterské katedrále, tamní církevní společenství si vysoce cenilo jeho kázání a chlapci v pěvecké škole s oblibou poslouchali jeho nápaditá a zajímavá vyprávění.

Avšak poté, co Hugh zesnul, velmi jej mrzelo, že napsal knihu The Necromancers (Vyvolávači zesnulých). Získala značný vzhlas, ale podávala překroucený pohled na komunikaci s duchovním světem. A tak se chtěl vrátit z duchovního světa, aby ten spis opravil.

Hughovo zdraví nebylo nikdy příliš pevné, ale nijak se kvůli tomu nešetřil a stále se něčím zabýval, ať už úkoly spojenými s jeho povoláním nebo jeho četnými zájmy: miloval hudbu a umění a byl také velmi zručný. Když si koupil sídlo Hare Street House, tudorský zámek v Hertfordshiru, sám pro ten dům vyřezal velkou část obložen, vytvořil tapisérie a také namaloval obrazy a do značné míry se staral o zahradu. To vše doplňovalo jeho nikdy neumdlévající práci v církvi a psaní knih.

Jeho bratr Arthur psal o Hughově nesmírném nadšení pro všechno, do čeho se pustil, o jeho silné mystické stránce spojené s velmi realistickou, praktickou povahou, o jeho mimořádném smyslu pro humor a o jeho celoživotním a vskutku opravdovém kouzlu. Jelikož Hugh velmi rychle přemýšlel a mluvil, celý život poněkud zadrhával, což ho omezovalo, ale

* Český překlad vydalo nakl. Vyšehrad r. 1970. (Pozn. red.)

vyrovnával se s tímto handicapem s lehkostí a humorem; přitom bylo pozoruhodné, že ho to zřejmě nijak neovlivňovalo při přednášení nebo kázání.

Hugh zemřel v biskupském paláci v Salfordu u Manchesteru v listopadu roku 1914, poté co během své kazatelské mise na severu dostal zápal plic. V předchozích dvou nebo třech letech ho několikrát postihla angína a několik měsíců před svou smrtí často trpěl velkými bolestmi. V den vyhlášení první světové války nabídl své služby jako vojenský kněz pro vojáky v první linii a po ukončení své cesty do Lancashiru čekal na rozkaz, aby se připravil na odchod do Francie. Nyní se vydal na zcela odlišnou cestu.

Hughovo tělo bylo pochováno na zahradě jeho oblíbeného záměčku Hare Street House, jeho hrob posvětil kardinál Bource, který také vedl bohoslužbu při zádušní mši, zpívané sborem westminsterské katedrály.

Lékař, který se staral o Hugha ke konci jeho pozemského života a který ho znal řadu let, řekl jeho bratru Arthurovi, že kdyby Hugh více odpočíval a více se šetřil, mohl žít déle, ale jeho zvykem bylo udělat práci na měsíc za jeden týden. Dodal, že Hugh si sám sebe neuměl představit, jak sedí se založenýma rukama. Jak jeho knihy zprostředkované Anthonym Borgiou ukazují, zřejmě pokračuje ve svém životním stylu dál, i po odchodu do dalšího života...

(****)

ANTHONY BORGIA

Anthony Borgia byl vynikajícím prostředníkem s výbornou schopností naslouchat. Díky právě této vlastnosti, kterou využíval při zprostředkování zpráv z duchovního světa, mohl pomoci monsignore Robertu Hughu Bensonovi uskutečnit jeho velké přání: Vydát tiskem poznatky a fakta o životě po smrti a pomoci tak rozptýlit obavy ze smrti, které má tolik lidí.

Knihy, na kterých Anthony pracoval jako Bensonův písař, jsou právem považovány za „klasická díla“ o duchovním světě literatury. Skutečnost, že takto pomohl rozšířit závažnou pravdu o životě po smrti, mu vždy působila velkou radost.

Anthony zesnul v roce 1989 ve věku 93 let. Byl to muž velice inteligentní a zároveň zvědavý, s mnoha rozličnými zájmy, i když těmi největšími, které přetrvaly po celý jeho život, byly studia hudby a parapsychologie a v obou mohl být považován za odborníka. Tento mimořádně laskavý, přátelský a štědrý muž byl nádherným příkladem pravého duchovně obdařeného člověka, což se zvláště silně projevilo na konci jeho života, kdy byl řadu let téměř slepý a kdy jeho šarm, odvaha a humor, s nimiž toto postižení snášel, vzbuzovaly obdiv všech lidí, kteří ho znali.

Jeho knihy zůstanou svědectvím o Bensonově velké touze podělit se o své poznání o příštím životě a o Anthonyho vlastní poctě Pravdě, jež ho posilovala celý jeho dlouhý život.

(*****)

PŘEDMLUVA

Poznání je nejlepší protilátkou proti strachu, zejména pokud by ten strach měl být možným nebo očekávaným stavem bytí poté, co přestoupíme z tohoto života do života na onom světě.

Abychom zjistili, jaké místo je onen svět, musíme se ptát někoho, kdo tam žije, a zaznamenat jeho výpověď. A právě k tomu došlo v této knize.

Člověk, který tuto zprávu sděluje a kterého jsem poprvé poznal v roce 1909 - pět let před jeho odchodem do duchovního světa - byl na Zemi znám jako monsignore Robert Hugh Benson, syn Edwarda Whita Bensona, někdejšího canterburského arcibiskupa.

Než došlo k sepsání těchto knih, nikdy se mnou nenavázal přímý kontakt, ale jednou jsem se dozvěděl (od jiného duchovního přítele), že existují jisté záležitosti, které by rád napravil. Duchovní přátelé a poradci mu vysvětlili potíže spojené s navázáním kontaktu, ale on na svém úmyslu trval. A tak když nastala příhodná doba, sdělili mu, že může navázat kontakt přes jednoho přítele z dob, kdy žil na Zemi. Bylo pro mě ctí pracovat jako jeho písař.

První kniha byla sepsána pod názvem **Beyond this Life** (*Za hranicemi tohoto života*); druhá pak pod názvem **The World Unseen** (*Nespatřený svět*).

V první knize monsignore Benson ve všeobecném přehledu popisuje svůj odchod a následující putování po rozličných oblastech duchovních krajin. Ve druhé knize mnohem obšírněji pojednává o mnoha důležitých a zajímavých skutečnostech a stránkách duchovního života, kterých se předtím jen lehce dotkl nebo je přešel.

Například v díle *Za hranicemi tohoto života* se zmiňuje o nejvyšších a nejnižších říších. V *Nespatřeném světě* je skutečně navštěvuje a popisuje, co tam viděl a co se v obou oblastech odehrálo. Ačkoliv obě knihy jsou samy o sobě úplné, druhá kniha významně rozšiřuje a rozvádí knihu první. Spolu tvoří ucelenou kompozici.

Jsme dávní přátelé. Jeho odchod z tohoto světa proto nijak nenarušil naše pozemské přátelství. Naopak, prohloubil ho a poskytl daleko víc příležitostí k setkání, než by bylo možné, kdyby zůstal na Zemi. Nepřestává dávat najevo, jak ho těší, že se může vracet na zem v jistém smyslu přirozeným, běžným, zdravým a příjemným způsobem a že může podat zprávu o svých dobrodružstvích a zážitcích v duchovním světě jako ten, kdo „je mrtev“ (jak na něho mnozí pohlízejí), „a přesto hovoří“.

A. B.

DÍL I.

ZA HRANICEMI TOHOTO ŽIVOTA

(1)

1. Můj pozemský život

Kdo jsem, na tom skutečně nezáleží. Kým jsem byl, na tom záleží ještě míň. Své světské postavení si s sebou do duchovního světa nebereme. Svoji světskou důležitost jsem zanechal za sebou. Nyní záleží na mé duchovní hodnotě, a ta je, můj milý příteli, mnohem menší, než jaká by měla být a jaká by *mohla* být. Tolik ohledně toho; kdo jsem. Pokud se týká toho, kým jsem byl, rád bych uvedl několik podrobností o mém vnitřním postoji, který jsem zastával před příchodem sem do duchovního světa.

Můj pozemský život nebyl nijak těžký v tom smyslu, že jsem nikdy neprošel fyzickým strádáním, ale jistě to byl život usilovné duchovní práce. Ve svém mládí jsem tíhnul k církvi, protože církevní mystika přitahovala můj vlastní smysl pro tajemství. Náboženská mystéria, navenek projevovaná ve světlech, ornátech a církevních obřadech, zřejmě uspokojovaly můj duchovní hlad tak, jak to nic jiného nedokázalo.

Mnoha věcem jsem samozřejmě nerozuměl a od chvíle, kdy jsem odešel do duchovního světa, zjišťuji, že ani nejsou tak důležité. Jsou to náboženské problémy, které vznikly v lidské mysli, a nemají naprosto žádný význam v úžasném řádu života. Tehdy jsem však jako tolik jiných věřil slepě bez nejmenšího porozumění, anebo jsem chápal jen velmi málo. Učil jsem a kázal podle církevních učebnic, a na tom jsem si vypracoval svoji pověst. Když jsem přemítal o budoucí formě existence, představoval jsem si ji - a to velmi neurčitě - tak, jak mě v té věci učila církev, což bylo neskutečně málo a většinou nesprávné. Neuvedomil jsem si, jak blízko oba světy - náš a váš - jsou, ačkoli jsem o tom měl dostatek důkazů. Zážitky mimosmyslového vnímání, které jsem měl, byly podle mého názoru vyvolány nějakým rozšířením přírodních zákonů a bylo lepší pokládat je spíše za náhodné než za pravidelněji opakované úkazy, za jevy, dané spíše jen několika vyvoleným lidem.

Skutečnost, že jsem kněz, mi nijak nebránila navštěvovat ty, na něž se církev obvykle dívala jako na demony, ačkoliv jsem, musím přiznat, ani jednou neviděl něco, co by byt jen vzdáleně připomínalo věci, které bych za ďábelské považovat mohl. Nedošlo mi, že jsem, jak se říká na zemském povrchu, člověk vnímavý, citlivý na parapsychologické jevy, obdarovaný mocí „vidění“, i když v omezeném rozsahu.

Tato zvláštní psychická schopnost zasahovala do mého kněžského života a musím konstatovat, že jej značně narušovala, protože se dostávala do rozporu s mou církevní vírou. Radil jsem se v té záležitosti se svými kolegy, ale ti věděli méně než já a pouze mi nabídli, že se za mě budou modlit, aby ze mne ty „demony“ vyhnali. Jejich modlitby mi nijak nepomohly - což se dalo čekat, jak to vím nyní. Kdyby mé zážitky byly na vysoké duchovní úrovni, je možné, že by se na mě byli dívali jako na svatého. Ale ony takové nebyly; byly to jen takové zážitky, které se stávají obyčejnému vnímavému a citlivému člověku.

Protože je měl kněz svaté církve, dívali se na ně jako na *pokoušení* ďábla. Kdyby je měl nějaký laik, byli by je považovali za plotky s „ďáblem“ nebo za nějakou formu duševní poruchy.

Moji kolegové nepochopili skutečnost, že tato schopnost je *dar* - vzácný dar, jak vím nyní - a že mi byla vlastní stejně jako všem těm, kteří ji měli, a že modlit se za její odnětí je stejně nesmyslné jako modlit se za to, aby někdo ztratil schopnost hrát na klavír nebo malovat obrazy. Nebylo to jen nesmyslné, bylo to bezpochyby špatné, protože takový dar schopnosti vidět za oponu smrti je určen k tomu, aby se užíval pro dobro lidstva. Mohu mít alespoň radost z toho, že jsem se nikdy nemodlil za odnětí těchto schopností. Já jsem se modlil, ale za větší pochopení celé záležitosti.

Velkou překážkou pro každé další zkoumání těchto schopností byl církevní postoj k nim, který byl, a také je, sveřepý, definitivní, úzkoprsý a ignorantský. M má šetření trvala jakkoliv dlouho nebo jsem je vedl v kterémkoliv směru, konečný soud církve byl vždy stejný a její prohlášení neměnné - „takové věci pocházejí od ďábla“.

Byl jsem vázán zákony církve, uděloval její svátosti a předával její učení, zatímco duchovní svět klepal na dveře mé samotné existence a snažil se mi ukázat, *abych sám pochopil to*, o čem jsem tak často přemítal - náš budoucí život.

Řadu svých zkušeností s parapsychologickými jevy jsem začlenil do svých knih a ty příběhy upravil tak, abych jim dodal pravověrnou náboženskou příchuti. Byla tam pravda, ale význam a smysl byly zkresleny. Při práci na jednom rozsáhlejším díle jsem měl pocit, že se musím zastat církve proti útokům těch, kteří věřili v duchovní přežití tělesné smrti a že je možné, aby duchovní svět navazoval kontakt s pozemským světem.

V té větší práci jsem připisoval „ďáblovi“ - proti svému přesvědčení - věci, o kterých jsem skutečně věděl, že nejsou nic jiného než působení přírodních zákonů, mimo dosah a zcela nezávislé na jakémkoli tradičním náboženství a rozhodně nejsou zlého původu.

Kdybych se řídil podle toho, co bych si sám přál, musel bych svůj život úplně změnit, zřít se pravověrnosti, a nejspíše by to znamenalo i velkou materiální oběť, poněvadž jsem si už vypracoval další pověst jako spisovatel. Díla, která jsem již napsal, by v očích mých čtenářů ztratila hodnotu a já bych mohl být považován za kacíře nebo blázna.

Nechal jsem si tak uniknout tu největší příležitost mého pozemského života. Jak velká to byla příležitost a jak velká byla má prohra a politováníhodná ztráta, to jsem poznal, až když jsem přešel do onoho světa, jehož obyvatele jsem viděl již tolikrát a při tolika různých příležitostech.

Pravda byla na dosah a já ji nechal uniknout. Byl jsem stoupencem církve. Její učení mě příliš ovlivnilo. Viděl jsem tisíce, kteří věřili stejně jako já, a to mě podporovalo v tom, co dělám, neboť jsem si nedokázal představit, že ti všichni by se mohli mýlit. Snažil jsem se oddělit svůj náboženský život od svých mimosmyslových zážitků a obojí brát tak, jakože to spolu nesouvisí.

Bylo to těžké, ale podařilo se mi zachovat způsob života, který mě co nejméně duševně znepokojoval, a tak jsem pokračoval až do konce, kdy jsem konečně stanul na prahu tohoto světa, do něhož jsem již letmo nahlédl. Nyní doufám, že se mi podaří podrobně vylíčit, co mě potkalo, když jsem přestal být obyvatelem Země a odešel do velkolepého duchovního světa.

2. Odchod do duchovního světa

Vlastní průběh smrti nemusí být nutně bolestný. Za svého pozemského života jsem viděl mnoho lidí, kteří překračovali hranici do duchovní říše. Měl jsem možnost pozorovat fyzickými očima boje, které se odehrávají, když se duch snaží navždy se oprostit od těla.

Svým duchovním zrakem jsem také viděl ducha odcházet, ale nikde jsem nebyl schopen zjistit - totiž z církevních zdrojů - co přesně nastává v okamžiku oddělení, ani jsem nedokázal získat jakoukoli informaci o pocitech, které odcházející člověk prožívá. Autoři náboženských učebnic nám o takových věcech nic neříkají z jednoho jednoduchého důvodu - *nevědí to*.

Fyzické tělo mnohdy vypadalo, že velmi trpí, ať už skutečnou bolestí nebo kvůli namáhavému či ztíženému dýchání. Do té míry všechny takové odchody vypadaly jako nanejvýš bolestné. Bylo tomu opravdu tak? To byla otázka, kterou jsem si často kladl. Ať už byla správná odpověď jakákoliv, nikdy jsem skutečně nemohl uvěřit, že vlastní fyzický průběh „umírání“ je bolestný, ačkoliv tak vypadal. Věděl jsem, že odpověď na svoji otázku jednoho dne poznám, a vždy jsem doufal, že alespoň můj odchod nebude násilný, ať už bude jinak jakýkoliv.

Mé naděje se splnily. Můj konec nebyl násilný, ale byl namáhavý tak jako řada těch jichž jsem byl svědkem.

Jen krátce před svým odchodem jsem začal tušit, že mé dny na Zemi se schylují ke konci. Jak jsem ležel na své posteli, v mé mysli se rozhostil pocit tíhy, trochu podobný ospalosti. Mnohokrát jsem cítil, jako bych byl unášen pryč a zase se poklidně vracel. V těch okamžicích nepochybně ti, kteří se starali o moje fyzické pohodlí, museli být přesvědčeni, že pokud jsem ještě skutečně neodešel, můj skon se rychle blíží.

Během svých jasných chvil jsem nezažil žádné pocity fyzického nepohodlí. Viděl jsem a slyšel, co se děje kolem mě, a „vnímal“ duševní tíseň, kterou můj stav vyvolával. A přesto jsem měl pocit nanejvýš pozoruhodné rozjařenosti mysli. Věděl jsem jistě, že nastal čas mého odchodu, a byl jsem naplněn nedočkavostí odejít pryč. Neměl jsem strach ani žádnou zlou předtuchu, nepochyboval jsem ani necítil zatím žádnou lítost, a tak jsem opouštěl pozemský svět. (Pocit lítosti měl přijít později, ale o tom budu mluvit v příhodnější dobu.) Vše, co jsem chtěl, bylo odejít pryč z tohoto světa.

Náhle jsem ucítil silné nutkání vstát. *Fyzicky* jsem necítil naprosto nic, velmi podobně jako když fyzicky nevnímáme při snění, ale duchovně jsem byl bdělý, ať už mé tělo sebevíce svědčilo o opaku. Jakmile se dostavil ten zřetelný podnět vstát, uvědomil jsem si, že skutečně vstávám.

Pak jsem zjistil, že lidé kolem mého lůžka zřejmě nepozorují, co dělám, protože se ani nepokusili mi přijít na pomoc, ani se nijak nesnažili mě jakkoli zadržet. Otočil jsem se a tehdy jsem spatřil, co se stalo. Viděl jsem své fyzické tělo ležící bez života na posteli, ale já, mé *skutečné* já, bylo zde, živé a v pořádku.

Několik minut jsem zůstal upřeně hledět a do mého vědomí se vkradla myšlenka, co dělat dál, ale pomoc byla nablízku. Viděl jsem pokoj kolem sebe stále docela jasně, ale byl nějak zamlžený, jako by ho zaplnil kouř velmi rovnoměrně rozprostřený. Podíval jsem se na sebe a podivil se, jaké šaty mám na sobě, protože jsem očividně vstal z postele, kde jsem stonal, a nebyl jsem tedy ve stavu, abych se mohl příliš vzdálit ze svého prostředí.

Byl jsem nadmíru překvapen, když jsem zjistil, že mám na sobě svůj obvyklý oděv, který jsem například nosil, když jsem se pohyboval volně a zdráv po svém vlastním domě. Moje překvapení trvalo jen chvíli, protože mě napadlo, jaký jiný oděv bych měl čekat, že budu mít na sobě ? Určitě ne nějaký průsvitný šat. Takový oblek je obvykle spojován s konvenční představou anděla a já jsem se nijak nepotřeboval ujišťovat, že anděl nejsem ?

Okamžitě mi pomohlo, když jsem si vybavil poznatky o duchovním světě, které jsem byl schopen dát dohromady ze svých vlastních zkušeností. Najednou jsem *věděl*, jaká změna nastala v mém stavu; jinými slovy věděl jsem, že jsem „zemřel“. Věděl jsem také, že žiji, že jsem se zbavil své poslední nemoci natolik, abych mohl vstát a rozhlédnout se kolem sebe. Ani na chvíli jsem nepocítil nějakou duševní úzkost, ale byl jsem pln údivu, co se bude dít dál, neboť já jsem byl zde, plně jsem vládl všemi svými schopnostmi a vskutku jsem se cítil „fyzicky“ jako nikdy dříve. Třebaže moje vyprávění zabralo nějakou dobu, abych vám to mohl popsat co nejpodrobněji, celý proces musel trvat jen několik minut pozemského času.

Jakmile jsem měl tu trošku času, abych se na sebe podíval a uvědomil si svůj nový stav, zjistil jsem, že se ke mně připojil můj někdejší kolega - kněz - který odešel na onen svět před několika lety. Srdečně jsme se pozdravili a já jsem si všimnul, že je oblečen stejně jako já.

Opět mi to nepřišlo nijak divné, protože kdyby měl na sobě cokoliv jiného, musel bych nabýt pocitu, že něco není v pořádku, neboť jsem ho znal pouze v kněžském oděvu. Velmi se zaradoval, že mě znovu vidí, a já jsem už tušil, že navlékneme mnohé nitky, které zpřetrhala jeho „smrt“.

V prvním okamžiku jsem nechal hovořit jen jeho; stále jsem si musel zvykat na nový stav věcí. Musíte mít totiž na paměti, že jsem právě opustil lůžko svého posledního stonání a že s odložením fyzického těla jsem odložil také tu nemoc, a ten nový pocit pohodlí a volnosti bez tělesných neduhů byl tak úžasný, že když se to stalo skutkem, chvíli trvalo, než jsem to plně vstřebal. Zdálo se, že můj dávný přítel okamžitě poznal, co všechno vím a že si uvědomuji, že jsem zesnul a že je všechno v pořádku.

A na tomto místě bych rád uvedl, že v té vlastní přechodné fázi se z mé mysli nadobro vytratily veškeré představy o „soudním stolci“ a „soudném dni“. Vše bylo příliš normální a přirozené, než aby to připomínalo strašný Boží soud, o němž křesťanské náboženství učí, že jím musíme po „smrti“ projít.

Samotná představa „soudu“, „pekla“ a „nebe“ mi připadala naprosto absurdní. Ve skutečnosti byla úplně nerealistická teď, když jsem zjistil, že jsem živý a v pořádku, „oděn do své pravé mysli“ a prakticky oděn do svého běžného úboru, stojím v přítomnosti svého dávného přítele, který mi srdečně potřásá rukou, zdraví mě a přeje mi vše dobré a očividně a opravdově dává najevo, jak rád mě vidí, stejně jako jsem já byl potěšen, že vidím jeho.

On sám měl velmi dobrou náladu, když tam tak stál a vítal mě, jako se na zemském povrchu vítají dva dávní přátelé po dlouhém odloučení. To samo o sobě dostatečně svědčilo o tom, že veškeré úvahy o mém odvedení k soudu byly naprosto směšné.

Oba jsme byli velice veselí, velice šťastní, velice bezstarostní a velice přirození a já sám jsem celý rozčilený čekal, jaká všemožná příjemná odhalení mi ten nový svět přinese, a věděl jsem, že nikdo není lepší než můj dávný přítel, kdo by mě měl do nich zasvětit. Řekl mi, abych se připravil na to, že těch velice příjemných překvapení bude nesmírně mnoho, a že on sám byl poslán, aby mě očekával při mém příchodu. Jelikož už věděl, kam až sahá mé poznání, jeho úkol byl mnohem snadnější.

Jakmile jsem se vzpamatoval a konečně od chvíle, kdy jsme poprvé přerušili ticho, našel

slova, všiml jsem si, že mluvíme stejně, jako jsme vždycky mluvili na Zemi, to znamená, že jsme jednoduše používali naše hlasivky a mluvili docela přirozeně. Nemuseli jsme na to myslet a vskutku jsem o tom ani nepřemýšlel. Pouze jsem zaznamenal, že to tak je.

Můj přítel pak navrhl, že jelikož už nemáme žádnou potřebu ani nutkání setrvávat v prostředí, kde jsem zesnul, můžeme se vzdát, a že mě vezme na velmi příjemné „místo“, ale pospíšil si s vysvětlením, že ve skutečnosti odcházím do svého vlastního domu, kde bych se měl hned cítit jako „doma“. Aniž jsem zatím věděl, jak to provedeme, či jinými slovy, jak se tam dostaneme, zcela jsem se svěřil do jeho rukou, a to byl, jak mi řekl, přesně ten důvod, proč přišel

Nemohl jsem odolat nutkání otočit se a naposledy se podívat na pokoj, kde došlo k mé přeměně. Stále vypadal jakoby zahalený mlhou. Ti, kdo předtím stáli kolem lůžka, nyní odešli, a já jsem mohl přistoupit k posteli a pozorně se na „sebe“ zadívat. Pohled, který se mi naskytl, na mě vůbec nijak nezapůsobil, ale ten poslední pozůstatek mé fyzické osoby se zdál být docela klidný. Můj přítel pak navrhl, že bychom měli jít, a tak jsme odešli.

Při našem odchodu se místnost postupně zahalovala mlhou, až se mi začala vytrácet z dohledu a nakonec zmizela. Až dosud jsem jako obvykle používal svoje nohy jako při běžné chůzi, ale vzhledem k mé poslední nemoci a z toho vyplývající skutečnosti, že bych po ní měl nějakou dobu odpočívat, než se začnu příliš namáhat, můj přítel prohlásil, že bude lepší, když nebudeme používat obvyklý pohybový prostředek - naše nohy. Pak mi řekl, abych se pevně chytil jeho paže a ničeho se neobával. Mohl jsem, pokud jsem si to přál, zavřít oči. Prý bude možná lepší, když to tak udělám.

Vzal jsem ho za ruku a ostatní nechal na něm, jak mi pověděl. Najednou jsem ucítil, že se vznáším; takový pocit člověk mívá ve fyzických snech, ačkoliv tady to bylo velmi skutečné a bez jakýchkoliv pochybností, co se týče mé bezpečnosti. Ten pohyb se, jak se zdálo, postupně zrychloval, a já měl oči stále pevně zavřené. Je zvláštní, s jakým odhodláním člověk tady může dělat takové věci.

Pokud by něco podobného bylo možné na zemském povrchu, kolik z nás by zavřelo oči s naprostou důvěrou? Tady jsem ani na chvíli nezapochyboval, že je vše v pořádku, že není, čeho se obávat, že se rozhodně nemůže stát nic nečekaného, a kromě toho že můj přítel situaci naprosto zvládá.

Po krátké chvíli se zdálo, že se náš postup nějak zpomalil, a já jsem pod nohama ucítil něco velmi pevného. Přítel mi řekl, abych otevřel oči. Udělal jsem to.

Spatřil jsem svůj starý dům, v němž jsem žil na zemském povrchu; svůj start domov - ale s určitým rozdílem. Byl vylepšený tak, jak jsem to nebyl schopen udělat s jeho pozemským protějškem. Sám dům vypadal, jak mi přišlo na první pohled, jakoby byl jaksi zase nový, ne pouze opravený, ale moji pozornost mnohem více upoutaly zahrady kolem něj.

Zdálo se, že jsou dost rozsáhlé, a byly naprosto dokonale uklizené a upravené. Tím nemyslím běžnou upravenost, kterou člověk vidá ve veřejných zahradách na zemském povrchu, ale fakt, že byly nádherně udržovány a ošetřovány. Nebyl tam žádný bujný porost ani změti listoví a plevele, ale to nejúžasnější bohatství nádherných květin uspořádaných tak, aby se ukázaly v naprosté dokonalosti.

Když jsem měl možnost si ty květiny prohlédnout víc zblízka, musím říct, že jsem na Zemi nikdy neviděl ať už podobnou květinu nebo protějšek k některé z těch, které tam byly v plném květu. Bylo samozřejmě možné najít řadu známých květů, ale daleko větší množství z nich se zdály být druhy naprosto nové, podle mých spíše omezených znalostí o květinách.

Nebyly to jen květiny samotné a jejich neuvěřitelná škála překrásných barev, co přitahovalo moji pozornost, ale ta životadárná atmosféra věčného života, kterou jaksi vydávaly do všech stran.

Když člověk přistoupil k některému seskupení květin nebo jen k jednotlivému květu, vypadalo to, jakoby z nich proudil veliký pramen povzbuzující síly, která duchovně povznášela duši a dodávala jí sílu, zatímco nebeská vůně, kterou vydechovaly, byla taková, jakou žádná duše zahalená pláštěm těla nikdy nezažila. Všechny ty květiny byly živé, dýchaly a byly, jak mi oznámil můj přítel, nezničitelné.

Byla tam ještě jedna úžasně zajímavá věc, kterou jsem zaznamenal, když jsem se k ním přiblížil, a to byl zvuk hudby, který květiny obklopoval a vytvářel s nimi velice jemný soulad, když se přesně a dokonale shodoval s jejich nádherným zabarvením.

Nejsem bohužel dostatečně hudebně vzdělaný, abych vám dokázal náležitě technicky vysvětlit ten krásný jev, ale doufám, že vám přivedu někoho, kdo této věci rozumí a kdo to bude moci vysvětlit přesněji. V této chvíli tedy stačí uvést, že ty hudební tóny přesně ladily se vším, co jsem dosud spatřil - a toho bylo zatím velmi málo - a že tam všude vládla dokonalá harmonie.

Uvědomil jsem si posilující účinky té nebeské zahrady už natolik, že jsem dychtil poznat z ní více. A tak jsem se ve společnosti svého dávného přítele, na jehož znalosti a rady jsem tu spoléhal, procházel zahradními pěšinkami, chodil po nádherné trávě, jejíž pružnost a měkkost se daly téměř přirovnat k „chůzi po oblacích“; a zkoušel si představit, že všechna ta nepřekonatelná krása je součástí mého vlastního domova.

Spatřil jsem tam množství nádherných stromů, z nichž žádný nebyl pokřivený tak, jak to vidáváme na Zemi, přesto tam nebyl ani náznak strohé šablonovité jednotvárnosti. Důvod byl prostý, každý strom vyrůstal v dokonalých podmínkách, bez větrných bouří, které by ohnuly a zkroutily mladé větve, a bez útoků hmyzu a řady dalších příčin způsobujících deformace pozemských stromů. Se stromy to bylo podobné jako s květinami. Žijí věčně, jsou nezničitelné a stále oděné v celé kráse listoví všech odstínů zeleně a neustále vyzařují život pro všechny ty, kdo se k nim přiblíží.

Zaznamenal jsem, že tam nikde není vidět, co bychom běžně nazvali stíny pod stromy, a přece to nevypadalo, že by tam bylo nějaké planoucí slunce. Zdálo se, že tam je světelné záření, které proniká do každého koutu, a přeci to tam ani trochu nepůsobilo monotónně. Můj přítel mi řekl, že všechno světlo pochází přímo od Dárce veškerého světla, a že to světlo je sám Boží život, a že ozařuje celý duchovní svět, kde žijí ti, kdo mají zrak, aby duchovně viděli.

Také jsem si všiml, že příjemné teplo prostupovalo každým kouskem prostoru, teplo dokonale rovnoměrné a rovněž dokonale stálé. Vzduch byl nehybný, třebaže tam vanul jemný, vůní prostoupený vánek - skutečný zefír - který nic neměnil na velmi příjemném mírném charakteru teploty.

A nyní mi dovoluňte povědět něco těm, kteří se příliš nestarají o „vůně“ jakéhokoliv druhu: nebudte zklamaní, až budete číst tato slova a budete mít pocit, že to pro vás nemůže být nebe, bude-li tam něco, co nemáte rádi. Říkám vám, počkejte, dokud se o tom všem sami nepřesvědčíte, a vím, že pak úplně změníte názor. Všechny ty věci jsem popsal poněkud podrobněji, neboť jsem si jistý, že o nich hodně lidí přemýšlí.

Zarazila mě skutečnost, že tam nebyly žádné stopy po zdech, ohradách nebo plotech;

vskutku nic, pokud jsem mohl vidět, co by určovalo hranice, kde má zahrada začíná nebo končí. Dozvěděl jsem se, že něco jako hranice tu nejsou potřeba, protože každý člověk instinktivně přesně ví, a to nade vši pochybnost, kde jeho vlastní zahrada končí.

Proto tam nedocházelo k žádnému zneužívání cizích pozemků, třebaže všechny byly volně přístupné všem, kdo přes ně chtěli přejít nebo se v nich zdržovat. Měl jsem vřelé svolení jít, kamkoli jsem chtěl, aniž bych se musel obávat, že naruším něčí soukromí. Byl jsem vybídnut, abych si uvědomil, že takové je zdejší pravidlo, a že bych se ani já neměl cítit jinak vůči těm, kteří se budou procházet v mé vlastní zahradě. Hned jsem se nechal slyšet, že to chápu, neboť jsem si na místě přál, aby všichni, kdož o to stojí, přišli do mé zahrady a potěšili se její krásou. Neměl jsem vůbec žádné představy o osobním vlastnictví, ačkoliv jsem věděl, že ta zahrada mi patří, abych ji „měl a vlastnil“. A to je přesně postoj všech zde - vlastnictví a partnerství současně.

Když jsem viděl, jak je celá zahrada nádherně zachovalá a ošetřovaná, zeptal jsem se svého přítele, který génius se o ni stará tak pozorně a s tak úžasným výsledkem. Než na moji otázku odpověděl, připomněl mi, že jelikož jsem přišel do duchovního světa jen velmi nedávno, považuje za vhodné, abych si odpočinul, nebo abych se alespoň neunavoval prohlížením okolí.

Navrhl tedy, abychom vyhledali nějaké příjemné místo - použil ta slova ve srovnávacím smyslu, protože všude bylo všechno více než příjemné - sedli si, a pak že mi objasní několik problémů z těch mnoha, které se objevily v tom krátkém čase od chvíle, kdy jsem přešel do duchovního stavu.

Šli jsme tedy dál, dokud jsme nenašli jedno takové „příjemné“ místo pod větvemi vznešeného stromu, odkud jsme přehlédli velkou část krajiny, jejíž bohatá zeleň se před námi vlnila a táhla do dálky. Celý výhled byl zalit překrásným, blankytně modrým slunečním svitem a já jsem spatřil řadu domů rozmanitých tvarů, malebně zasazených, podobně jako ten můj, mezi stromy a zahrady.

Lehli jsme si jen tak do měkké trávy a já jsem se pohodlně natáhl s pocitem, jako bych ležel na posteli s nejjemnějším prachovým peřím. Můj přítel se mě otázel, zda jsem unavený. Necítil jsem běžnou pozemskou únavu, ale přeci jenom jsem trochu vnímal určitou potřebu tělesného odpočinku. Prý to jsou následky mé poslední nemoci, a chci-li, mohu přejít do stavu naprostého spánku.

V té chvíli jsem však nepochoval tak silnou potřebu a řekl jsem mu, že bych prozatím mnohem raději slyšel jeho vyprávění. A tak začal.

„**Cokoli člověk zaseje**“, řekl, „**to také sklídí**“¹. Těch pár slov přesně popisuje velký vnitřní proces, který je za vším, co zde ve skutečnosti vidíš před sebou. Všechny stromy, květiny, lesy, domy, jež jsou též šťastnými domovy šťastných lidí - vše je viditelným výsledkem slov, cokoli člověk zaseje. Tato Země, v níž ty a já nyní žijeme, je zemí bohaté úrody, jejíž semena byla zaseta na Zemi. Všichni, kteří zde žijí, získali pro sebe právě takové bydliště, které jim připadlo podle jejich skutků na Zemi.“

Začínal jsem si uvědomovat řadu věcí, z nichž ta nejdůležitější a zároveň ta, která na mě nejvíc zapůsobila, byl naprosto špatný postoj, který zaujalo náboženství ve vztahu k duchovnímu světu. Sama skutečnost, že jsem ležel tam, kde jsem ležel, od základu zcela popírala tolik věcí, jež jsem učil a zastával ve svém kněžském životě na Zemi.

* Viz Gal 6,7. (Pozn. red.)

Viděl jsem, jak se rozplývá velké množství tradičních nauk, vyznání a doktrín, protože jsou bezvýznamné, protože nejsou pravdivé a protože nemají vůbec žádné použití pro věčný svět ducha a jeho velkého Stvořitele a Udržovatele. Nyní jsem jasně chápal, co jsem jen s potížemi chápal dříve, že tzv. pravověrnost je vytvořena člověkem, ale vesmír je dán Bohem.

Můj přítel mi dál řekl, že sám jistě zjistím, že v těch domech, které jsme viděli z místa, kde jsme leželi, žijí různí lidé v různých podmínkách; lidé, jejichž náboženské názory, když ještě žili na Zemi, byly rovněž tak různorodé. Leč jedna z úžasných skutečností duchovního světa je, že lidé jsou naprosto stejní v okamžiku po přechodu do duchovního života, jako byli v okamžiku předtím.

Pokání na smrtelné posteli není nic platné, protože to většinou bývá jen holé zbabělosti zrozené z obavy, co se stane - z obavy před teologicky vykonstruovaným věčným peklem, které je tak účinnou zbraní v církevním arzenálu a které ve své době snad způsobuje více utrpení, než řada jiných chybných doktrín.

Náboženská přesvědčení tedy netvoří žádnou část duchovního světa, ale protože lidé si s sebou do duchovního světa přinášejí všechny své vlastnosti, horlivý stoupenec každé náboženské skupiny se tam bude dál věnovat svému náboženství až do doby, než bude jeho mysl duchovně osvícena.

Máme zde, jak mě můj přítel informoval - od té doby jsem je sám viděl - celá společenství, která stále zachovávají svoje staré pozemské náboženství. Slepý fanatismus a předsudky, to všechno je zde, řečeno z čistě náboženského hlediska. Ti lidé nikomu neublíží, leda sami sobě, jelikož to všechno se omezuje na ně samotné. Tady neexistuje něco takového, jako je obrácení na jinou víru ?

Jestliže se tedy věci mají takto, byl jsem přesvědčen, že naše vlastní náboženství je zde plně zastoupeno. A vskutku bylo ? Stejně obřady, stejné rituály, stejná dávná přesvědčení, vše se dál provozuje se stejně nemístnou horlivostí - v kostelech postavených za tím účelem. Členové těch společenství vědí, že zesnuli, a domnívají se, že pokračovat v jejich způsobu uctívání, které v podstatě vymyslel člověk, je součástí jejich nebeské odměny.

Budou v tom tak pokračovat až do té doby, než nastane duchovní probuzení. Rozhodně tu nikdo nevyvíjí tlak, aby na ty lidi působil; jejich duchovní vzkříšení musí nastat zevnitř. Až nastane, tito lidé poprvé okusí skutečný význam svobody.

Můj přítel mi přislíbil, že budu-li chtít, můžeme později navštívit některé z těch náboženských skupin, ale připomenul, že když máme tolik času, bylo by lepší, abych si nejprve zvykl na nový život. Dosud mi neodpověděl na otázku, kdo je ten dobrosrdečný člověk, který se tak dobře stará o moji zahradu, ale vyčetl mou nevyslovenou myšlenku a vrátil se k tomu tématu sám.

Dům i zahrada jsou prý plody, jež jsem pro sebe sklídl za svůj pozemský život. Když jsem získal právo na jejich vlastnictví, postavil jsem je za pomoci šlechtných lidí, kteří svůj život v duchovním světě věnují poskytování přátelských služeb a pomoci druhým. Není to jen jejich práce, je to pro ně také radost. Často se té práce ujímají a vykonávají ji lidé, kteří byli v tom oboru na Zemi odborníky a kteří tu práci také měli rádi. Zde mohou ve svém zaměstnání pokračovat v podmínkách, které jim může poskytnout jen svět ducha. Ty úkoly jim přinášejí duchovní odměnu, ačkoliv ti, kdo je vykonávají, na odměnu nikdy nemyslí. Touha pomáhat druhým stojí vždycky nejvýše.

Člověk, který pomohl zrealizovat tu krásnou zahradu, miloval zahrady už na zemském povrchu, a jak jsem mohl sám vidět, byl také odborník. Nicméně když zahrada jednou

vznikla, její údržba už nevyžadovala žádnou lopotnou práci, jako tomu je s velkými zahradami na Zemi. Tu námahu na Zemi vyžaduje trvalý rozklad, nepřízeň bouří a větru a další podobné příčiny.

Tady nedochází k žádnému rozkladu a vše, co roste, roste ve stejných podmínkách, v jakých žijeme. Byl jsem poučen, že zahrada prakticky nebude vyžadovat žádnou péči, jak to slovo obvykle chápeme, a že náš přítel zahradník by se o ni chtěl starat dál, budu-li si to přát.

Nejen že jsem si to přál, já jsem doufal, že se o ni určitě postará. Vyjádřil jsem velké díky za jeho skvělou práci a doufal jsem, že se s ním budu moci setkat a sdělit mu své upřímné uznání a díky. Můj přítel mi vysvětlil, že to je docela snadné a že dosud jsem se s ním nesetkal jen proto, protože jsem přišel teprve docela nedávno, a že mě nebude rušit, dokud se nezabydlím.

Mé myšlenky se opět vrátily k mému zaměstnání na Zemi, když jsem vykonával každodenní bohoslužby a všechny další povinnosti k církevního kněze. Pokud tedy šlo o mě, jelikož takové zaměstnání bylo nyní zbytečné, lámal jsem si hlavu nad tím, co mi bezprostřední budoucnost přinese. Můj přítel mě znovu upozornil, že je dost času tu věc uvážít, a navrhl mi, abych si odpočinul a pak ho doprovodil na nějakých inspekčních cestách - bylo toho tolik k vidění a tolik věcí mě jistě ještě hodně překvapí. Byla tu také řada přátel, kteří čekali na naše opětovné setkání po dlouhém odloučení. Aby udržel zkrátka moji nedočkavost, nejprve mi řekl, že si musím v první řadě odpočinout a pro ten účel, které místo je lepší než můj vlastní domov ?

Uposlechl jsem tedy jeho radu a vydal jsem se směrem k domu.

(3)

3. První zkušenosti

Už jsem se zmínil, že když jsem poprvé přišel do svého domu v duchovním světě, všiml jsem si, že je stejný jako můj pozemský dům, avšak s určitým rozdílem. Hned při vstupu jsem viděl, že zde došlo k několika změnám.

Ty změny se týkaly většinou vnitřního uspořádání a byly přesně takové, jaké jsem chtěl vždycky provést ve svém pozemském domě, ale které jsem z architektonických či jiných důvodů nebyl nikdy schopen zrealizovat.

Pozemské potřeby se zde neuplatňují, takže mi můj duchovní domov připadal po stránce celkového uspořádání přesně takový, jaký jsem si vždy přál. Základní náčiní, které je nezbytně spojené s pozemskou domácností, například co se týče čistě světského poskytování potravy tělu, bylo tady samozřejmě naprosto zbytečné. To je příklad jednoho z rozdílů. A tak je to i s dalšími, není těžké si je vybavit.

Jak jsme společně procházeli jednotlivé místnosti, viděl jsem mnoho příkladů vypovídajících o pozornosti a laskavosti těch, kdo se tak neúnavně snažili mi pomoci s přestavbou mého starého domu v jeho novém prostředí. Když jsem tak stál v jeho zdech, plně jsem si uvědomoval, jak je trvalý ve srovnání s tím, co jsem nechal za sebou. Ale bylo to trvání, o němž jsem věděl, že jej mohu ukončit; trvání pouze tak dlouhé, dokud si to přeji. Byl to víc než pouhý dům; byl to duchovní přístav, pokojné bydliště, kde zcela chyběly obvyklé

domácí starosti a povinnosti.

Nábytek, který tam byl, se z velké části sestával z kusů, které jsem pořídil do jeho pozemskému originálu, ne že by byl nějak zvlášť pěkný, ale protože mi připadal užitečný a pohodlný a dostatečně vyhovoval mým skromným nárokům. Většinu malých ozdobných předmětů bylo možné spatřit vystavené na jejich obvyklém místě a dohromady celý dům jevil neklamné zdání zabydlenosti. Vskutku jsem „přišel domů“.

V pokoji, který dříve býval studovnou, jsem si všiml několika hodně zaplněných polic s knihami. Nejdřív mě spíš překvapilo, že něco takového vidím, ale po chvilce přemýšlení jsem se už nedivil; protože může-li něco takového jako tento dům se všemi těmi rozličnými doplňky vůbec existovat, proč by v tomto řádu neměly mít knihy také svoje místo ? Chtěl jsem poznat, co jsou to za knížky, a tak jsem si je šel blíže prohlédnout.

Jak jsem se před ně postavil, jasně jsem si uvědomil důvod, pravý důvod, proč tam jsou. Mnohé z těch knih obsahovaly příběhy, o nichž jsem už mluvil, že jsem v nich uváděl své vlastní mimo smyslové zážitky poté, co jsem jim dodal nezbytný náboženský výklad. Přišlo mi, že zejména jedna kniha vystupuje v mých myšlenkách více než ostatní, a já jsem si plně uvědomil, že si nyní přeji, abych ji nikdy nebyl napsal.

Bylo to ono zkreslené vyprávění, v němž byly skutečnosti, které jsem již znal, neobjektivně upraveny a pravda zatajena. Měl jsem skutečné výčitky svědomí a poprvé od svého příchodu do této země jsem pocítil lítost. Nebyla to lítost nad tím, že jsem přece jenom přišel do duchovního světa, ale trápila mě skutečnost, že jsem pravdu, jež byla přede mnou, záměrně odmítl, abych ji nahradil nepravdou a chybným výkladem.

Neboť jsem věděl, že dokud bude žít mé jméno, tedy dokud bude mít nějakou komerční hodnotu, tato kniha se bude dál vydávat a bude v oběhu, lidé ji budou číst - a považovat za úplnou pravdu. Dospěl jsem k nemilému poznání, že nikdy nemohu zničit, co jsem jednou takto udělal.

Ani na okamžik jsem kvůli tomu nepocítil nějaké odsouzení. Naopak, zřetelně jsem vnímal atmosféru hluboké účasti. Nevěděl jsem, odkud se vzala, nicméně byla skutečná a velmi určitá. Obrátil jsem se na svého přítele, který po dobu mého prohlížení a objevování stál diskrétně a chápavě trochu stranou, a požádal jsem ho o pomoc.

Přišla vzápětí. Tehdy mi vysvětlil, že ví přesně, co přede mnou vyvstalo v souvislosti s těmi knihami, ale že k tomu nemohl nic říci dříve, než na to přijdu sám. Jakmile jsem si to uvědomil a poté ho požádal o pomoc, mohl okamžitě přistoupit a pomoci mi.

Moje první otázka k němu byla, jak bych mohl celou tu věc napravit. Řekl mi, že je několik způsobů, jak to mohu udělat, některé složitější - avšak účinnější - než jiné. Navrhl jsem, že bych se snad mohl vrátit do pozemského světa a povědět ostatním lidem o tomto novém životě a říci jim pravdu o spojení mezi těmito dvěma světy. Řekl, že se o to již mnoho, mnoho lidí pokusilo a stále pokouší, a kolika z nich uvěřili ? Myslím si snad, že budu mít větší štěstí ?

Rozhodně mezi těmi, kteří četli mé knihy, by se široko daleko stěží našel byt' i jen jeden člověk, který by přijal nebo uvěřil nějaké zprávě ode mne. A kromě toho, uvědomil jsem si, kdybych se těmito lidem ukázal, okamžitě by mě nazvali „démonem“, pokud ne samotným Pánem temnot ? !

„Dovol mi,“ pokračoval, „probrat několik otázek na téma komunikace s pozemským světem. Víš velmi dobře, že něco takového je možné, ale máš nějakou představu o

problémech s tím spojených ?

Předpokládejme, že jsi přišel na určitý způsob, jak komunikovat. První věc, o níž tě požádají, bude, abys jasně a přesně uvedl, kdo jsi. Dost možná, že až jim to sdělíš, budou váhat, zda tvé jméno přijmout jednoduše proto, že mělo určitou váhu v době, kdy jsi měl ještě tělesnou podobu.

Ať jsme v čase našeho pobývání na zemském povrchu sebevíce významní nebo známí, jakmile odejdeme do duchovního světa, uvažují o nás v minulém čase ! Ať za sebou zanecháme taková nebo onaká literární díla, mají pak mnohem větší význam než jejich autoři, protože pro pozemský svět jsme ‚mrtví‘.

Z pohledu Země živá bytost zemřela. A přestože ve skutečnosti stále žijeme - podle nás stejně jako podle ostatních zde - pro pozemské lidi jsme se změnilí ve vzpomínky, někdy stálé, častěji však ve vzpomínky, které rychle slábnou a zanechávají za sebou jen pouhá jména. My nadto víme, že jsme mnohem více živí, než jsme kdy byli; většina pozemských lidí si však bude myslet, že více ‚mrtví‘ už být nemůžeme !

Pak ti přikážou, abys o sobě uvedl bližší podrobnosti. V takové situaci je to docela pochopitelné, pokud to není dovedeno do extrémů, jak se to ale často stává. Co dál po splnění této podmínky ? Budeš chtít dát vědět, že jsi živý a v pořádku. Jestliže lidé, s nimiž budeš v kontaktu, nejsou pouzí amatéři, tvoje zpráva nebude nijak zpochybněna. Ale budeš-li tu zprávu chtít poslat všeobecně celému světu prostřednictvím obvyklých kanálů, pak tomu, že jsi to skutečně ty, kdo promluvil, budou věřit pouze lidé, kteří už o duchovním světě vědí a zabývají se komunikací s ním.

Pokud jde o ostatní, kdo uvěří, že jsi to ty ? Nikdo - určitě nikdo z tvých někdejších čtenářů. Ti řeknou, že to nemůžeš být ty, ale ‚démon‘, který se za tebe vydává. Jiní tomu dost možná nebudou věnovat vůbec žádnou pozornost.

Jistě bude existovat určitý počet těch, kteří se budou domnívat, že když jsi odešel do duchovního světa, pak okamžitě získáš to nejhlubší poznání, a vše co řekneš, budou neomylné výroky. Teď vidíš některé z těch potíží, které tě mohou potkat i v tak jednoduché záležitosti, jako je říci pravdu těm, kdo stále setrvávají v temnotě pozemského světa.“

Úvaha mého přítele mě hodně zarmoutila, ale zvážil jsem ty dosti značné překážky a došel k závěru, že prozatím od svého úmyslu upustím. Poradíme se s moudřejšími, než jsme my sami, a třeba se ukáže nějaká cesta, jak bych mohl své touhy splnit. Mohu také přijít na to, že postupem času - míněno ve světském smyslu - se moje přání může změnit.

Nebylo třeba, abych se tou záležitostí teď vyčerpával. Mohl jsem poznat a dělat mnoho různých věcí a získat ještě řadu zkušeností, jež pro mě budou neocenitelné, kdybych se nakonec přeci rozhodl to zkusit a uskutečnit svůj záměr. Dal mi tu nejlepší radu, abych si pořádně odpočinul, zatímco on odejde. Vyšlu-li k němu svou myšlenku, až zase naberu síl, přijme ji a hned se ke mně vrátí.

Tak jsem se „uvelebil“ na pohovce a ponořil se do příjemného stavu polospánku, v němž jsem plně vnímal své okolí, ale zároveň cítil příliv nové síly, která pulsovala celou mou bytostí. Cítil jsem, jak se stávám jakoby lehčím a poslední stopy starého pozemského stavu navždy odcházejí.

Nevím, jak dlouho jsem setrval v tom příjemném stavu, ale nakonec mě přemohl poklidný spánek, z kterého jsem se probudil v takovém zdravotním stavu, jaký se v duchovním světě nazývá dokonalý.

Ihned jsem si vzpomněl na přítelovu nabídku a vyslal jsem k němu svoji myšlenku. Za několik vteřin pozemského času vcházel do dveří. Jeho reakce byla tak úžasně rychlá, že ho mé překvapení až rozesmálo.

Vysvětlil mi, že ve skutečnosti je to docela jednoduché. Duchovní svět je svět myšlenek; myslet znamená konat a účinnost myšlenky je okamžitá. Jestliže si pomyslíme, že chceme být na nějakém místě, dostaneme se tam rychlostí myšlenky, a ta je tak rychlá, jak si ji dokážeme představit. Sam zjistím, že to je běžný způsob pohybu a brzy budu schopen jej sám používat.

Můj přítel si okamžitě povšiml, jak jsem se změnil, a poblahopřál mi k znovunabytí plné životní síly. Je nemožné vyjádřit byt i jen v malé míře ten nádherný pocit maximální vitality a duševní pohody. Když žijeme na zemském povrchu, stále nám něco všemožně připomíná, že máme fyzické tělo - chlad nebo horko, nepohodlí, únava, drobné neduhy a bezpočet dalších věcí.

Tady nás taková omezení netíží. Tím nemyslím, že jsme jenom bezcitné špalky, neschopné vnímat jakékoliv vnější vlivy, ale že naše vjemy jsou myšlenkové a že duchovní tělo je odolné vůči všemu destruktivnímu.

Vjemy vnímáme naším vědomím, nikoli fyzickými smyslovými orgány, a naše vědomí přímo reaguje na myšlenku. Máme-li cítit chlad v konkrétní a přesně vymezené situaci, zažíváme tento pocit v našem vědomí a naše duchovní tělo nijak netrpí. Není nic, co by nám ho stále připomínalo.

V té říši, o níž nyní hovořím, je všechno v naprostém souladu s jejími obyvateli - teplota, krajina, počet sídel, voda v řekách a potocích, a co je nejdůležitější, obyvatelé sami mezi sebou navzájem. Proto tu není nic, co by mohlo způsobit neštěstí, nepříjemnosti nebo nepohodlí. Můžeme na své tělo úplně zapomenout a dát svému myšlení naprostou volnost, a pak si ve svém vědomí můžeme vychutnávat tisíce požitků, které vědomí pomohlo vytvořit.

Někdy nás mohou zarmoutit - a někdy pobavit - ti, kdo stále ještě na Zemi se vysmívají našemu popisování duchovních krajín a nešetří přitom slovy opovržení a pohrdání. Co ty ubohé hlavy vědí ? Nic ? A čím by ty hlavy nahradily reálné věci duchovního světa ? Nevědí. Vzaly by nám náš krásný kraj, naše květiny a stromy, naše řeky a jezera, naše domy, naše přátele, naši práci a naše radosti a zábavu. Proč ? Jakou představu mohou tyto tupé hlavy mít o duchovním světě ? Jak sami pošetile přiznávají, nemají vůbec žádnou představu.

Udělali by z nás přízraky bez podstaty, bez rozumu, které pouze přežívají v jakémsi neurčitém, nehmotném, neskutečném stavu, zbaveni všeho lidského. Jelikož jsem dokonale zdravý a překypuji vitalitou a jelikož žiji obklopen všemi těmi krásami tohoto světa naprosté reality, z níž jsem vám dosud naznačil jen částku, nijak mě nenechává lhostejným ta obrovská neznalost, kterou některé mozky na Zemi prokazují.

Měl jsem pocit, že nastal čas, abych se trochu porozhlédl po té úžasné zemi, a tak jsme se společně s mým přítelem vydali na cestu, jež byla pro mne cestou vskutku objevnou. Ti z vás, kdo jste cestovali po Zemi, abyste spatřili nové kraje, pochopí, jak jsem se cítil na jejím začátku.

Abychom získali větší rozhled, vystoupili jsme na nějakou vyvýšeninu, kde se před našimi zraky otevřel volný výhled. Krajina se před námi táhla až k zdánlivě nekonečným obzorům.

V dalším směru jsem zřetelně spatřil něco, co po všech stránkách vypadalo jako město plné impozantních budov. Zde je třeba připomenout, že ne všichni lidé v duchovním světě mají stejný vkus a že mnozí, stejně tak jako na Zemi, dávají přednost městu před venkovem a naopak, zatímco jiným se zase líbí obojí. Velice jsem chtěl poznat, jakou má to město atmosféru. Nezdálo se být nějak těžké, představit si zdejší venkov, ale města se mi jevila jako lidské dílo, které patří spíše do hmotného světa.

Na druhé straně psem nenašel důvod, proč by se města nemohla stavět také v duchovním světě. Můj společník se velmi bavil mým nadšením, které, jak prohlásil, se rovnalo nadšení školáka. Nesetkal se s tím však poprvé; většinu lidí, když přijdou poprvé, to pohlítí úplně stejně ! A pro naše přátele to je nekonečná radost, provádět nás tímto prostředím.

V dálce jsem zahlédl kostel postavený po vnější stránce v obvyklých liniích a padl návrh, že bychom se mohli vydat tím směrem a cestou se podívat ještě po dalších věcech. A tak jsme vyrazili.

Šli jsme po stezce, která vedla z části cesty podél potoka, jehož průzračná voda se třpytila ve světle nebeského slunce. Jak voda plynula, vydávala řadu melodických tónů, které se neustále měnily a vytvářely směs těch nejlibějších zvuků. Přišli jsme blíž ke břehu potoka, abych si ho mohl blíže prohlédnout.

Voda vypadala téměř jako tekutý křišťál a jak na ni dopadalo světlo, třpytila se všemi barvami duhy. Nechal jsem proud vody protékat přes moji ruku, přičemž jsem předpokládal, že podle toho, jak vypadala, musí být ledově studená. Jak mě překvapilo zjištění, že byla příjemně teplá. Ale co víc, měla vzrušující účinek, který se z mé ruky hned rozšířil na celou paži.

Ten pocit byl nanejvýš vzpružující a já jsem přemýšlel, jaké by to bylo, celý se v té vodě vykoupat. Můj přítel poznamenal, že se jistě cítím nabitý energií, leč voda zde není dostatečně hluboká, abych se do ní mohl jaksepatří ponořit. Určitě budu mít příležitost dopřát si koupel, jakmile přijdeme k většímu říčnímu toku. Když jsem ruku z potoka vytáhl, všiml jsem si, že voda z ní stekla v třpytivých kapkách a zanechala ji zcela suchou ?

Šli jsme dál a můj přítel pravil, že by mě rád vzal na návštěvu k člověku, který žije v domě, k němuž jsme právě přicházeli. Prošli jsem nějakými umělecky navrženými zahradami, přešli přes pěkně udržovaný trávník a přicházeli k muži sedícímu při kraji velkého sadu.

Když jsme se k němu přiblížili, vstal, aby se s námi přivítal. S mým přítelem se vzájemně pozdravili obzvláště srdečně a já jsem byl představen jako nově příchozí. Dozvěděl jsem se, že ten vážený pán je velmi hrdý na plody ze svého sadu, a byl jsem vyzván, ať nějaké okusím.

Majitel toho venkovského zákoutí vypadal, podle mého soudu, na muže středního věku, třebaže mohl být mnohem starší, než se zdál na první pohled. Už jsem zjistil, že zkusit odhadnout věk lidí zde je těžký a téměř nebezpečný úkol ? Neboť musíte vědět - trochu teď odbočím - že existuje zákon, podle něhož současně s naším duchovním rozvojem ztrácíme vnější známky věku, jak je známe na Zemi.

Ztrácíme vrásky, které věk a pozemské starosti vepsaly do naší tváře, a spolu s tím další příznaky plynutí let, a tak ve svém zevnějšku mládneme, zatímco ve svém poznání, moudrosti a duchovnosti stárneme.

Tím nechci říct, že nakonec získáme příliš mladické vzezření, ani že ztratíme naše vnější

znaky osobnosti. Kdyby to tak bylo, všichni bychom vypadali hrozně jednotvárně, ale ve skutečnosti se vracíme - nebo pokročíme, podle toho, kolik nám bylo, když jsme přešli do duchovního stavu - do věku, který jsme považovali za svá „nejlepší léta“.

Ale abych pokračoval. Náš hostitel nás zavedl do sadu, kde jsem spatřil mnoho vysoce zušlechtěných stromů v plné plodnosti. Na okamžik na mě pohlédl a pak nás vzal k překrásnému stromu, který hodně připomínal švestku. Ovoce mělo dokonalý tvar, mělo temně sytou barvu a viselo ve velkých trsech. Náš hostitel jich pár utrhl a podal nám je se slovy, že nám oběma udělá dobře.

Ovoce bylo na omak docela chladné a na svoji velikost pozoruhodně těžké. Chutnalo výborně, dužina byla měkká a nebylo nijak obtížné nebo nepříjemné ji vzít do ruky a vymačkat z ní hodně šťávy, podobné nektaru. Zatímco jsem jedl švestky, oba moji přátelé mě pozorně sledovali a na jejich tváři se zračil výraz radostného očekávání.

Když ovocná šťáva vystříkla, zcela přirozeně jsem čekal, že mi hojnými kapkami potřísní moje šaty. Podíval jsem se na sebe a k mému úžasu jsem zjistil, že ačkoliv mě šťáva potřísnila, nezůstalo po ní ani stopy ! Moji přátelé se hlasitě zasmáli mému údivu a důkladně si ten žert vychutnali, ale pro mě to byla velká záhada.

Přispěchali s vysvětlením, že jelikož se nyní nacházím v nezničitelném světě, vše „nechtěné“ se okamžitě vrací zpět ke svému vlastnímu původu. Ovocná šťáva, o níž jsem si myslel, že jsem se jí polil, se vrátila ke stromu, z něhož bylo ovoce utrženo.

Náš hostitel mi oznámil, že ten zvláštní druh švestky, kterou jsem právě okusil, pokaždé doporučuje právě lidem, kteří teprve nedávno dorazili do duchovního světa. Pomáhá obnovit ducha, zvláště pokud jejich odchod způsobila nemoc. Nicméně poznamenal, že nevykazují žádné známky prodělání nějaké dlouhé nemoci, a usoudil, že můj odchod byl dosti náhlý - což byla naprostá pravda. Byl jsem nemocný jen velmi krátce.

Rozličné ovoce, jež tam rostlo, nebylo určeno pouze těm, kdo potřebovali určitou formu péče po své fyzické smrti, ale pro jeho povzbuzující účinek ho jedli rádi všichni. Vyslovil přání, abych v případě, že sám nemám ovocné stromy - ale i kdybych je měl ! - přišel tak často, jak budu chtít, a posloužil si sám.

„Ovoce je vždy zralé“, dodal s velkým pobavením, „a nikdy tu nenajdeš strom, který by nebyl obsypán množstvím plodů.“ Na můj dotaz, jak rostou, odpověděl, že stejně jako v řadě dalších případů v této Zemi, odpověď je možné získat pouze od lidí z vyšších říší, a i kdybychom tu odpověď dostali, je více než pravděpodobné, že ji nepochopíme až do doby, než sami půjdeme pobývat do těch říší.

Vlastně nám docela vyhovuje, povídal dále, brát tolik věcí prostě tak, jak jsou, aniž bychom pátrali po tom, jak se dějí, a pak my víme, že ty věci skýtají spolehlivé zásoby, protože pocházejí od spolehlivého Zdroje. Není skutečně třeba po tom pátrat a většině z nás celkem stačí užívat jich s upřímným vděkem.

Pokud se týká vlastního přísunu ovoce, náš hostitel řekl, že ví jen to, že když utrhne jeden plod, na jeho místě naroste jiný. Ovoce není nikdy přezrálé, protože je dokonalé a, podobně jako my, věčné. Vyzval nás, abychom se prošli sadem, kde jsem spatřil všechny druhy ovoce známé člověku a řadu těch, které existovaly pouze v duchovním světě.

Některé z nich jsem okusil, ale je nemožné nějak vyjádřit jejich lahodnou chuť, protože nevím, k čemu bych ji přirovnal. Takové vjemy můžeme vždycky pouze naznačit, když je srovnáme s něčím, co jsme již okusili. Jestliže takovou zkušenost nemáme, jsme úplně a

zcela neschopni vyjádřit jakýkoliv nový vjem, a nikde to není více patrné než v případě chuti.

Můj přítel našemu bodrému hostiteli vysvětlil, že mě provádí po okolí, aby mi ukázal zemi mého nového života, a hostitel nám popřál, aby nás na naší cestě provázelo vše dobré. Zopakoval své pozvání, abych ho navštívil, kdykoli budu chtít, a i kdyby tu právě nebyl v době, kdy bych to potřeboval, měl jsem se najíst ovoce sám do sytosti. Jistě prý přijdu na to, že ovocné stromy zastanou hostitelské povinnosti stejně - ba dokonce lépe - než on sám ! A tak s dalšími slovy díky a přáním všeho dobrého jsme se znovu vydali na cestu.

Vrátili jsme se na naši již zmíněnou stezku podél potoka a šli dál směrem ke kostelu. Urazili jsme kus cesty a já jsem zaznamenal, že potok se začíná rozšiřovat, až nabyl rozměru pořádně velkého jezera. Tam jsme spatřili mnoho skupinek rozjařených lidí shromážděných na břehu vodní nádrže, z nichž někteří se koupali.

Jezero obklopoval pás stromů a v něm byla spousta květin, které rostly tak, že ačkoliv tam byl patrný jistý řád, přeci nic nenasvědčovalo tomu, že by někomu patřily. Náležely rovným dílem všem. Já jsem si obzvláště povšiml, že se nikdo ani nepokusil je utrhnout, nebo s kořeny vydloubnout, či jakkoli jinak poničit. Několik lidí jsme viděli, jak přikládají obě ruce k některým květům, skoro jakoby je hladili, což mi přišlo tak nezvyklé, že jsem požádal svého přítele o vysvětlení. Odpověděl tak, že mě vzal k jedné mladé dívce, která se právě tím neobvyklým počínáním zabývala. Poněkud jsem se ostýchal, že ruším, ale bylo mi řečeno, ať „počkám a uvidím“.

Můj přítel se sehnul vedle ní, dívka k němu otočila hlavu, přátelsky promluvila a vstřícně se usmála. Usoudil jsem, že jsou blízcí přátelé, ale nebyli. Později mi řekl, že ve skutečnosti ji nikdy předtím neviděl, a vysvětlil mi, že zde v duchovním světě nepotřebujeme žádné formální představování; jsme jedno veliké propojené shromáždění, co se běžných „společenských“ styků týče.

Když už tady nějakou dobu pobudeme a přivykneme svému novému prostředí a způsobu života, zjistíme, že nikdy neobtěžujeme, protože dokážeme ihned vyčíst myšlenky člověka, který si přeje být na chvíli v ústraní. A když uvidíme lidi venku na volném prostranství - v zahradě nebo na venkově - vždycky k nim můžeme přijít a přátelsky si s nimi popovídat.

Ta mladá dáma byla, stejně jako já, nově příchozí, a pověděla nám, jak jí někteří přátelé ukázali způsob, jak nasbírat z květin všechno to, co květiny měly tak štědře na rozdávání. Sklonil jsem se vedle ní a ona mi prakticky ukázala, co dělat. Prý když přiložím ruce kolem květu tak, jako bych držel nějaký pohár, měl bych ucítit, jak nahoru mými pažemi proudí magnetismus.

Když jsem natáhl ruce k jednomu krásnému květu, všiml jsem si, že květina se na svém stonku pohnula směrem ke mně ! Postupoval jsem podle pokynů a okamžitě jsem ucítil, jak se ve chvíli, kdy květina vydala tu nejjemnější vůni, proud života postupoval vzhůru mými pažemi.

Pověděla mi, abych květinu netrhal, neboť rostou věčně; jsou součástí tohoto života, stejně jako my sami. Byl jsem velmi vděčný za její včasné napomenutí, protože to byla ta nejpřirozenější věc na světě, trhat květiny, jichž bylo už tak nadbytek. Zjistil jsem, že to není úplně totéž jako v případě ovoce, poněvadž ovoce je určené k spotřebě.

Samotné květiny však byly okrasné a ničení květin jejich trháním se rovnalo kácení ovocných stromů. Sice existovaly také květiny, které byly určeny záměrně k trhání, ale tyto v nejužším významu měly sloužit hlavně k ozdravování. Otázal jsem se naší mladé přítelkyně, zda okusila něco z toho dobrého ovoce, které jsme právě před chvílí ochutnali, a ona

odvětila, že ano.

Můj přítel připomenul, že bych asi nejspíš rád zašel blíž ke břehu, a pokud je mladá dáma sama, třeba bude mít zájem se připojit k naší výpravě. Odpověděla, že nic by ji nepotěšilo víc, a tak jsme se všichni tři vydali směrem k jezeru. Vysvětlil jsem jí, že můj přítel je příležitostným obyvatelem těchto krajů a že mi nyní dělá průvodce a rádce.

Zdalo se, že ji naše společnost těší, ne proto že by byla osamocená, neboli něco takového v této říši neexistuje, ale za svého pobývání na Zemi měla málo přátel a vedla vždy tak trochu samotářský život, i když nikdy kvůli tomu nebyla lhostejná nebo nevšímavá ke starostem a strastem druhých.

Od svého příchodu do duchovního světa našla tolik laskavých osob podobnou povahou, jakou měla ona sama, a domnívala se, že zřejmě i my budeme takoví. Ve zkratce jsem jí řekl pár věcí o sobě, a jelikož jsem ještě stále měl na sobě svůj pozemský oděv - totiž jeho protějšek ! - více méně věděla, jaké bylo mé povolání. A protože můj přítel byl oblečen podobně, s úsměvem řekla, že se cítí být v dobrých rukou ?

Vzpomněl jsem si na naši rozpravu o koupání, ale byl jsem tak trochu na rozpacích, jak nařknout téma, co se týče nezbytného vybavení pro tento účel. Můj přítel však zachránil situaci, když se o tom zmínil sám. Abychom si užili koupání, potřebovali jsme jenom tu nezbytnou vodu ke koupání ! Nic nebylo snadnější. Mohli jsme jít do vody oblečení tak, jak jsme byli.

Vůbec nebylo důležité, zda umíme plavat. A musím říci, že nezvyklost našeho počínání mě překvapila a přirozeně jsem trochu zaváhal. Můj přítel však zcela samozřejmě odkráčel do jezera, až se celý ponořil, a my dva jsme udělali totéž.

Nemohu říct, co jsem očekával, že se stane. Přinejmenším jsem počítal se stejným účinkem vody jako za podobných okolností na Zemi. Jak velké pak bylo moje překvapení - a moje úleva - když jsem zjistil, že vodu vnímám spíše jako hřejivý plášť přehozený kolem sebe než jako pronikání nějaké tekutiny. Magnetický účinek vody byl stejný jako v potoce, do něhož jsem ponořil ruku, ale nyní oživující síla zahalovala celé moje tělo a vlévala do něj nový život.

Voda byla příjemně teplá a úplně nadnášela. Bylo možné v ní stát zpříma, plout po ní a samozřejmě potopit se zcela pod její hladinu bez nejmenších nesnází nebo nebezpečí. Kdybych měl čas o tom přemýšlet, poznal bych, že ta bezpečnost musela platit nevyhnutelně.

Duch je nezničitelný. Kromě zmíněného magnetického vlivu tu však byla ještě navíc určitá jistota vycházející z vody, a to byla její dokonalá přátelskost, pokud to tak mohu nazvat. Není snadné sdělit tento ve své podstatě duchovní zážitek.

Ta voda byla živá, o tom nebylo pochyb. Při dotyku vyzařovala skutečnou dobrotu a měla nebeský účinek na každého, kdo do ní vstoupil. Pokud se týká mě samotného, zažil jsem stav duchovní blaženosti a obnovení vitality do té míry, že jsem téměř zapomněl na svoje počáteční váhání a na skutečnost, že jsem byl zcela oblečený.

Teď to bylo dokonale přirozené a o to krásnější, když jsem sledoval své dva společníky. Můj dávný přítel byl samozřejmě vodě dokonale přivyklý a zdalo se, že i naše nová přítelkyně se novým zvyklostem rychle přizpůsobila.

Můj rozum byl uchráněn dalších zmatků, když jsem si vzpomněl, že když jsem vytáhl ruku

z potoka, voda z ní стекла a zanechala ji úplně suchou. Byl jsem již tedy připraven na to, co bude následovat, až vyjdeme ven z jezera.

Když jsem se vynořil, voda pouze стекла a zanechala mé šaty v takovém stavu, v jakém byly předtím. Prošla látkou právě tak, jako by to udělal vzduch nebo atmosféra na Zemi, ale nezanechala vůbec žádnou viditelnou nebo hmatatelnou stopu. My i naše šaty jsme byli dokonale sušil

A nyní ještě něco o vodě. Byla průzračná jako křišťál a na každém malém zčeření či drobné vlnce se odráželo světlo v téměř oslnivě jasných barvách. Byla neuvěřitelně jemná na dotek a její schopnost nadnášet byla stejná jako u atmosféry, to znamená, že nadnášela vše, co bylo na ní nebo v ní. Stejně jako tady nelze nešťastně upadnout, jak se nám to stává na Zemi, tak se ani nelze utopit ve vodě.

Všechny naše pohyby přímo reagují na naší mysl a my se nemůžeme zranit nebo utrpět nehodu. Některé ty věci se, bohužel, skoro nedají popsat, aniž bychom překročili meze pozemského myšlení a zkušeností. Je toho tolik, co člověk musí vidět na vlastní oči, aby získal odpovídající představu o divech těchto krajů.

Krátká procházka nás přivedla ke kostelu, který jsem spatřil v dálce a moc jsem si ho přál prohlédnout. Budova byla středně velká, postavená v gotickém slohu a připomínala obvyklý „farní kostel“ na Zemi.

Byla umístěna v příjemném prostředí, které se zdálo prostornější, neboť tam nebyly žádné ohrady nebo zdi, jež by vymezovaly církevní pozemek. Povrch kamene, z něhož byla postavena, se zdál být nový a čerstvý jako u nedávno postavené budovy, ale ve skutečnosti ten kostel existoval už mnoho let pozemského času.

Ta čistota zevnějšku byla v naprostém souladu se vším zde – tady neexistuje žádný rozklad. Ale není tu ani žádná zakouřená atmosféra, která by způsobila jeho zčernání nebo vyblednutí barev ! Samozřejmě při něm nebyl žádný hřbitov. I když někteří zdejší lidé se tak urputně drží svých starých pozemských náboženských zálib a způsobů, jen těžko se dá předpokládat, že by při stavbě kostela, v němž je budou dál provozovat, počítali také se zcela zbytečným hřbitovem !

Hned vedle hlavního vchodu byla obvyklá vývěsní tabule, ale udávala pouze druhy bohoslužeb, což byly v podstatě známé církevní bohoslužby. Nebyla tam ani zmínka o časech bohoslužeb a já jsem se podívil, jak se může takové shromáždění vůbec sejít, když tu neexistuje čas, jak ho známe na Zemi. Neboť zde není noc ani den, jejichž střídání může čas odměřovat.

Je tu věčný den. Velké nebeské slunce svítí neustále, jak už jsem vám pověděl. Nemáme tu ani řadu dalších časových příznaků, jež se vtírají do pozemského vědomí - jako například hlad nebo únava. A to ani v delším časovém období, jako je stárnutí fyzického těla nebo otupování duševních schopností. Nestřídá se nám tu jaro, podzim ani zima. Místo toho si vychutnáváme nádheru věčného léta - a rozhodně nás to neunavuje !

Jako obvykle jsem se obrátil na svého přítele, aby mě poučil, jak se schází to shromáždění. Shromáždit lidi v kostele je prý velmi jednoduché. Ten, kdo to má na starosti, musí pouze vyslat myšlenku ke svému společenství a ti, kdo chtějí přijít, se okamžitě dostavil. Nebylo třeba vyzvánění zvonů. Vyslání myšlenky je daleko spolehlivější a přesnější ! Až potud je to tedy snadné, co se týče shromáždění.

Museli pouze počkat, až k nim dorazí myšlenka, ať už přímá výzva k účasti nebo potřeba

setkat se. Ale odkud sloužící duchovní získá svoji předzvěst, že se blíží čas bohoslužby ? To je, jak jsem se dozvěděl, mnohem větší problém.

Jelikož v duchovním světě není pozemský čas, naše životy určují události; a to události, které jsou součástí našeho života. Teď nemám na mysli náhodné příhody, ale události, které by se na Zemi pokládaly za opakované. Takových tu máme mnoho, jak vám, doufám, ukážu v dalším vyprávění, a pak uvidíte, jak poznáme, že se provádění určitých činností, ať už činnosti jednotlivce nebo celé skupiny, zřetelně přenesse do našeho vědomí.

Zakládání kostela, který jsme si právě prohlíželi, provázelo také postupné budování stejného pravidelného bohoslužebního řádu, na jaký jsou zvyklí lidé, kteří patří k dané denominaci na Zemi. Duchovní, který působí jako pastor tohoto podivuhodného stádečka, pocítí na základě své duchovní služby na Zemi, že nastal obvyklý „den“ a „čas“ konání bohoslužeb.

V tomto ohledu by to byla instinktivní záležitost. Tohle duchovní vnímání navíc postupně zesílí praxí, až dosáhne naprosté pravidelnosti, jak se na to pohlíží v pozemském světě. Je-li to pevně ustanoveno, shromáždění nemusí dělat nic, než čekat na výzvu od svého kněze.

Vývěsní tabule uváděla seznam obvyklých bohoslužeb, která běžně vidáme v kostele stejné denominace na Zemi. Avšak jeden nebo dva body viditelně chyběly; například udílení svátosti manželství a křtu. Vynechání toho prvního jsem chápal; to druhé pouze vypovídalo o tom, že křtění není nutné, protože pouze pokřtění budou v „nebi“ - podle všeho se domnívali, že právě tam se tento kostel nachází !

Vešli jsme dovnitř a ocitli se ve velmi pěkné budově v tradiční úpravě, v níž toho nebylo mnoho, co bychom nespatriili v podobném kostele na zemském povrchu. Byla tam krásná, barevně vykládaná okna zobrazující výjevy ze života světců, skrze která rovnoměrně prosvítalo světlo ze všech stran kostela najednou a díky barevným okenním tabulkám vytvářelo v prostoru zvláštní efekt.

Zařízení na vytápění budovy bylo samozřejmě zcela zbytečné. Na jednom konci se nacházely velmi pěkné varhany a hlavní oltář, postavený z kamene, byl bohatě zdobený. Přes to všechno v budově převládala jistá jednoduchost, která ji nijak neubírala na její celkové kráse coby architektonického díla. Všude byly patrné známky vynaložené ohromné péče, což vezmeme-li v úvahu, kde se ten kostel nacházel, není nic překvapujícího, budeme-li mít na paměti, za jakého řízení může taková budova vůbec existovat !

Na chvíli jsme se posadili, vnímající v celém prostoru klidnou a pokojnou atmosféru, a pak jsme usoudili, že jsme viděli vše, co tu bylo k vidění, a vyšli jsme ven na volné prostranství.

(4)

4. Dům odpočinku

Zatímco jsme pokračovali dál v chůzi, přinejmenším dva z nás přemítali o tom, co jsme právě viděli - a o důsledcích s tím spojených. Naše mladá přítelkyně - řekla nám, že se jmenuje Ruth - nám položila řadu otázek, ale já jsem se zdržel jakékoliv snahy odpovédět, neboť sám jsem byl jen nově příchozí, a přenechal to svému příteli, jehož jméno - Edwin - jsem dosud opomněl uvést.

Ukázalo se, že Ruth nikdy nebyla za svého pobývání na Zemi pravidelnou „návštěvnicí“ kostela, ale byla to milá duše, což bylo zřejmé na první pohled, a také bylo zřejmé, že i když nechodila do kostela, nic to nezměnilo na jejím konečném místě určení, posuzujeme-li to z pohledu Země. Její laskavost k druhým udělala pro její duchovní blaho víc než veškeré vnějškové předvádění církevního náboženství, které tak často bývá *jen* vnějškovým předváděním.

Byla podobně jako já velmi překvapená, když zde, v duchovním světě, objevila veškeré příležitosti tradičního křesťanského náboženství. Edwin jí pověděl, že zatím viděla jen jeden příklad z mnoha a že existuje celá řada dalších. Nicméně když člověk viděl jeden, viděl více méně všechny. Každá denominace samozřejmě dodržuje svá vlastní konkrétní vyznání a pravidla, stejná jako měla na Zemi, jen s několika malými rozdíly, jak jsme právě viděli.

V duchovním světě není taková duchovní ospalost ničím novým. Vinen je pozemský svět. Náboženské sváry a diskuse stojí na počátku veškeré omezenosti a nedostatečného poznání, které si tolik lidí bere s sebou sem, do duchovního světa.

Jsou-li ti lidé svéhlaví a neschopní opravdu vlastního uvažování, pak je bude nadále svazovat jejich úzkoprsý náboženský pohled a budou si myslet, že to všechno je pravda, dokud u nich nedojde k duchovnímu probuzení. Pak poznají, že jejich otrocké lpění na jejich víře je drží zpátky.

Je to opravdu politováníhodné, že za každého, kdo navždy odejde z takového shromáždění uvedeného na mylnou cestu, přijde jiný a nahradí ho - než nastane čas, kdy celá Země pozná pravdu o duchovním světě. Jako takoví zde samozřejmě nikomu neublíží, jen brzdí svůj vlastní duchovní rozvoj. Jakmile poznají, co si způsobují, a udělají první krůček vpřed, jejich radost nebude znát mezí. Poznájí, kolik „času“ očividně promarnili.

Můžete se zeptat, co se stane, kdyby po nabytí poznání a pravdy měla tato prodloužení pozemských náboženství v duchovním světě zaniknout, a co přijde místo nich ? To zní jako zavrhování společných bohoslužeb.

Rozhodně ne. Máme zde společné bohoslužby, ale bez jakéhokoliv náznaku bezvýznamných konfesí, doktrín a dogmat. Uctíváme Velkého a Věčného Otce v pravdě, v úplné pravdě. Jsme jednoho jediného smýšlení. A po nikom se nechce, aby věřil slepě - nebo předstíral, že věří - v něco, co je naprosto nepochopitelné pro *kohokoliv*.

Je zde mnoho, mnoho věcí, kterým nerozumíme - a bude trvat věky, než z nich pochopíme alespoň zlomek. Ale po nás se nežádá, abychom je chápali; po nás se žádá, abychom je brali tak, jak jsou. Na vývoji naší duše to vůbec nic nezmění. Jsme schopni pokročit daleko - a ještě mnohem dál - než budeme vůbec muset myslet na to, jak porozumět těm věcem. A tak jednomyslně uctíváme Nejvyššího. Taková témata jsme rozebírali - byl to Edwin, kdo vykládal - když jsme kráčeli dál v krásném ovzduší Božského nebe.

Ruth spatřila docela honosnou stavbu situovanou uprostřed hustě zalesněných pozemků, která vzbudila také můj zájem. Obrátili jsme se na našeho průvodce a Edwin nám řekl, že to je útulek pro ty, kdo přišli do duchovního světa po dlouhé nemoci, nebo byl jejich odchod násilný, a jsou proto otřeseni. Otázali jsme se, zda by bylo možné nahlédnout dovnitř, aniž bychom vypadali jako zvědavci. Ujistil nás, že bude docela v pořádku, když tam nahlédneme, neboť tam, slouží svoje bohoslužby a je tedy *persona grata**. Navíc dobře věděl, že máme potřebný kladný postoj, který rozptýlí všechny pochybnosti.

* Vítaná osoba

Když jsme přišli blíž, uviděl jsem, že ať už byl účel budovy jakýkoliv, svým vnějším vzhledem „nemocnici“ nijak nepřipomínala. Byla postavena v klasickém stylu, měla dvě nebo tři podlaží a ze všech stran byla úplně otevřená. To znamená, že nemela žádná okna, jak je známe na Zemi.

Co se týče materiálu, z kterého byla postavena, byl bílé barvy, ale hned nad budovou byl vidět velikánský kužel modrého světla, který sestupoval na budovu a celou ji zahaloval svou září, což způsobilo, že celá stavba získala zvláštní modrý nádech. Ten ohromný paprsek byl životodárný proud - uzdravující paprsek - seslaný těm, kdo již odešli, ale ještě se neprobrali. Až se jim zcela navrátí duchovní zdraví, nastane nádherné probuzení a ti lidé budou uvedeni do své nové země.

Všiml jsem si, že poměrně hodně lidí sedí na trávníku kolem budovy nebo se jen tak prochází. Byli to příbuzní a přátelé těch, kteří podstupovali léčení v odpočinkovém sále a jejichž probuzení mělo nastat co nevidět.

Ačkoliv bezpochyby mohli být přivolaní v okamžiku, kdy to bude nezbytné, přece jenom podle svého starého pozemského instinktu raději čekali na ten šťastný okamžik poblíž. Všichni byli plni radosti a vzrušení, jak se dalo vyčíst z výrazu jejich tváře, a nám se dostalo řady přátelských úsměvů, když jsme mezi nimi procházeli.

Mnozí nám také vyšli vstříc, aby nás mezi sebou přivítali v domnění, že jsme přišli ze stejného důvodu jako oni. Nicméně my jsme jim sdělili pravý důvod našeho příchodu a oni nám popřáli zdar na naší cestě.

Všiml jsem si, že většina lidí čekajících v zahradách neměla na sobě svoje pozemské oděvy, a usoudil jsem, že řada z nich bude v duchovním světě už poměrně dlouhou dobu. Edwin nám řekl, že to tak nemusí nutně být. Ti lidé měli právo nosit své duchovní šaty na základě toho, že jsou obyvateli této říše, kde se nyní nacházíme. A šaty, které nosili, se neobyčejně hodily jak pro toto místo, tak pro tuto situaci.

Popsat ten oděv je složité, protože hodně záleží na tom, zda ho mohu přirovnat k nějaké konkrétní pozemské tkanině. Pozemské materiály tady nemáme a celkový vnější vzhled netvoří struktura látky, ale druha množství světla, které je podstatou duchovního oděvu.

Lidé, na které jsme se právě dívali, měli na sobě „splývavou“ úpravu, v délce až na zem a barvy - modrá a růžová v různých stupních intenzity - vypadaly, jakoby se v celé té substancii oděvu vzájemně mísily. Šaty vypadaly velmi pohodlné na nošení, a stejně jako všechny věci tady, nevyžadují žádnou pozornost, aby zůstaly dokonale zachovalé, to je třeba přičíst duchovnosti samotného nositele.

My tři jsme měli na sobě stále svoje šaty pozemského stylu a Edwin navrhl, že pro naše nynější potřeby se můžeme převléknout každý podle své chuti, co se oblečení týče. Já jsem samozřejmě ochotně souhlasil s každým návrhem, který chtěl provést, stejně jako jsem se pro svoji neznalost na něho obracel ve všem. Připadalo mi, že Ruth byla také velmi nadšená vyzkoušet tu změnu, ale oba nás uváděla do rozpaků otázka, jak to provést.

Na zemském povrchu jsou možná lidé, kteří rádi věří tomu, že situace jako tato bude vyžadovat obřad, na němž se oficiálně předá duchovní šat za přítomnosti náležitě velkého shromáždění nebeských bytostí, které budou sledovat, jak nám bude udělena naše nebeská odměna a jak budeme oficiálně přivítáni do našeho „věčného odpočinku“ !

Dovolte mi, abych si pospíšil s odpovědí, že *tak tomu rozhodně nebylo*. Vše proběhlo

velmi jednoduše následujícím způsobem: v okamžiku, kdy jsem vyjádřil přání uposlechnout Edwinovu návrhu a odložit svůj oděv pozemského stylu, ty šaty zmizely - rozplynuly se - a já měl na sobě svůj vlastní duchovní oděv, stejného typu jako lidé, které jsem viděl kolem sebe. Edwin se také převlékl a já jsem si povšiml, že jeho šaty jakoby vyzařovaly intenzivnější barvy než moje. Ruch měla stejný šat jako já a to se rozumí, že ji ten nový projev ducha způsobil velkou radost.

Můj dávný přítel tu proměnu zažil už dříve, takže jeho oděv pro něj nebyl nijak neznámý. Mám-li však mluvit za sebe - a jsem si jistý, že také za Ruth - ani na okamžik jsem necítil třeba jen slabé rozpaky nebo pocit zvláštnosti nebo nejistoty z té převratné - jak se to mohlo zdát - změny v našem vnějším vzezření. Naopak, zdálo se to být docela přirozené a zcela v pořádku a nesporně to bylo v naprosté shodě s naším současným prostředím, o ta víc, jak jsem později zjistil, když jsme vešli do domu odpočinku. Nic by nebylo méně vhodné, než pozemský oděv v budově, která se svým vnitřním uspořádáním a úpravou rozhodně nepodobala ničemu, co lze spatřit na zemském povrchu.

Jakmile jsme vešli dovnitř, vyšel nám naproti nějaký člověk a pozdravil Edwina jako dávného přítele. Edwin krátce objasnil svůj úkol a naši přítomnost zde a nám se dostalo pozvání prohlédnout si vše, co budeme chtít.

Vstupní hala vedla do vysokého sálu velkých rozměrů. Prostor, kde na zemi běžně bývají okna, vyplňovaly vysoké sloupy postavené v určité vzdálenosti od sebe, a takto byly upraveny všechny čtyři stěny. Vnitřní výzdoba byla jen velmi skromná, ale to v žádném případě neznamená, že ta místnost působila fádním dojmem nějaké ubytovny.

Bylo to všechno, jenom to ne. Podlahu pokrýval velmi měkký koberec jednoduchého vzoru a na stěnách tu a tam visely nějaké pěkně tkané tapiserie. Celý prostor na podlaze zabírala na pohled velmi pohodlná lůžka a na každém z nich ležela postava, zcela nehybná a pochopitelně v hlubokém spánku. Kolem se tiše pohybovala řada mužů a žen zaujatých sledováním různých lůžek a spáčů na nich.

Hned jak jsme vešli do sálu, všiml jsem si, že jsme se dostali do sféry vlivu modrého paprsku a jeho účinek byl vyloženě oživující a zároveň uklidňující. Jiným nápadným rysem bylo, že tu člověk vůbec nevnímal nějakou instituci s jejím nezbytným úřednictvem. Nebylo sporu o tom, kdo tu má patronát, ale také jsem nepocítil sebemenší náznak toho, že bych byl mezi nezasevěnými lidmi.

Ti, kdo se starali o spící, to nedělali s postojem, že musejí splnit tento úkol volky nevolky, ale jakoby konali skutky lásky s učiněnou radostí, že to vůbec mohou dělat. A tak to vskutku bylo. Pro ty spící lidi nebylo jejich radostné probuzení o nic menší znovunalezené štěstí než pro ty, kteří tomu byli přítomni.

Dozvěděl jsem se, že všichni „pacienti“ v tom speciálním sále prodělali před svým zesnutím vleklou nemoc. Hned po své smrti jsou jemně přivedeni do hlubokého spánku.

V některých případech spánek nastane okamžitě - nebo pokračuje prakticky bez přerušení - po fyzické smrti. Dlouhá nemoc předcházející odchod do duchovního světa oslabuje mysl, která má zase vliv na duchovní tělo. To druhé není nic vážného, ale mysl vyžaduje naprostý, různě dlouhý odpočinek. Každý případ se řeší individuálně a tomu nakonec přesně odpovídá způsob léčby. Během spánku mysl úplně odpočívá. Člověk nemá nepříjemné sny, ani teploty, ani neblouzní.

Zatímco jsem zíral na ten dokonalý projev Boží prozřetelnosti, vzpomněl jsem si na nesmyslné pozemské představy o „věčném odpočinku“, „věčném spánku“ a mnoho dalších

právě tak směšných pozemských pojmů a přemýšlel jsem, zda tento spánek, který jsem právě pozoroval, nemohl být nějakým způsobem překroucen pozemským myšlením ve stav věčného spánku, do něhož upadají všichni lidé po zesnutí, aby tak čekali bezpočet dlouhých let na strašlivé „poslední dny“ - obávaný „soudný den“. Tady byl viditelný důkaz, který tu nesmyslnou víru vyvracel.

Jak mi řekli oba mí přátelé, ani jeden z nich se neprobudil v tomto nebo jiném odpočinkovém sále. Stejně jako já neprodělali žádnou delší nemoc a konec jejich života přišel vcelku rychle a příjemně.

Pacienti odpočívající na svých lůžkách působili velmi klidným dojmem. Jsou pod neustálým dohledem a při prvním záchvěvu navracejícího se vědomí se u nich shromáždí i ostatní lidé, a pak je vše připraveno na úplné probuzení. Někteří se částečně proberou a pak znovu upadnou do spánku. Jiní se proberou ze spánku okamžitě a právě v té chvíli mají zkušenosti lidé, kteří o ně pečují, možná ten nejtěžší úkol.

Do té chvíle ve skutečnosti většinou jen sledovali a vyčkávali. V mnoha případech se musí čerstvě probuzené duši vysvětlit, že „zemřela“ a je naživu. Obvykle si vzpomínají na své dlouhé stonání, ale někteří si ne zcela uvědomují, že přešli do duchovního světa; a když se jim pravý stav věci jemně a citlivě vysvětlí, často cítí naléhavou touhu vrátit se zpátky na zem, třeba k těm; kdo truchlí, nebo k těm, o něž se měli starat a zabezpečovat je.

Jsou poučeni o tom, že jejich návrat nic nespraví a že jiní, zkušenější, se postarají o jejich problémy, které jim nyní způsobují starost. Tahle probuzení nejsou tak radostná ve srovnání s těmi, kteří se probírají s plným vědomím toho, co se stala. Kdyby lidi na Zemi byli více informováni, dělo by se tak častěji a znamenalo by to daleko méně starostí pro právě probuzené lidi.

Země se považuje za velmi vyspělou, velmi „civilizovanou“. Ten názor pramení z naprosté neznalosti. Pozemský svět se vším, co k němu přináleží, vidí sám sebe jako prvotní a nejdůležitější a duchovní svět považuje za něco nejasného a vzdáleného. Až taras člověk nakonec dorazí, bude mít poměrně dostatek času začít o tom přemýšlet. Dokud ten čas nenastane, není ani potřeba se tím nějak vzrušovat.

Tak smýšlí tisíce a tisíce lidí v těle a tady, v odpočinkovém sále, jsme svědky toho, jak se ti lidé probouzejí ze svého duševního spánku. Viděli jsme laskavé a trpělivé osoby, jak se usilovně snaží ty lidi přesvědčit, že už skutečně „zemřeli“. Tento odpočinkový sál je však jediné místo z mnoha, kde se podobná služba poskytuje nepřetržitě, a vše jen proto, že pozemský svět má tak skvělé znalosti ?

Ukázali nám jiný velký sál, podobně vybavený, kde v dočasném spánku setrvali také lidé, k jejichž zesnutí došlo náhle nebo násilným způsobem. Zvládnout tyhle případy bylo většinou složitější než ty, jež jsme právě viděli. Nenadálост jejich odchodu o to víc mátl jejich mysl. Duchovní tělo bylo v mnoha případech místo plynulého přechodu násilím vypuzeno z fyzického těla a vrženo do duchovního světa.

Ten přechod být tak náhlý, že měli pocit, jakoby v jejich životě nedošlo k žádné změně. Těchto lidí se rychle ujímají houfy jiných lidí, kteří věnují té práci veškerý svůj čas a energii. A v odpočinkovém sále jsme nyní mohli vidět výsledky jejich usilovné práce. Kdyby všichni ti lidé měli aspoň nepatrné znalosti o duchovních záležitostech, jejich probuzení by bylo o mnoho šťastnější.

Ujišťuji vás, že: to není příjemný pohled, jak ti laskaví, trpěliví pomocníci zápasí mentálně, a někdy téměř i fyzicky, s lidmi, kteří si vůbec nejsou vědomi toho, že jsou „mrtví“.

Je to nanejvýš smutný pohled, který mohu doložit svědectvím z první ruky, což jsem to neviděl ?

A komu dát za vinu, že tomu tak je ? Většinou tito lidé, když už tady pobýli dost dlouho natolik, aby si uvědomili svoji novou situaci, obviňují sami sebe, nebo obviňují svět, který jen nedávno opustili, že trpí takovou zaslepenost a hloupost.

Edwin naznačil, že jsme nejspíš viděli všechno, co jsme chtěli, a popravdě řečeno, Ruth i já jsme odcházeli docela rádi. Neboť si musíme znovu připomenout, že jsme oba přišli poměrně nedávno a nebyli jsme ještě dostatečně zkušení, abychom snesli pohled na to, co nás samotné stresovalo. A tak jsme vyšli opět ven a vydali se po cestě, která vedla po okraji rozsáhlého ovocného sadu podobného tomu, v němž jsem poprvé okusil nebeské ovoce, ale tento byl mnohem větší. Byl poblíž pro potřebu čerstvě probuzených - a samozřejmě také všech ostatních, kteří by chtěli pojit z jeho povzbuzujícího ovoce.

Napadlo mě, že Edwin nám věnuje hodně ze svého času nejspíš na úkor své vlastní práce. Ale on nám řekl, že to, co nyní dělá, je v mnoha ohledech jeho běžná práce: nejen pomáhat lidem, aby si zvykli na svoje nové prostředí, ale také podporovat ty, kteří jakožto členové zdejších tradičních křesťanských společenství právě začali upouštět od svého starého náboženského způsobu myšlení a zbavovat se svých zatvrzelých názorů. Byl jsem rád, že to vím, protože to znamenalo, že bude i nadále naším *průvodcem*.

Nyní, když jsme byli opět venku, vyvstala otázka, zda bychom měli dál nosit své duchovní šaty, nebo se vrátit k našemu starému oblečení. Pokud se týkalo Ruth, nechtěla o žádné změně zpátky ani slyšet. Prý je úplně spokojená s šatem, který má na sobě, a chtěla po nás vědět, jaký případný pozemský oděv by jej mohl vůbec předčit. Po tak silných argumentech jsme museli souhlasit.

Ale co Edwin a já ? Můj přítel se vrátil ke své pozemské klerice jen proto, aby mi dělal společnost a pomohl mi cítit se jako doma. A tak jsem se rozhodl, že zůstanu oblečen tak, jak jsem nyní, ve svém duchovním oděvu.

Zatímco jsme pokračovali v chůzi, začali jsme si povídat o různých pozemských názorech týkajících se zevnějšku duchovních lidí. Ruth se zmínila o „křídlech“ ve spojení s „andělskými bytostmi“ a všichni jsme se hned shodli, že tato představa je naprosto nesmyslná. Může být nějaký pohybový prostředek těžkopádnější nebo nemotornější a tak naprosto nepraktický ?

Byli jsme přesvědčeni, že tenhle nápad, značně vzdálený skutečnosti, musí mít z velké části na svědomí umělci dávných časů. Dejme tomu, že si mysleli, že duchovní lidé se musí nějakým způsobem pohybovat a že běžná světská metoda chůze po nohou je přespříliš pozemská na to, aby patřila, byt i jen jako možnost, do nebeských říší.

Poněvadž vůbec nevěděli, jakou sílu zde má myšlenka a že se dá přímo využít pro náš vlastní pohyb po těchto říších, byli odkázáni na jediný pohybový prostředek po prostoru jim známý - používání křídel. Říkám si, jestli ještě stále existují pozemšťané, kteří opravdu věří, že jsme tak trochu příbuzní s nějakým druhem velkých ptáků ! Mezi logicky uvažujícími lidmi moderní věda dokázala rozptýlit některé nesmyslné představy, které přetrvávaly tak dlouho.

Nedošli jsme nijak daleko, když si Edwin vzpomněl, že bychom možná rádi zašli do města, které jsme dost jasně viděli nepřiliš daleko od nás. Říkám „nepřiliš daleko“, ale nemělo by to být chápáno ve smyslu, že vzdálenost je tady nějak důležitá.

To rozhodně není ! Mám tím na mysli, že město se rozkládalo dostatečně blízko na to, abychom je navštívili, aniž se jakkoli odkloníme od našeho základního směru. Ruth i já jsme

se zároveň shodli na tom, že bychom se tam ihned rádi vydali, neboť město v duchovním světě samo o sobě musí být pro nás něco jako nové zjevení.

Pak nás napadla otázka, zda bychom měli jít pěšky, anebo použít nějaký rychlejší způsob. Oba jsme měli pocit, že bychom docela rádi vyzkoušeli, co dokáže síla myšlenky, ale podobně jako dříve v jiných situacích ani jeden z nás nevěděl, jak ty síly uvést do chodu. Edwin nám řekl, že jakmile si jednou osvojíme tento velmi jednoduchý postup myšlení, napříště už s tím nebudeme mít vůbec žádné potíže. Nejprve je důležité věřit si, a za druhé, naše myšlenkové soustředění nesmí být polovičaté. Kdybych si měl vypůjčit pozemské vyjádření, pak „přejeme si“, abychom byli na určitém místě, ať už je to kdekoliv, a *na tom místě* se ocitneme !

Při několika prvních případech to může vyžadovat vynaložení vědomého úsilí; později se můžeme pohybovat, kamkoliv chceme, téměř by se dalo říci bez přemýšlení ! Kdybych měl připomenout pozemské metody, chcete-li si sednout nebo jít anebo provést jakýkoli z mnoha jiných pozemských tělesných pohybů, neuvědomujete si, že byste vynakládali nějaké specifické úsilí v myšlení, abyste svůj záměr uskutečnili.

Myšlenka, že si chcete sednout, velmi rychle proletí vaší myslí, a vy si sednete. Nemuseli jste však věnovat žádnou pozornost mnoha svalovým pohybům a dalším procesům, které se zapojují do té jednoduché činnosti. Stalo se to vaší druhou přirozeností. A přesně tak je to i tady u nás. Jen si pomyslíme, že si přejeme být na určitém místě, a jsme tam.

Musím toto tvrzení samozřejmě upřesnit a uvést, že ne všechna místa jsou zde pro nás volně přístupná. Jsou mnohé oblasti, kam můžeme vstoupit pouze za velmi zvláštních podmínek, nebo pouze pokud nám to dovolí stupeň našeho vývoje. To nicméně nemá žádný vliv na způsob pohybování se zde; pouze nás to omezuje v určitých přesně daných směrech.

Uvažoval jsem ryze prakticky a zmínil se Edwinovi, že chceme-li všichni tři zůstat spolu, nemusíme si pak všichni přát, abychom se dostali na stejné místo, a nemusíme mít na mysli nějaké určité místo, k němuž upneme své myšlenky ? Odpověděl, že je několik faktorů, které v tomto konkrétním případě musíme mít na paměti.

Jedním faktorem je, že tohle je naše první zkouška pohybování se pomocí mysli a že se o nás více méně sám „postará“. V těsném vzájemném spojení bychom měli zůstat automaticky, protože jsme vyjádřili přání a úmysl to tak provést. Oba ty faktory nám dostatečně umožní, abychom společně bezpečně a jistě dosáhli cíte podle našeho přání ! Až budeme ty postupy plně ovládat, neměli bychom už mít v této spojitosti žádné potíže.

Musíme si zapamatovat, že myšlenka je tak rychlá, jak si jen dokážeme představit, a v žádném případě není možné, abychom se v neomezeném prostoru ztratili ! Zažil jsem první případ cestování prostorem tímto způsobem krátce po mém zesnutí, ale tehdy jsem se pohyboval poměrně pomalu s očima pevně zavřenýma. Edwin pak navrhl, že nás to může příjemně pobavit, vyzkoušíme-li si to sami. Ujistil nás, že se nám v žádném případě nemůže stát nic zlého.

Navrhl, abychom si Ruth i já představili sami sebe u malé skupinky stromů rostoucích asi čtvrt mile od nás - měreno podle Země. Všichni tři jsme si sedli do trávy a upřeně hleděli na náš cíl. Prý se můžeme chytit za ruce, jsme-li z toho nervózní ! Ruth i já jsme měli jít sami, zatímco on zůstane zde na trávníku. Stačilo myslet na to, že si přejeme být tam vedle stromů.

Pobaveně jsme se na sebe podívali a oba přemýšleli, co se bude dít dál, ale nikdo z nás nechtěl začít. Tak jsme rozvažovali, když Edwin řekl: „Jděte !“ Jeho poznámka nám musela

dodat potřebný impuls, neboť jsem popadl Ruth za ruku, a pak už víme jen to, že než jsme se nadělí, stáli jsme pod těmi stromy !

Podívali jsme se na sebe, ne-li přímo s ohromením, pak s velmi podobným pocitem. Obrátili jsme svůj pohled k místu, odkud jsme právě přišli, a zahlédli Edwina, jak nám mává. Pak se stala podivná věc. Oba jsme vzápětí před sebou spatřili něco, co vypadalo jako záblesk světla. Nijak nás neoslepoval, ani jinak nepolekal. Jen prostě upoutal naši pozornost, podobně jako pozemské slunce, když vyjde zpoza mraků. Jak jsme tam stáli, záblesk před našimi zraky osvětlil malé místočko.

Zůstali jsme zcela nehybní, naplnění očekáváním, co se stane. Pak jsme jasně, bez nejmenších pochybností, uslyšeli - zda našima ušima nebo v mysli, to nemohu říci - Edwinův hlas, jak se nás ptá, jestli jsme si vychutnali naši kratičkou cestu, a žádá, abychom se k němu vrátili stejným způsobem, jakým jsme od něho odešli.

Oba jsme prohodili pár slov k tomu, co jsme právě vyslechli, a snažili se posoudit, byl-li to skutečně Edwin, koho jsme slyšeli mluvit. Sotva jsme se stačili zmínit, jak nás popletl tenhle poslední projev ducha, když Edwinův hlas zazněl znovu a ujišťoval nás, že *on* nás slyšel, jak o celé záležitosti přemýšlíme !

Tahle nejnovější ukázka síly myšlenky, která následovala bezprostředně za tou předchozí, nás tak překvapila a zároveň potěšila, že jsme se v mžiku rozhodli vrátit se k Edwinovi a požádat ho o úplné vysvětlení. Zopakovali jsem postup a hle, byli jsme tam znovu a seděli každý po jedné straně mého dávného přítele, který se vesele smál našemu úžasu.

Byl připraven na ten prudký nápor, který přišel neboť jsme ho bombardovali našimi otázkami - a pověděl nám, že si to překvapení pro nás záměrně schoval. Byl to prý další příklad toho, jak jsou myšlenky konkrétní. Můžeme-li se pohybovat silou myšlenky, je logické, že bychom měli být také schopni vysílat samotné myšlenky bez omezení na jakoukoli vzdálenost.

Když zaměříme svoje myšlenky na nějakou osobu v duchovním světě, ať už mají podobu konkrétní zprávy nebo jsou toliko vyjádřením naší náklonnosti, dosáhnou ony myšlenky nepochybně svého cíle a vnímavá osoba je přijme. Takové věci se dějí v duchovním světě. *Jak* se to děje, nedokážu říci. Je to další z mnoha věcí, které přijímáme, jak jsme k nim přišli, a radujeme se z nich.

Až dosud jsme při konverzaci mezi sebou používali naše „hlasové ústrojí“. Bylo to zcela přirozené a sotva jsme tomu věnovali pozornost. Ani Ruth, ani mě nenapadlo, že tady musí být k dispozici nějaký prostředek pro komunikaci na dálku. Už jsme nebyli omezeni pozemskými podmínkami, ale až dosud jsme nezaznamenali žádný jiný způsob, který by nahrazoval běžný způsob vzájemné komunikace na Zemi. Absence onoho jiného způsobu nám možná sama měla napovědět, abychom očekávali nečekané.

Ačkoliv můžeme takto vysílat své myšlenky, nevyplývá z toho, že naše mysl je jako otevřená kniha, kterou každý může číst. To v žádném případě. Můžeme si, pokud chceme, záměrně ponechat svoje myšlenky pro sebe; jako bychom jen tak nečinně přemýšleli; ale kdybychom nechali své myšlenky volně plynout bez jakékoli kontroly, pak by byly pro druhé viditelné a čitelné.

Jedna z prvních věcí, kterou je třeba udělat po příchodu sem, je pochopit, že myšlenky jsou konkrétní, že mohou tvořit a budovat, a pak naší další snahou bude dostat svoje myšlenky pod řádnou a odpovídající kontrolu. Ale jako u tolika jiných věcí v duchovním světě můžeme se brzy také naučit, jak se vyrovnat s novými podmínkami, máme-li k tomu chuť, a v

žádné nesnázi nebudeme postrádat nanejvýš ochotné pomocníky. To jsme už Ruth i já s úlevou a povděkem zjistili.

Ruth byla nyní velmi nedočkavá, aby už byla pryč a mohla si prohlédnout město, a naléhala na Edwina, aby nás tam hned vzal. A tak bez dalšího zdržování jsme se zvedli z trávníku a na pokyn našeho průvodce jsme vyrazili.

(5)

5. Vzdělávací ústavy

Jakmile jsme se přiblížili k městu, mohli jsme si udělat představu o jeho rozlehlosti. Nemusím snad ani říkat, že se rozhodně nepodobalo ničemu, co jsme kdy dosud viděli.

Tvořilo je velké množství impozantních budov, kolem každé z nich byly nádherné zahrady a stromy, tu a tam se nacházela jezírka s třpytivou vodou, jež byla průzračná jako křišťál, a přece odrážela každý barevný odstín, který Země zná, a mnoho dalších barev, které nelze spatřit nikde jinde než v duchovních sférách.

Neměli byste si představovat, že by se ty nádherné zahrady byt i jen vzdáleně podobaly něčemu, co lze uvidět na zemském povrchu. I ty nejlepší a nejkrásnější pozemské zahrady jsou jen velmi ubohé ve srovnání s těmi, které jsme spatřili a které tak oplývaly bohatstvím dokonalých barev a závanů nebeských vůní. Chůze po trávnících s takovým bohatstvím přírody všude kolem nás nám zcela brala dech. Dosud jsem si myslel, že krásu venkovské krajiny, kde jsem získal všechny své dosavadní zážitky s duchovním světem, může jen stěží něco předčit.

Mé myšlenky se vrátily zpátky k úzkým ulicím a zaplněným chodníkům na Zemi; k natěsnaným budovám, protože pozemky jsou tak vzácné a drahé; k těžkému, zkaženému vzduchu, znečištěnému hustou dopravou; myslel jsem na shon a zmatek a všechn ten neklid komerčního života a vzrušení nad pomíjivými radostmi.

Nijak jsem si nedokázal představit město věčné krásy, tak odlišné od pozemského města, jako je denní světlo od černé noci. Zde byly krásné, široké průjezdní cesty s dokonale pěstěnými, smaragdově zelenými trávníky, které se rozbíhaly jako paprsky kola od ústřední budovy, jež byla centrem celého města, jak jsme mohli vidět. Na kupoli oné budovy sestupoval veliký paprsek čistého světla a my jsme instinktivně cítili aniž nám to Edwin řekl - že v tomto chrámu můžeme společně vyslat vzhůru své díky Velikému Zdroji všeho a že tam nenajdeme nic jiného než Slávu Boha v Pravdě.

Budovy nebyly nijak vysoké, kdybychom je měli změřit a porovnat s pozemskými stavbami, ale byly většinou velmi rozlehlé. Nelze říct, z jakých materiálů byly postaveny, protože ty stavby byly v podstatě duchovním výtvozem. Povrch všech budov byl hladký jako z mramoru, třebaže měl jemnou strukturu a průsvitnost alabastru, přičemž každá budova jaksi vyzařovala do atmosféry v těsné blízkosti kolem ní proud světla těch nejsvětlejších barevných odstínů.

Na některých stavbách byly vytesány motivy listů a květín a jiné byly ponechány téměř bez výzdoby, co se drobnějších prvků týče, a spoléhaly se na svůj klasicizující typ reliéfu. A nad tím vším rovnoměrně a nepřetržitě zářilo nebeské světlo, takže tam nikde nebyla stinná místa.

Město bylo zasvěceno získávání vědomostí, studiu a provozování umění a zábavě pro všechny lidi této říše. Nebylo vyhrazeno nikomu, ale volně přístupné všem, aby ho využívali rovným právem. Zde bylo možné, aby dál provozovali řadu z těch mnoha příjemných a úspěšných zaměstnání, která začali na zemském povrchu. Zde se mnozí lidé mohou také oddávat příjemné zábavě, která jim byla z rozličných důvodů odepřena v době, kdy ještě měli tělesnou podobu.

První ústav, do něhož nás Edwin vzal, se zabýval malířským uměním. Ústav byl značně rozlehlý a nacházel se v něm dlouhý ochoz, na jehož stěnách visela všechna významná mistrovská díla, která lidé mají: Byla uspořádána tak, že každý posun v pozemském vývoji bylo možné sledovat ve správném pořadí; začínala od nejranější doby a pokračovala až po současnost. Byly tu zastoupeny všechny malířské styly, obrazy nashromážděné ze všech koutů Země.

Nesmíte si myslet, že ta sbírka, kterou jsme si právě prohlíželi, je zajímavá a užitečná pouze pro lidi, kteří plně oceňují malířství a rozumějí mu. Nic není dál od pravdy.

Když jsme vstoupili, bylo na ochozu značné množství lidí, z nichž někteří přecházeli sem a tam podle toho, co upoutalo jejich pozornost. Ale bylo tam hodně skupinek naslouchajících přednáškám zkušených učitelů, kteří názorně ukazovali jednotlivé etapy v dějinách umění doložené příklady na stěnách, a zároveň podávali tak jasný a zajímavý výklad, že nikdo nemohl nerozumět.

Řadu těch obrazů jsem poznal, neboť jsem viděl jejich „originály“ v pozemských galeriích. Ruth i mě udivilo, když nám Edwin řekl, že obrazy, které jsme viděli v těch galeriích, vůbec nebyly originály ! *Na originály se poprvé díváme nyní.* My jsme viděli jen jejich pozemské protějšky, které mohly být zničeny z běžných příčin například ohněm nebo rozpadem materiálu v průběhu času. Zde jsme si však prohlíželi bezprostřední výsledky malířových myšlenek, nehmotně vytvořené *předtím*, než ty myšlenky skutečně přenesl na pozemské plátno.

V řadě případů by se dalo dobře vypořádat, kde pozemský obraz nesplňoval to, co měl malíř na mysli. Snažil se zobrazit svoji přesnou představu, ale ta mu kvůli fyzickým omezením unikala. V některých případech to jsou barvy, které to kazí, když si v dřívějších dobách umělec nemohl pořídit nebo namíchat určitý barevný odstín, který potřeboval.

Ale i když byl omezený fyzicky, ve své mysli věděl přesně, co chce udělat. Vytvořil dílo v duchu - výsledek čehož jsme nyní mohli vidět - i když ho nedokázal přenést na hmotné plátno.

To byl jeden velký rozdíl, kterého jsem si všiml na obrazech ve srovnání s tím, co jsem viděl na zemském povrchu. Jiný závažný bod, v němž se lišily - a to ten nejdůležitější - byla skutečnost, že zde byly všechny obrazy *živé*. Tento svrchovaný rozdíl je nemožné jakkoli vyjádřit. Duchovní obrazy se tady *musejí* vidět, abyste to pochopili. Mohu jen nastínit určitou představu.

Ty obrazy tedy, ať už krajiny nebo portréty, nikdy nebyly ploché; to znamená, že nevypadaly jako namalované na rovném plátně. Naopak; *měly* úplnou dokonalost plastiky. Motiv vystupoval téměř jakoby to byl model - model, v němž *člověk* může uchopit každý jeho prvek, který vedl k vytvoření motivu na obraze. Člověk měl pocit, že stíny jsou skutečnými stíny, které vrhají skutečné předměty. Barvy žhnuly životem dokonce i u velmi raných děl z dob, než došlo k většímu rozvoji umění.

Napadla mě otázka, o jejíž rozřešení jsem přirozeně požádal Edwina. Zněla takto: Zřejmě by nebylo žádoucí a zároveň ani praktické pověsit do této galerie *každý* obraz, který vzešel ze zemského povrchu, a jakákoliv představa určitého zvláštního upřednostňování založeného na posouzení od druhých lidí se nezdála být zcela v souladu s duchovním zákonem, pokud mi bylo známo. Jaký systém se používá při výběru obrazů, které se pověsí na tyto stěny ? Dozvěděl jsem se, že takovou otázku návštěvníci této galerie kladou často.

Odpověď vysvětluje, že v době, kdy umělec, ať už je dobrý, špatný nebo jen průměrný, přivykl novému životu zde, nemá již žádné iluze - měl-li kdy nějaké - o svém vlastním díle. Většinou se dostaví přehnaná skromnost, kterou umocňuje nesmírná a výjimečná krása této říše. A tak ten problém nakonec spíše vymizí, než aby nabyl větších rozměrů !

Když jsme si pozorně prohlíželi portréty tolika mužů a žen, jejichž jména měla celosvětový vzhlas, ať už žili v dávných dobách nebo v současnosti, vzbudilo to v Ruth i ve mně podivný pocit pomyšlení, že jsme nyní obyvateli stejného světa jako oni, a že ti lidé jsou stejně jako my velice živí a nejsou jen pouhými historickými postavami v kronikách pozemského světa.

V dalších částech stejné budovy se nacházely místnosti, v nichž se studenti umění mohli dovědět vše, co se dovědět dá. Jak veliká je radost těch studentů, že se už zbavili pozemských i tělesných omezení. Učit se je tady snadné a možnost získat a využít poznatky dostupné stejným dílem všem, kdo se učit chtějí.

Student už nemusí nijak obtížně zdolávat pozemské nesnáze ani v myšlenkové činnosti, ani se zvládáním ruční práce, a postup směrem k odborné dokonalosti je tím pádem hladší a rychlejší. Šťěstí všech těch studentů, které jsme viděli, se přenáší na každého, kdo je spatří, neboť tady není jejich úsilí ničím omezováno, když strašák pozemského života pomíjivost času - a všechno to malicherné trápení světského bytí navždy odpadla. Je pak čemu se divit, že umělci v tomto ústavu a vlastně i ve všech dalších vzdělávacích ústavech ve městě si vychutnávali šťastné chvíle své duchovní odměny ?

Kdybychom chtěli skutečně důkladně prostudovat všechny obrazy v galerii, trvalo by to příliš dlouho vzhledem k našemu momentálnímu záměru, a tím bylo získat co nejúplnější představu o této říši, abychom později snadněji našli cestu a vrátili se na ta místa, která nás nejvíce přitahovala. To byl Edwinův nápad a Ruth i já jsme s ním plně souhlasili. A tak jsme se již déle v ústavu výtvarného umění nezdržovali a přešli jsme k další obrovské budově.

Byl to literární ústav a byla v něm všechna díla, jež si zaslouží uznání. Interiér byl rozdělen na menší místnosti než v ústavu výtvarného umění. Edwin nás zavedl do jedné prostorné místnosti, která obsahovala dějiny všech národů na zemském povrchu.

Pro každého, kdo zná pozemské dějiny, by výtisky, které zaplňovaly police tohoto oddělení rozsáhlé knihovny, byly poučné. Čtenář by se poprvé mohl dozvědět *pravdu* o historii své Země. Každé slovo obsažené v těch knihách bylo doslovnou pravdou. Zatajování je nemožné, protože vejít do těchto říší může pouze pravda.

Od té doby jsem se do té knihovny často vracel a strávil jsem tam mnoho užitečného času nad nesčíslnými knihami. Zejména jsem se ponořil do studia dějin a byl jsem ohromen, když jsem začal číst. Přirozeně jsem očekával, že zjistím, že historie je zpracována tak, jak to všichni dobře známe, ale s tím základním rozdílem, že nyní mi bude odhalena pravda o všech dějinných činech a událostech.

Později jsem zjistil, že tomu skutečně tak je, ale učinil jsem i jiné zjištění, které mě v první chvíli zcela ohromilo. Zjistil jsem, že vedle údajů o holé skutečnosti každého skutku historicky

významných osob, politiků, v jejichž rukou byla vláda jejich zemí, králů, kteří byli v čele těchto zemí, tam s těmito údaji byla nijak neupravená, čistá pravda o každické pohnutce vedoucí k jejich mnoha skutkům nebo skrývající se za nimi - neoddiskutovatelná pravda.

Mnohé z těch pohnutek byly ušlechtilé, mnoho, velmi mnoho jich bylo naprosto hanebných; mnohé byly nepochopeny, mnohé překrouceny. Nesmazatelně zapsány v této duchovní kronice byly pravdivé příběhy tisíců a tisíců lidí, kteří byli v čase své pozemské poutě aktivními účastníky událostí své země. Někteří se stali obětí proradnosti a hanebnosti druhých; někteří byli příčinou a původcem těch proradností a hanebností. Nikdo nebyl ušetřen, nikdo zapomenut. Bylo tam všechno k nahlédnutí pro všechny - *pravda* nijak nezlehčená, nijak zamlčená.

Ty záznamy nebraly ohled na nikoho, ať to byl král nebo člověk prostého původu, horlivý účastník bohoslužeb nebo člověk, který s církví neměl nic společného. Pisatelé prostě zaznamenali pravdivý příběh tak, *jak se stal*. Nepotřeboval žádné chvály či odsuzování, žádný komentář. Mluvil sám za sebe. A já jsem byl hluboce vděčný za jednu věc - že ta pravda byla uchována mimo náš dosah až do doby, než jsme stanuli tam, kde jsme nyní, kdy naše mysl je do určité míry připravena na odhalení, jež tu byla připravena.

Až dosud jsem hovořil pouze o politických dějinách, ale pátral jsem také v církevních dějinách, a odhalení, která jsem získal v tomto oboru, nebyla o nic lepší než v oblasti politiky. Ve skutečnosti byla ještě horší, vezmeme-li v úvahu, v čím jménu se tolika ďábelských skutků dopustili lidé, kteří navenek předstírali službu Bohu a ve skutečnosti byli pouhým nástrojem lidí podlých podobně, jako byli oni sami.

Edwin mě předem upozornil na to, s čím se mohu setkat, až budu nahlížet do dějin, jenže já jsem nikdy nepočítal s takovou mírou úplnosti, kterou jsem objevil v tom vyprávění pravdivých skutečností. V nesčíslném množství případů byly domnělé pohnutky, které uvádějí naše pozemské knihy o dějinách, tak vzdálené od pohnutek skutečných !

I když ty knihy svědčily proti pachatelům tolika temných skutků v pozemských světových dějinách, podávaly také svědectví o mnoha velikých a ušlechtilých činech. Nebyly tam jenom proto, aby podávaly důkazy pro a proti, ale protože literatura se stala složkou lidského života. Lidé rádi čtou. Není to snad v naprostém souladu s tímto životem, abychom tu měli knihy na čtení ? Nemusejí být přesně takové jako knihy na Zemi, ale jsou v naprostém souladu se vším ostatním tady. Jak už víme, lidé se zde věnují vzdělávání mnohem více než na Zemi, neboť už nemusejí věnovat pozornost naléhavým potřebám a požadavkům života v těle.

Prošli jsme řadu dalších místností, kde byly svazky knih všech možných oborů k dispozici každému, kdo by je chtěl studovat. A možná jeden z nejdůležitějších oborů je ten, který nazvali někteří vskutku osvícení lidé „vědou o duchovnu“, pokud to je věda. Překvapilo mě, kolik literatury je pod tímto nadpisem. Na policích tam byly knihy, které popíraly existenci duchovního světa a realitu duchovního návratu. Mnozí autoři těch knih měli od té doby příležitost si znovu prohlédnout své vlastní dílo - ale se zcela jinými pocity ! *Sami* se stali živoucími svědky proti obsahu svých vlastních knih.

Velice na nás zapůsobilo, do jak nádherných vazeb byly knihy svázány, udivil nás použitý materiál a provedení titulů. Požádal jsem Edwina, aby mi o těch věcech pověděl víc. Řekl, že knihy ve světě ducha se reprodukují jinak než v případě obrazů. Já sám jsem poznal, jak v pozemských knihách docházelo ke zkreslování pravdy, ať už záměrně, nebo z neznalosti skutečných faktů.

V případě obrazů si umělec přál malovat pravdivě, dá-li se to tak říci, ale ne zcela vlastní vinou to nebyl schopen udělat. Nezvěčňoval tedy nepravdu; naopak, jeho mysl zaznamenala

úplnou pravdu.

Spisovatel by stěží napsal knihu s úmyslem, který by byl v naprostém protikladu s tím, co ve své knize vyjádřil. Kdo tedy napíše pravdivou knihu ve světě ducha ? *Napíše ji autor pozemské knihy - když přijde do duchovního světa. A dělá to rád. Stává se to jeho zaměstnáním a tou prací může rozvíjet svou duši. Nebude mít potíže s fakty, neboť ta jsou zde, aby je zaznamenal, a on je zaznamenává - ale tentokrát pravdivě ! Není třeba něco zatajovat - ve skutečnosti by to bylo zbytečné !*

Co se týče vydávání knih, nejsou snad na Zemi tiskařské stroje ? Samozřejmě, že jsou ! Pak duchovní svět jistě nemůže být v tomto ohledu vybaven hůře. Máme svoje tiskařské metody, ale rozhodně se nepodobají těm na Zemi. Máme svoje odborníky a ti jsou také mistry svého oboru a dělají tu práci rádi, jinak by ji nedělali. Zdejší reprodukční postup je výhradně myšlenkový proces, podobně jako je všechno ostatní, a autor a tiskař spolupracují v naprosté shodě.

Knihy, které jsou výsledkem této úzké spolupráce, jsou knihami uměleckými; jsou to nádherné výtvořky a jsou, nehledě na jejich věcný obsah, velmi krásné na pohled. Vázání knih je další odborný proces, na němž se podílí více umělců, a ti pracují s nádhernými materiály, které nelze spatřit nikde na Zemi, protože jsou výlučně duchovní.

Ovšem knihy takto vyrobené nejsou neživé věci, které vyžadují, aby se na ně člověk plně soustředil. Žijí stejně, jako žijí obrazy, které jsme viděli. Vztít si knihu a začít si ji číst znamenalo také uvědomovat si celý příběh v myšlenkách tak, jak to na Zemi není možné, tedy jakoby jej někdo vyprávěl, ať už to byla historie, věda nebo umění. Kniha, kterou čtenář jednou vezme do ruky, okamžitě zareaguje velmi podobně, jako reagují květiny, když se k nim přiblížíte. Účel je samozřejmě rozdílný.

Celé to ohromné množství knih, které jsme viděli, mohl využívat každý ve svém volném čase a podle libosti. Nebyla tam žádná omezení, žádná protivná pravidla a nařízení. Jak jsme tam tak stáli s tím vším nezměrným bohatstvím poznání kolem nás, byl jsem zdrcen svou vlastní nevědomostí a Ruth se cítila podobně. Edwin mě však uklidnil, když nám řekl, že nesmíme dopustit, aby nás pohled na tolik vědomostí vyděsil, neboť před sebou máme celou věčnost !

Byla to povzbuzující připomínka a kupodivu také důkaz, že člověk má sklon některé věci přehlížet. Potrvá nějaký čas, než nakonec setřeseme ten pocit pomíjivosti a prchavosti, který je tak pevně spjat s pozemským životem. V důsledku toho pak máme pocit, že musíme všechno poznat v co nejkratším čase, navzdory skutečnosti, že čas, coby nedílná součást našeho života, přestal platit.

V tu chvíli Edwin pokládal za vhodné ukázat Ruth něco, co by se jí mohlo obzvláště líbit, a tak nás vzal do ústavu textilních látek. Byl stejně prostorný, ale místnosti v něm byly větší než ty, které jsme právě viděli v předešlých dvou ústavech. Nacházela se tu obrovská spousta nádherných materiálů a textilií utkaných v průběhu mnoha století, látek, z nichž na zemském povrchu prakticky nic nezbylo.

Mohli jste zde vidět vzorky materiálů, o kterých jsme četli v historických románech a kronikách při líčení oficiálních ceremonií a slavnostních příležitostí. A ať už lze říci cokoli o proměnách stylu a vkusu, ke kterým docházelo v průběhu věků, pozemský svět zhatil mnoho ze své barevnosti a zaměnil ji za nudnou šed.

Zbarvení u mnoha starých materiálů bylo jednoduše skvělé, přičemž skvostně vypracované vzory nám ukázaly umění, které se ze Země již vytratilo. Třebaže jsou pro Zemi

pomíjivé, pro duchovní svět jsou nezničitelné. Když byly ty tkaniny náležitě uznány k odhmotnění, aby mohly existovat v duchovním světě, zůstala v naší mysli dostatečně živá představa, jak ty drahocenné látky musely vypadat ve své pozemské podobě.

Tady jsme znovu mohli vidět, jakým postupným vývojem prošlo návrhářství a výroba pozemských materiálů, a musím uznat, pokud jsem to schopen posoudit, že vývoj došel až do bodu, kde je patrný posun k úpadku. Hovořím samozřejmě obecně.

V místnosti s tapisériemi bylo několik překrásných ukázek od uměleckých géníů, jejichž pozemská díla už dávno neexistovala. Na tuto místnost navazovaly menší dílny, kde se spousta šťastných, pilných lidí učila a zdokonalovala v uměleckém tkaní tapisérií, a další, stejně šťastní lidé stáli po jejich boku, připraveni jim kdykoli pomoci nebo poradit. Nebyla to fádňácká práce žáka a učitele, ale ryze příjemná zábava, s níž oba mohli přestat kvůli něčemu jinému, kdykoli chtěli.

Ruth se nechala slyšet, že by se velmi ráda připojila k některé z těch skupinek, které pracovaly na obrovské tapisérii, a dozvěděla se, že to může udělat, kdykoli bude chtít, a že ji ta přátelská společnost přijme s tou největší radostí na celém světě. Nicméně prozatím chtěla zůstat s námi na naší výpravě.

Můžete si myslet, že to, co jsem až dosud viděl, není nic jiného než nebeská muzea, v nichž jsou sice, což je pravda, nádherné exempláře, které na Zemi nikde nespátříte, ale přesto muzea. V současné době jsou pozemská muzea spíše ponurá místa. Vzduch je cítit zatuchlinou a chemickými konzervačními prostředky, neboť vystavené předměty se musejí chránit před zkázou a rozkladem. Navíc se musejí chránit také před člověkem, a proto jsou uloženy ve fádňích prosklených vitrínách.

Zde však nejsou žádná omezení. Všechny předměty ve vzdělávacích ústavech jsou volně přístupné všem, aby si je mohli prohlédnout i vzít do rukou. Není tu žádný zatuchlý zápach, naopak, krása těch předmětů vydává hojnost jemných vůní, zatímco nebeské světlo proudí dovnitř ze všech stran a dodává lesku oné lidské dovednosti.

Ne, to nejsou muzea; zdaleka ne. Jsou to spíše chrámy, v nichž my, duchovní lidé, si uvědomujeme svůj věčný dík, kterým jsme zavázáni Velkému Otci za to, že nás obdařil tak bezmezným štěstím v krajině, jejíž skutečnost tolik lidí na Zemi popírá. Ti by to všechno zničili - ale proč? Sami to nevědí.

Je mnoho, mnoho krás na povrchu Země, leč my v duchovních říších prý nesmíme mít žádnou! Možná proto s námi tak hluboce soucítí, když odcházíme do duchovního světa - protože jsme za sebou navždy zanechali všechno, co je krásné, a odcházíme do prázdnoty - nebeského vzduchoprázdna. Všechno krásné tedy patří výlučně pozemskému světu. Lidská inteligence pak není nic platná, když už člověk jednou přejde sem, protože zde není nic, čím by ji zaměstnával! Jen prázdnota! Není divu, že opravdovost a nezměrná plnost duchovního světa přijde jako šokující odhalení těm, kteří očekávají věčnou nebeskou nicotu!

Je důležité pochopit, že každé zaměstnání a každý úkol, který vykonají obyvatelé této a vyšších říší, dělají rádi čistě proto, že to chtějí dělat, a nikoli s postojem, že to musejí dělat, „ať se jim to líbí, nebo ne“.

Zde neexistuje, aby byl někdo nucen vykonat nějaký úkol. Nikdo nepociťuje ani neříká, že by něco dělal proti své vůli. To neznamená, že se pokoušíme o nemožné. Můžeme vidět výsledek toho či onoho konání - nebo nemůžeme-li, jsou tu moudřejší a vzdělanější, kteří to vidět dovedou - a zjistíme, zda se do toho úkolu pustit nebo ho prozatím odložit.

Nestane se, že by se nám nedostávalo pomoci nebo rady. Vzpomeňte si na můj vlastní návrh na začátku, kdy jsem se chtěl pokusit navázat styk se zemí, abych napravit některé záležitosti ze svého pozemského života, a jak mi Edwin poradil, abych až později hledal radu, jak toho dosáhnout. Takže je správné říci, že chtít něco dělat a sloužit je zde základní myšlenkou. Mluvím o těch věcech, abyste lépe pochopili speciální vzdělávací ústav, do něhož nás Edwin vzal poté, co jsme opustili ústav textilních látek.

Byla to podle všeho škola, v níž se lidé, kteří neměli to štěstí a nedostalo se jim výhod pozemského vzdělání a vědomostí, mohli rozvinout po stránce intelektuální. Poznání a vědomosti, vzdělání nebo sečtělост ještě nezaručují duchovní hodnotu a neumí-li někdo číst nebo psát, nutně to neznamená, že ten člověk duchovní hodnotu nemá.

Když však někdo přejde do tohoto života a vidí tu velikánskou, širokou cestu, která se před ním otevírá se všemi těmi rozmanitými a mnohotvárnými možnostmi, vidí také, že poznání mu může na jeho duchovní pouti pomoci. Nemusí umět číst. Měly by všechny ty nádherné knihy před ním zůstat navždy zavřeny teď, když může číst, třebaže to neumí ?

Možná se zeptáte: určitě není nutné umět číst v duchovním světě ? Je-li tomu tak, pak musí existovat nějaká forma duchovního vjemu, který lze vydedukovat z knih bez pomoci fyzicky vytištěných slov. Stejnou otázku můžete položit v souvislosti s obrazy a vším ostatním zde. K čemu potřebujeme něco hmotného ? Kdybychom měli dál takto uvažovat, dostaneme se do toho stavu vzduchoprázdna, o němž jsem právě mluvila.

Člověk, který neumí číst, bude ve svém vědomí *vnímat*, že kniha, kterou vzal do ruky, cosi obsahuje, ale nepozná ten obsah ani instinktivně, ani žádným jiným způsobem. Avšak ten, kdo umí číst, se okamžitě poté, co začne číst, ocitne ve spojení s autorovými myšlenkami tak, jak jsou zapsané, a kniha bude tímhle způsobem odpovídat tomu, kdo ji čte.

Není nutné umět psát a mnozí, kteří to neuměli před příchodem sem, se nijak neobtěžovali, aby po svém příchodu to zanedbání napravili.

Zjistili jsme, že mnozí lidé v té škole byli zaneprázdněni svým studiem a dokonale se bavili. Získávání vědomostí zde není nijak nudné, protože paměť pracuje dokonale - to znamená spolehlivě - a schopnosti duchovního vnímání už nadále nebrzdí a neomezuje fyzický mozek.

Máme výraznější schopnost chápat a náš intelekt se rozvíjí jistě a nerušeně. Škola byla pro většinu studentů, kteří do ní chodili, místem splněných přání. Popovídal jsem si s několika z nich a všichni mi řekli, že to, co studují nyní, toužili studovat na Zemi, ale ta možnost jim byla odepřena z důvodů, které všichni dobře známe. Některým kvůli jejich obchodním aktivitám nezbyl žádný volný čas, jiným jejich zápas o holé živobytí spolkl veškeré finanční prostředky, aby mohli studovat.

Škola byla velmi pohodlně zařízená; nebyl tam, samozřejmě, ani náznak nějakého nařizování. Každý student si nezávisle na ostatních zvolil svůj vlastní učební kurz. Usadil se pohodlně nebo odešel ven do krásných zahrad. Začal, kdy chtěl, skončil, kdy chtěl, a čím více se zhloubal do svého studia, tím více ho to zajímalo a okouzlovalo. O tom mohu mluvit z vlastní zkušenosti, neboť jsem toho ve veliké knihovně hodně nastudoval od chvíle, kdy jsem byl do ní poprvé uveden.

Když jsme opustili školu, Edwin nám nabídnul, že si můžeme pod několika pěknými stromy sednout do trávy a odpočinout si. To byl prostě jeho způsob - naprosto přirozený - jak se vyjadřoval. My nepociťujeme tělesnou únavu, ale současně nezůstáváme donekonečna u jediné činnosti; to by znamenalo jednotvárnost a tady není žádná jednotvárnost, jakou jsme

běžně trpěli na Zemi.

Edwin však ze zkušenosti věděl, jak rozdílné pocity zažívají ve své mysli lidi, kteří právě přišli do duchovních krajin, a tak pro tuto chvíli udělal v naší průzkumné cestě přestávku.

(6)

6. Několik zodpovězených otázek

Edwin nám řekl, že u naprosté většiny lidí platí, že sotva přijdou do duchovního světa, už je popadne horlivé nadšení z toho, jak se jim ten svět v jejich novém životě postupně odkrývá, a ti lidé se hned ženou zpátky na zem, aby o tom všem světu pověděli. Mně už vyložil některé potíže s tím spojené, když jsem sám přišel s nápadem, že se vrátím.

Jinou zcela přirozenou tendencí bylo klást bezpočet všeobecných otázek o tomto novém životě a k tomu Edwin poznamenal, že v tomto směru jsme oba, Ruth i já, byli naprosto nezvykle zdrženliví ! Určitě jsem nekladl příliš mnoho otázek, ale na druhé straně Edwin nám toho vysvětlil tolik, kolik jsme jen byli schopni postupně pochopit. A tak jsem se přiznal, když o tom sám začal hovořit, že je spoustu věcí, které bych rád věděl.

Ruth pravila, že má stejný pocit a že bezpochyby mnoho našich otázek se shoduje. Potíž byla, kde začít.

Počítali jsme s tím, že nám naše cestování přinese specifické problémy s ním spojené, které Edwin bude muset řešit, ale byly tu další závažné věci všeobecného rázu, které vyvstaly, když jsme přemítali o duchovních zemích jako celku. Jedna z prvních, které mě napadly, když jsme usedli do trávy s nebeskými květinami, se týkala velikostí této říše, v níž jsme nyní žili. Sahala, až kam oko dohlédlo - a to bylo mnohem dál, než jsme kdy dohlédli v ten nejkrásnější a nejjasnější letní den na povrchu Země.

To samo o sobě bylo nevýslovně krásné, ale také to ukazovalo na obrovitost konkrétně této říše - a to jsme dosud viděli jen maličký zlomek ! Ještě stále o vzdálenostech uvažujeme v pozemských mírách. Měla tato říše nějaké hranice ? Rozkládala se ještě dál mimo náš dohled ? Jestliže existovaly nějaké hranice, co bylo za nimi ? Mohli bychom se jít sami podívat ?

Edwin nám vysvětlil, že tato říše nepochybně má svoje hranice a budeme-li chtít, můžeme se na ně jít sami podívat. Za nimi jsou další a další říše. Každý, kdo odejde do duchovního světa, odejde do té říše, pro kterou se sám kvalifikoval ještě na Zemi - právě do té říše a do žádné jiné. Edwin na začátku popsal tuto zemi jako zemi veliké sklizně - sklizně, jež byla zaseta na Zemi.

Pak můžeme sami posoudit, zda považujeme svoji sklizeň za dobrou nebo špatnou. Zjistíme, že existuje nekonečné množství lepších výsledků - a nekonečné množství horších. Řečeno bez obalu, existují další říše nezměrně krásnější než ta, v níž právě šťastně žijeme; mimořádně krásné říše, do nichž nemůžeme proniknout, dokud nezískáme oprávnění tam vstoupit, ať už jako návštěvník nebo jako obyvatel.

Ale i když do nich nemůžeme chodit, úžasní lidé, kteří v nich pobývají, mohou přicházet do říší méně nebesky výjimečných a navštěvovat nás tady. Edwin sám některé z nich viděl a my jsme chovali naději, že se nám to také podaří. A vskutku neustále přicházejí na návštěvy,

aby s obyvateli řešili různé věci a pohovořili s nimi, aby jim poradili a pomohli, ocenili je a vyjádřili své uznání, a nebylo tedy žádných pochyb, že moje vlastní záležitost by se dala předložit někomu z těch vynikajících lidí, aby mi s ní poradil.

Navíc v určitých dobách přicházeli tito znamenití lidé na mimořádné návštěvy, když celá říše slavila nějakou významnou událost, jako jsou například dva hlavní pozemské svátky: vánoce a velikonoce. Ruth i mě to velmi překvapilo, protože oba svátky jsme ve své podstatě považovali za pozemské. Ale byl to způsob jejich slavení a ne ty svátky samotné, co příslušelo Zemi. V duchovních krajinách se na vánoce i velikonoce pohlíží jako na oslavu narození: první jako narození do pozemského světa; druhá jako narození do duchovního světa.

V této říši jsou obě tyto oslavy časově sjednoceny s oslavami na Zemi, protože pak se oba světy více duchovně propojí, než kdyby se svátky slavily nezávisle na sobě. Tak tomu však není ve vyšších říších, kde fungují odlišné zákony.

Na Zemi zůstává oslava vánoc po mnoho století pevně stanovená na určité datum. Přesné datum prvních vánoc se ztratilo a nyní je nemožné nějak přesně zjistit pozemskými prostředky, kdy se to stalo. A i kdyby to bylo možné, je příliš pozdě to nějak měnit, protože toto pevně stanovené datum se zakládá na dlouhé tradici a zvycích.

Velikonoční svátek je pohyblivý - hloupý zvyk vzhledem k tomu, že takto zvolené datum častokrát nemá žádný vztah k prvnímu a původnímu datu. Je naděje, že dojde ke změně a svátek se ustálí. V těch věcech se sice nijak Zemi nepodřizujeme, ale zároveň víme, že ani pošetilá zatvrzelost by nás nikam nedovedla. Proto tedy *spolupracujeme* se zemí na našich společných oslavách.

Vyšší říše mají své vlastní velmi dobré důvody pro svoje postupy, které se nám mohou zdát odlišné od uznaného řádu. Těmi důvody se nezabýváme - dokud sami nepřejdeme na vyšší úroveň.

Pokud se týká svátků, kromě těch dvou významných slavností už nemáme zase tolik společného s pozemským světem. Většina z nich jsou výhradně náboženské svátky, které nemají duchovní význam v širším slova smyslu, neboť mnohé z nich jsou výplody náboženských doktrín, které v duchovním světě nemaží využití.

Například svátek Tří králů se zakládá na velmi barvitě vylíčeném příběhu a v dávných dobách ho slavili lidé jak světsky, tak také nábožensky. Nyní je výhradně náboženský a tady má jen pramalou důležitost. Letnice jsou dalším příkladem slepoty církve. Duch svatý - abych použil církevní výraz - vždy sestupoval, sestupuje a bude sestupovat na ty, kdo jsou hodni ho přijmout? Ne při nějaké zvláštní příležitosti, ale stále.

Ruth i já jsme měli velký zájem dozvědět se, jak se v těchto říších slaví vánoce, protože na Zemi se vyjma několika církevních bohoslužeb ze svátku narození Páně stala čistě světská událost, při níž se hlavně nezřízeně jí a pije. Edwin nám řekl, že v duchovním světě můžeme zažít steny pocit štěstí jako na Zemi, kde ten pocit většinou bývá výsledkem nebo projevem nějaké laskavosti; když se naše veselí mísí s vědomím nebo připomenutím toho významného dne, který slavíme.

Ti z nás, kteří chtějí - a takových je tu mnoho - si mohou vyzdobit své domy a obydlí větvíčkami neopadavých, stále zelených stromů, jak jsme to dělávali na Zemi. Říkám-li „stále zelených stromů“, mám na mysli ty, které tak nazýváme na Zemi. Zde je všechno věčně „stále zelené“? Scházíme se ve veselých společnostech a máme-li pocit, že by to nebylo to pravé bez něčeho k snědku, pak není tu snad přehršel toho výtečného ovoce, o němž jsem

vám už pověděl, aby potěšilo smysly i těch nejnáročnějších ?

Leč mluvil jsem pouze o osobnější stránce tohoto svátku. Právě v tomto čase k nám přicházejí na návštěvu lidé z vyšších říší, dokonalí lidé, mezi nimiž je i ten, jehož narození na Zemi oslavujeme. Stačí, když ti nádherní lidé jen projdou kolem, aby nás uvedli do duchovního vytržení, které s námi zůstává ještě dlouho potom, co se vrátili zpátky na svou vysokou úroveň.

V čase velikonoc přijímáme obdobné návštěvy, ale radost je mnohem větší, protože pro nás narození do duchovního světa ze samé podstaty věci určitě znamená mnohem víc. Vskutku jakmile opustíme zemský povrch, máme sklon zapomínat na své pozemské narozeniny. Jen naše spojení se zemí, máme-li nějaké, nám je pomáhá připomínat.

Tohle téma jsem poněkud rozvedl, abych se pokusil vám ukázat, že nežijeme celou věčnost ve stavu žhavých náboženských emocí. Jsme lidé, přestože ještě tolik lidí na zemském povrchu by nás mělo za něco zcela jiného ? Jednou se ti lidé nevyhnutelně dostanou do podobné situace jako my a nic člověka neudělá spolehlivěji skromným, než když si uvědomí, jaké pevné a rozhodné názory kdysi zastával. Trochu jsem odbočil od našeho prvního tématu, když jsme se jen tak svalili do trávy, ale v našem rozhovoru jedno téma střídalo druhé, až se zdálo, že jsme trochu ztratili náš směr.

Dosud jsme mluvili pouze o vyšších říších. A co Edwin říkal o nižších sférách, když jsem se zmínil o hranicích této říše ? Mohli jsme si je prohlédnout, kdykoli jsme chtěli. Do říše nižší, než je ta naše, můžeme zavítat kdykoli, kdežto do vyšší pokaždé vystoupit nemůžeme. Rozhodně se však nedoporučovalo chodit do nižších sfér, vyjma s odborným doprovodem nebo po předchozí zvláštní konzultaci. Edwin nám doporučil, abychom si dříve, než nám podá další informace k danému tématu, nejprve ještě prohlédli naši vlastní krásnou zemi.

A nyní k tomu, co tvoří přesné hranice této říše. Pro nás je běžné, že naše Země je kulatá a my vidíme vzdálený horizont. Přemýšlíme-li o tomto světě ducha, musíme v mnoha ohledech přestat uvažovat ve vzdálenostech, které lze změřit očima, neboť při našich možnostech úžasné rychlého přepravování každá vzdálenost přestane platit. Každá představa o tom, že území tu je rovinaté, se ihned rozplyne při pohledu na kopce a oblá údolí.

Mimoto je zde křišťálově čistá atmosféra a náš zrak není nijak omezován fyzickým tělem. Nemusíme zůstat nohama na zemi. Můžeme-li se pohybovat silou naší myšlenky po těchto zemích do stran, můžeme se také pohybovat vertikálně - řekl nám Edwin. Musím říci, že mě ani Ruth to dosud nenapadlo. Naše přemýšlení stále určitým způsobem omezovaly pozemské představy a zvyklosti.

Jestliže jsme se mohli potopit pod vodu bez jakékoliv újmy, ale naopak sprše s potěšením, pak se tedy jistě můžeme vznést do „vzduchu“ stejně bezpečně a se stejným potěšením ! Ruth se nevyjádřila, že by po tom nějak zvlášť toužila - ještě ne ? Prý raději počká, dokud si více nezvykne na nové prostředí. V té věci jsem s ní upřímně sdílel stejný názor, což našeho dobrého přítele nanejvýš pobavilo.

O těchto aspektech jsem začal hovořit proto, že pozemský svět vždy pohlížel na duchovní svět, jako že je relativně nahoře nebo dole. Ty úvahy jsou skutečně vysoce odborné a já nejsem oprávněný je nějak rozvádět; navíc můj celkový náhled, jak intelektuální, tak duchovní, coby obyvatele těchto zemí se nejprve zhroutil a pak od základu změnil vzhledem k tomu, že jsem před svým zesnutím věděl tak málo. Není skutečně příliš důležité vědět, kde přesně se duchovní svět s jeho mnoha říšemi a sférami nachází.

Kde je hranice mezi pozemským a duchovním světem ? V okamžiku mého zesnutí, které jsem si, jak si jistě vzpomínáte, plně uvědomoval, když jsem vstal ze svého lůžka v reakci na velmi konkrétní naléhavý pocit, *v tom okamžiku jsem byl v duchovním světě*. Ty dva světy se tedy musejí vzájemně pronikat. Ale když jsem odcházel s Edwinovou pomocí a za jeho kvalifikovaného doprovodu, uvědomoval jsem si, že se nepohybuji v žádném určitém směru. Mohl jsem se pohybovat nahoru, dolů nebo dopředu.

Pohyb to určitě byl. Edwin mi později oznámil, že jsem prošel nižšími - a nepříjemnými - sférami, ale díky jeho pověření doprovodit mě do mé říše jsme byli oba zcela ochráněni před každým druhem nepřátelského vlivu. Ve skutečnosti jsme byli úplně neviditelní pro všechny, s výjimkou lidí z naší vlastní oblasti a z oblastí vyšších.

Přechod z jedné říše do druhé je postupný, pokud se týká vnějšího vzhledu i dalších hledisek, aby nebylo snadné určit jakékoliv konkrétní místo, které by označovalo hranice. Přesně tak jsou umístěny hranice naší vlastní říše. Vypadají, jakoby téměř nepozorovatelně přecházely jedna do druhé.

V té chvíli Edwin navrhl, že pro názorný příklad bychom se měli zajít podívat na jednu z těch hranic, které nás tolik máty. Znovu jsme se svěřili do Edwinova odborného vedení a vyrazili.

Najednou jsme zjistili, že se nacházíme na velmi širokém, zatravněném prostoru, ale oba jsme zaznamenali, že trávník pod našima nohama už nebyl tak měkký; ve skutečnosti byl s každým dalším krokem stále tužší. Krásná smaragdová zeleň rychle mizela a tráva získávala nevýrazně žlutý vzhled, velmi podobný pozemské trávě, kterou spálilo slunce a trpěla nedostatkem vody.

Neviděli jsme žádné květiny, ani stromy, ani obydlí a zem se zdála všude pustá a neúrodná. Nebyly tam žádné známky lidského života a vypadalo to, jakoby pod našima nohama život rychle mizel, protože najednou tráva úplně zmizela a my jsme stáli na tvrdé zemi. Všimli jsme si také, že znatelně poklesla teplota. To tam bylo všechno to krásné, dokonalé teplo. Vzduch byl studený a vlhký, až se zdálo, jakoby na nás ulpíval a v nás samotných se rozhostil chlad.

Ubohá Ruth pevně tiskla Edwinovu paži a já se nestydím přiznat, že jsem to udělal také, a byl jsem rád, že se ho mohu držet. Pak se Ruth viditelně rozklepala, prudce se zastavila a úpěnlivě nás žádala, abychom už dál nepokračovali.

Edwin nás oba vzal kolem ramen a řekl nám, že se vůbec nemáme čeho obávat, neboť je v jeho moci nás plně ochránit. Viděl však, jak hluboká deprese a sklíčenost nás přepadla, a tak nás jemně otočil, vzal nás kolem pasu a my jsme zjistili, že znovu sedíme pod našimi krásnými stromy, v naší těsné blízkosti rostou nádherné květiny a nad námi se znovu uzavírá náš hřejivý vzduch provoněný nebeskou vůní.

Je možná zbytečné dodávat, že Ruth i já jsme byli velmi rádi, že jsme zase zpátky ve městě. Vstoupili jsme pouze na *práh* nižších sfér, ale došli jsme dostatečně daleko, abychom získali víc než jen matnou představu o tom, co se nachází za ním. Věděl jsem, že ještě uplyne nějaký čas, než tam proniknu, a teď jsem si jasně uvědomoval, jak bylo od Edwina moudré, když nás varoval.

Jelikož jsme právě rozebírali téma duchovních hranic, a i přesto, že jsme prozatím upustili od našeho průzkumu, neodpustil jsem si, abych se Edwina nezeptal na hranice vyšších říší.

Věděl jsem, že s nimi nemůže být spojené naprosto nic nepříjemného, a tak jsem se

osmělil navrhnout, že abychom zjistili rozdíl a vyvážili náš poslední tíživý zážitek v opačném směru, mohli bychom si snad prohlédnout hranici, přes kterou přecházejí naši nebeští hosté. Edwin řekl, že nám v tom nic nebrání a tak jsme znovu vyrazili.

Zase jsme se ocitli na zatravněné ploše, ale s nápadným rozdílem. Trávník, po kterém jsme šli, byl nesrovnatelně měkčí než ten uvnitř naší říše. Zeleň tamní vegetace byla ještě zářivější, než jsme vůbec pokládali za možné. Výskyt květin byl mnohem hojnější a síla barev, vůní a uzdravujících síly přesahovala vše, s čím jsme se dosud setkali. Samotný vzduch se zdál být prostoupen barvami duhy.

V místech, kde jsme právě stáli se nacházelo několik obydlí, ale za nimi jsme mohli spatřit několik z těch nejvznešenějších a nejkrásnějších domů, jaké jsem kdy viděl. V těch domech, jak nám řekl náš přítel, žili úžasní lidé, kteří, přestože formálně patřili do naší vlastní říše, byli na základě svého duchovního vývoje a určitých schopností a činností v úzkém kontaktu s vyššími říšemi, do nichž měli plnou moc a potřebné právo vstoupit při různých příležitostech.

Edwin nám slíbil, že se na to místo vrátíme, až si prohlédneme ve městě vše, co budeme chtít, a že zde - v jednom z těch domů - můžeme projednat moje i Ruthino budoucí zaměstnání. Vzal Ruth pod svoji ochranu a pokud šlo o ni, byla mu za tu jeho laskavost vděčná. Mě už několikrát napadlo, jakým duchovním zaměstnáním bych se asi mohl zabývat, až dostatečně přivyknou tomuto novému životu a nové zemi.

Přesně tak, jak na nás dolehlo mrazení a tíseň na hranici temných sfér, nyní nás zalil hřejivý pocit takové radosti, že jsme úžasem ani nedutali. Jak jsme postupovali dál zcela zaliti jasně, pocítili jsme takovou duchovní rozjařenost, že jsem si hned vzpomněl, jak Edwin líčil návštěvy osob z vyšších říší, a skoro jsem si uměl představit, co bych měl očekávat, až se mi dostatečně poštěstí a zažiji takovou návštěvu na vlastní kůži.

Když tu člověk tak stál, dostal ohromnou touhu snažit se rozvinout natolik, aby získal právo obývat některý z těch krásných domů a měl tu čest sloužit některému z obyvatel vyšší sféry, u jejíž bran jsme stáli.

Šli jsme ještě kousek, ale dál už jsme nemohli. Nebyly tam žádné viditelné překážky, ale cítili jsme, že kdybychom pokračovali, nemohli bychom dýchat. Čím dále jsme šli, tím řidší byla veškerá atmosféra, až jsme se nakonec museli obrátit a jít zpět do naší vlastní Země.

Spatřil jsem hodně lidí oblečených do velmi jemného šatu, jehož příjemné barvy jakoby ani nebyly jeho součástí, ale mihotaly se po celé tkanině - pokud to tkaninou vůbec nazvat lze. Ti, kteří se k nám dostatečně přiblížili, se na nás usmáli a velmi přátelsky nás zdravili a my jsme hned věděli, že je nijak neobtěžujeme. Někteří nám také zamávali.

Můj přítel nám řekl, že dobře věděli, proč tam jsme, a proto se k nám nepřiblížovali. Nechali nás, abychom si sami vychutnali ten zážitek a potichu nasávali krásu a malebnost onoho nádherného pohraničí.

A tak spíš váhavě jsme se otočili a brzy jsme se ocitli zpátky ve městě na našem předchozím místě pod stromy. Oba jsme se po té krátké návštěvě cítili povzneseni jako nikdy předtím a jsem si jistý, že Edwin se tak cítil také, ačkoliv je v duchovním světě mnohem déle než my.

Chvíli po našem návratu jsme nemluvili, každý byl pohroužen do svých vlastních myšlenek. To ticho jsme nakonec přerušili jen proto, abychom Edwina zasypali svými otázkami. Vyjmenovat všechny ty otázky by bylo unavující, a tak vám v jednom celku uvedu Edwinovy odpovědi, jak po sobě následovaly.

Zaprvé o nižších sférách, jejichž práh nás tolik deprimoval. Od té doby jsem se tam byl znovu podívat společně s Ruth a Edwinem a prohlédnul jsem si je, stejně jako jsme si teď prohlíželi naši vlastní říši. Proto nechci předbíhat a uvádět naše zkušenosti s tou oblastí, o kterých chci mluvit později. Prozatím tedy pouze uvedu, že když jsme se šli na ty hranice podívat, postupovali jsme přímo a rychle a vůbec jsme si nebyli vědomi nějakých mezistupňů, které jsme přitom přešli.

Právě proto byla ta náhlá změna prostředí tak znatelná. Kdybychom postupovali pomalu, pozorovali bychom, jak postupně ubývají ty milé a příjemné znaky, které vytváří nebe této říše. Lidé, kteří přebývali v té upadající oblasti, jsou ve srovnatelně obdobné pozici jako my, co se týče pohybu: bude jim znemožněno postoupit výš stejně jako nám, když jsme byli na hranicích s vyšší říší.

Stejná situace panovala na naší cestě k hranicím vyšší říše. Zdolali jsme vzdálenost tak rychle, že jsme nezpozorovali, jak se naše prostředí postupně mění. Jinak bychom viděli, jak se Země postupně stává éteričtější, jak sílí barvy a jas, pozorovatelný nejen na fyzických rysech říše, ale také na duchovním šatu lidí, čím více se jejich domovy blížily hranici.

K návštěvě nižších říší je zapotřebí mít - kvůli vlastní bezpečnosti - určité pravomoci a symboly, kterými Edwin plně disponoval, jak nám sdělil. Taková místa nejsou pro zvědavce a nikdo nebude tak hloupý, aby tam šel z jiného než rozumného důvodu.

Ty, kteří tím směrem putují sami, bez zmocnění, brzy vrací zpátky milí lidé, jejichž zaměstnáním je chránit druhé před nebezpečím, které vězí na druhé straně. Mnoho lidí neustále překračuje tu skličující hranici sem a tam při výkonu své práce. Je pravda, že když jsme tam byli, nezpozorovali jsme, že by se v naší blízkosti někdo vyskytoval, ale ti lidé se stejně jako my, když jsme se tam vydali, rychle přesunují za svými cíli.

Na hranici s vyššími říšemi není potřeba, aby nějaké hlídky bránily druhým v jejím překračování, protože tomu zamezuje přirozený zákon. Když obyvatelé nižší říše putují do vyšší, je k tomu vždy dána plná moc, ať už onomu poutníku samému, nebo nějaké jiné osobě z vyšší sféry, která ho doprovází.

V prvním případě má taková plná moc podobu nějakého symbolu nebo znamení, které držitel dostane, a pak mu je vždy a za každých okolností poskytnuta - dokonce i bez požádání - pomoc, kterou by potřeboval. Mnohé z těch symbolů mají v sobě moc chránit poutníka před mocnými účinky vyšší duchovní atmosféry. Ta by samozřejmě nikoho nezničila, ale nepřipravený člověk by se ocitl ve velmi podobné situaci, jako když na Zemi někdo náhle přejde do oslnivého slunečního svitu poté, co *delší dobu* pobýval v *úplné* tmě.

Zatímco v případě slunečního svitu na Zemi se člověk po určité době znovu cítí v normálně jasném světle docela dobře, v případě vyšších říší tomu tak není. Taková schopnost přizpůsobit se tady není. U člověka z nižší úrovně „oslepující“ účinek přetrvává. Ale dokonalým božím řízením je zajištěno, aby návštěvník nemusel procházet nějakým duchovním strádáním nebo utrpět neštěstí.

Právě s tím může člověk počítat, nebol na ty návštěvy chodí, aby byl šťastný, ne aby zkoušel svoji duchovní odolnost a výdrž. Když je nutné vykonat cestu do ještě vyšší sféry, pak je v řadě případů nezbytné, aby obyvatel těch říší přehodil přes svého svěřence jakýsi ochranný plášť, stejně jako nás v menším rozsahu ochraňoval Edwin na naší cestě k nižší sféře.

Tohle nám v podstatě řekl Edwin, když odpovídal na množství našich otázek. V té chvíli

jsme se cítili už dostatečně „odpočinutí“, a když nám Edwin navrhl, že bychom mohli pokračovat v prohlídce města, vyrazili jsme.

(7)

7. Hudba

Jelikož hudba je tak důležitý prvek duchovního světa, není divu, že nějaká velkolepá stavba musí být zasvěcena provozování, vyučování a pěstování všech druhů hudby. Další ústav, do něhož nás náš přítel vzal, se cele věnoval tomu důležitému oboru.

Když jsem byl na Zemi, nikdy jsem se nepovažoval za hudebníka v aktivním slova smyslu, ale i když jsem tomu umění příliš nerozuměl, vážil jsem si ho. Vyslechl jsem nádhernou vokální hudbu během svých krátkých pobytů v různých dobách v jedné z našich metropolitních katedrál a měl jsem několik pěkných zážitků s poslechem orchestrální hudby. Většina toho, co jsem uviděl v tomto hudebním ústavu, bylo pro mě nové a z velké části velmi odborné. Od té doby jsem své chabé znalosti výrazně rozšířil, poněvadž jsem zjistil, že čím více člověk porozumí hudbě, tím více mu to pomůže pochopit tolik věcí o zdejší životě, kde hudba hraje tak důležitou roli.

Nechci tím říct, že všichni duchovní lidé se musejí stát hudebníky, aby pochopili svoji vlastní existenci! Kdyby nám něco takového bylo nařízeno, rozhodně by to nebyla v souladu se zdejšími přirozenými zákony. Ale většina lidí má nějaký skrytý, přirozený smysl pro hudbu, a když se ten smysl podpoří, o co větší radost pak mohou prožívat. A přesně to jsem ve skutečnosti udělal. Ruth už kdysi prošla jistou širší hudební výchovou, a tak se v této vynikající škole cítila jako doma.

Hudební ústav se řídil stejným rámcovým systémem jako ostatní umělecké ústavy. Knihovna obsahovala knihy pojednávající o hudbě, a také notové zápisy obrovského množství skladeb zkomponovaných na Zemi autory, kteří už přešli do duchovního světa, nebo těmi, kteří ještě byli na Zemi. Mezi notovými zápisy v policích byla v plné míře zastoupena na Zemi tak označovaná „mistrovská díla“ a pro mě bylo zajímavé, když jsem se dozvěděl, že se tam stěží našlo dílo, které by sám jeho autor nebyl po svém příchodu do duchovního světa nějak pozměnil. Důvody pro taková „vylepšení“ objasním později.

Podobně jako v předchozích případech i tato knihovna poskytovala úplné dějiny hudby od nejranější doby, a ti, kdo rozumějí hudbě - nemusejí nezbytně umět hrát na nějaký hudební nástroj, ale stačí, jsou-li obeznámeni s obsahem notových zápisů - mohli před sebou vidět, jak velký pokrok tohle umění za tu dlouhou dobu udělalo. Vypadalo to, že vývoj byl pomalý stejně jako u dalších druhů umění a vtíraly se do něho ztřeštěné výrazové formy. Není potřeba uvádět, že právě tyto hudební formy se zde neuchovávají ze stejných důvodů, jaké inspirují skladatele k změnám v jejich dílech po příchodu sem.

V knihovně bylo obsaženo také velké množství knih a hudebních děl, které již dávno pozemským očím zmizely, nebo které existují jen v omezeném množství, a jsou tedy pro mnohé nedosažitelné. Hudební sběratel zde najde všechno, po čem toužil na Zemi, ale co mu bylo odepřeno, a může zde volně nahlédnout do děl, která se pro svoji vzácnost nikdy nemohla dostat do jeho rukou na Zemi.

Vedle se nacházela spousta místností pro studenty, kteří tam mohli studovat hudbu všech druhů, teorii i hraní, pod vedením učitelů, jejichž jména jsou známa celému

pozemskému světu. Někdo si možná bude myslet, že tak věhlasní lidé nebudou věnovat svůj čas vyučování obyčejných milovníků hudby prostým hudebním formám.

Leč musíte mít na paměti, že skladatelé, podobně jako malíři, po příchodu do duchovního světa hodnotí výplody svého mozku rozdílně. Stejně jako my všichni zde, vidí věci přesně tak, jaké jsou - včetně svých skladeb. Také objevují, že hudba duchovního světa se po vnější stránce velmi liší od hudby hrané na Zemi. A tak zjistí, že jejich hudební znalosti se musejí v mnoha případech důkladně změnit, než opět sami začnou produkovat hudbu.

Dá se říct, že v hudbě duchovní svět začíná tam, kde pozemský svět končí. Tady platí hudební zákony, které na Zemi vůbec nelze uplatnit, protože na jedné straně Země ani není dostatečně rozvinutá a na druhé straně duchovní svět je svět ducha, zatímco pozemský svět je světem hmoty. Není jisté, zda se Země vůbec někdy stane éterickou natolik, aby uslyšela četné druhy duchovní hudby vyšších říší.

Dozvěděl jsem se, že už i v pozemském světě se objevily novátorské pokusy, ale výsledek byl nejen neotesaný, ale rovněž dětsky prostý. Pozemské uši nejsou naladěny na hudbu, jež neodmyslitelně patří duchovním říším. Nějakým zvláštním řízením se pozemští lidé pokusili vytvořit takovou hudbu již na Zemi. Nikdy se jim to nepodaří dokud se sluch těch, kdo jsou stále ještě v těle, od základu nezmění.

V hudební škole bylo vidět mnoho různých hudebních nástrojů, známých i na Zemi, a studenti se tam na ně učili hrát. I v tomto případě, kde dovednost rukou je tak základním předpokladem, rozhodně není obtížné ani únavné osvojit si toto umění, a navíc to jde mnohem rychleji než na Zemi. Jakmile studenti zvládnou svůj hudební nástroj, mohou se připojit k některému z mnoha orchestrů, které tady existují, či mohou hrát jen tak pro své přátele.

Jisté není překvapující, že mnozí dávají přednost hraní v orchestru, protože se mohou spolu se svými spoluhráči podílet na vytváření reálných hudebních efektů ve větším měřítku, což pak může přinést radost tolika dalším lidem. Obzvláště jsme se zajímali o hudební nástroje, které nemají své obdobné protějšky na zemském povrchu.

Většinou jsou speciálně uzpůsobeny pro ty hudební formy, které patří výlučně duchovnímu světu, a proto jsou mnohem propracovanější. Aby tu zvláštní hudbu mohli zahrát, používají se výhradně zároveň s nástroji stejného druhu. K zahrání hudby, která je běžná na Zemi, dostačují obvyklé hudební nástroje.

Je přirozené, že tato budova musí mít koncertní sál. Ten byl obrovský a mohlo v něm pohodlně sedět mnoho tisíc posluchačů. Byl kruhového tvaru a sedadla stoupala od podlahy vzhůru v jedné nepřerušené řadě. Samozřejmě nebylo nutné, aby ten sál byl zastřešený, toto obvyklé provedení však zcela kopíruje další podobná v této říši - například naše vlastní obytné domy. Doopravdy je nepotřebujeme, ale líbí se nám. Zvykli jsme si na ně na Zemi; jsou naprosto přirozenou součástí života, a tak je máme.

Všimli jsme si, že hudební ústav stál na mnohem rozsáhlejších pozemcích než ty, které jsme již viděli, a brzy jsme pochopili proč. Za ústavem bylo veliké středisko pro pořádání koncertních představení. Tvořil jej obrovský amfiteátr ve tvaru velké mísy zapuštěné pod úroveň povrchu, ale byl tak obrovský, že jeho skutečná hloubka nebyla hned patrná.

Sedadla nejdále od účinkujících byla přesně na úrovni povrchu. Hned za těmi sedadly rostly spousty nádherných květin všech možných barev, za nimi se nacházel rozlehlý trávník a celý prostor toho venkovního hudebního chrámu obklopoval háj s vysokými, ztepilými stromy.

Třebaže hlediště bylo řešeno v tak velkém měřítku, mnohem větším než by vůbec bylo možné na Zemi, přesto jsme ani na těch nejvzdálenějších sedadlech neměli pocit, že jsme příliš daleko od účinkujících. Připomeňme, že náš zrak v duchovním světě není tak omezený jako na Zemi.

Edwin podotkl, že bychom si možná rádi poslechli nějaký koncert duchovního světa, a pak nám navrhl něco zvláštního. Řekl, že bychom si neměli sedat na sedadla v amfiteátru, ale zaujmout místo ve větší vzdálenosti. Důvod se prý ukáže, hned jak začne hrát hudba. Jelikož koncert měl začít za malou chvíli, zařídili jsme se podle jeho podivné rady a posadili jsme se na trávu značně daleko od samotného amfiteátru.

Ptal jsem se, zda něco uslyšíme, když jsme tak strašně daleko, ale náš přítel nás ujistil, že uslyšíme. A skutečně se k nám v tom okamžiku přidalo mnoho dalších lidí, kteří bezpochyby přišli za stejným účelem jako my.

V celém prostoru, jenž byl prázdný, když nám ho Edwin poprvé ukazoval, bylo nyní mnoho lidí; někteří se procházeli, jiní stejně jako my spokojeně seděli na trávě. Byli jsme na krásném místě, kolem nás stromy, květiny a příjemní lidé, a v tom okamžiku jsem pocítil opravdu nefalšovanou radost, jakou jsem do té doby nezažil.

Byl jsem naprosto zdrav a dokonale šťasten, seděl jsem se dvěma velmi příjemnými společníky, Edwinem a Ruth; nijak mě neomezoval čas ani počasí, dokonce ani pouhé pomyšlení na ně; byl jsem zbavený všech omezení, jež byla běžná v našem starém životě v těle.

Edwin nám řekl, abychom ještě jednou zašli k amfiteátru a podívali se dolů přes sedadla. Udělali jsme to a k našemu překvapení jsme zjistili, že celé to obrovské hlediště, kde před *chvilíčkou* nebyla ani noha, bylo zaplněno lidmi. Hudebníci byli na svých místech a čekali na příchod dirigenta, a to velké obecenstvo dorazilo jakoby zázrakem - alespoň tak nám to připadalo. Jelikož bylo zjevné, že koncert brzy začne, hned jsme se vrátili k Edwinovi.

V odpovědi na naši otázku, jak mohlo obecenstvo přijít tak rychle a nepozorovaně, mi připomněl, jakým způsobem se setkávalo církevní společenství v kostele, který jsme navštívili v prvních dnech našeho putování. V případě toho koncertu organizátoři museli pouze vyslat své myšlenky volně k lidem, kteří měli obzvlášť zájem o taková představení, a ti se hned shromáždili. Jakmile jsme Ruth a já projevíli zájem a přání účastnit se takových koncertů, vytvořili jsme určité pojítko a určitě zjistíme, že pokaždé, když budou ty myšlenky vyslány, dostanou se i k nám.

Z místa, kde jsme seděli, jsme samozřejmě vůbec neviděli na účinkující, a tak když se kolem nás rozhostilo ticho, byla to pro nás postačující zpráva, že koncert právě začíná. Orchester tvořily asi dvě stovky hudebníků, kteří hráli na hudební nástroje známé i na Zemi, a tak jsem byl schopen ocenit to, co jsem slyšel.

Jakmile hudba začala hrát, zaregistroval jsem nápadný rozdíl oproti tomu, co jsem byl zvyklý slyšet na zemském povrchu. Vlastní zvuky vydávané různými hudebními nástroji se daly snadno rozpoznat jako u těch starých, ale kvalita zvuku byla nesrovnatelně čistší a vyváženost a sladění byly dokonalé. Dozvěděl jsem se, že skladba, kterou měli hrát, je poměrně dlouhá a budou hrát bez přestávky.

První věta byla tlumená, pokud se týkalo hlasitosti zvuku, a my jsme si povšimli, že v okamžiku, kdy hudba začala hrát, jasné světlo začalo očividně vycházet ze směru, kde byl orchestr, až dosáhlo úrovně nejhořejších sedadel na rovném povrchu, kde setrvalo jako

duhově zabarvený poklop přes celý amfiteátr. Jak hudba hrála dál, ten veliký světelný povlak nabíral na síle a hustotě a vytvářel jakýsi pevný základ pro to, co mělo následovat.

Byl jsem tak zaujatý pozorováním toho mimořádného útvaru, že jsem sotva mohl říct, jakou hudbu hráli. Vnímál jsem její zvuk, ale to bylo opravdu všechno. V tom okamžiku se na rovném prostranství po obvodu amfiteátru k nebi vztyčily čtyři světelné věže v dlouhých a špičatých světelných kuželech. Na chvíli tak zůstaly stát, pak se pomalu začaly snižovat a zároveň se po obvodu rozšiřovaly, až nabýly podoby čtyř kulatých věží, každá z nich byla ukončená kupolí, všechny dokonale vyvážené.

Světlo ve střední části zatím stále sílilo a začalo pomalu stoupat ve tvaru obrovské klenby zakrývající celý amfiteátr. Ta nadále stoupala, až se zdálo, že dosáhla mnohem větší výšky než ty čtyři věže, zatímco celou tou éterickou stavbou prostupovaly ty nejjemnější barevné odstíny.

Nyní jsem chápal, proč nám Edwin navrhl, abychom si sedli mimo vlastní amfiteátr, a bylo mi také jasné, proč skladatelé cítí nutkání měnit svá pozemská díla po svém příchodu do duchovního světa.

Hudební tóny vydávané orchestrem vytvořily nad našimi hlavami úžasný hudební myšlenkový útvar a jeho tvar a dokonalost v plné míře tkvěly v tom, jak byly ty hudební tóny čisté, jak čistý byl jejich souzvuk a jak byly oproštěny od každého výrazného nesouladu. Výraz hudby musí být dokonalý, aby mohl vytvořit dokonalou formu.

Nesmíte si myslet, že nedocházelo vůbec k žádné disharmonii. Kdyby k ní nedocházelo, výsledkem by byla jednotvárnost, ale tyto disonance byly rozumně použity a náležitě hudebně vyřešeny.

V té chvíli ten úžasný hudební myšlenkový útvar zřejmě dosáhl své maximální výšky a zůstal nehybně a pevně stát. Hudba hrála dál a v reakci na ni se měnilo zabarvení celé klenby, nejprve do jednoho odstínu, pak do dalšího a mnohokrát do jemných směsicí řady odstínů podle toho, jak se měnila hudební témata či rytmy.

Je těžké nějakým adekvátním způsobem představit krásu oné úžasné hudební stavby. Amfiteátr byl postaven pod úroveň okolního povrchu, takže publikum, účinkující nebo cokoli z vlastní stavby nebylo vůbec vidět a ten palác z barev a světel docela budil zdání, že stojí na pevné půdě stejně jako my.

Tohle vyprávění zabralo jen krátkou chvíli, ale formování toho hudebního myšlenkového útvaru trvalo tak dlouho, jak dlouho trvá velký koncert na Zemi. Během té doby jsme sledovali vnější a viditelné účinky hudby.

Nebylo to jako na Zemi, kde se hudba jen poslouchá, tady jsme, hudbu jak poslouchali, tak i pozorovali. Nadchl nás nejen poslech orchestrálního vystoupení, ale i krása úžasného útvaru, který tóny vytvořily, a ta duchovně zapůsobila na všechny, kteří ho spatřili nebo přišli do jeho dosahu. Mohli jsme to vnímat, ačkoliv jsme seděli mimo amfiteátr.

Publikum uvnitř se vyhřívalo v jeho třpytu a vychutnávalo si vzrůstající blahodárnou zář jeho povznášejících paprsků. Při nejbližší příležitosti si sedneme do toho obrovského hlediště.

Hudba konečně dospěla k velkolepému závěru, a pak skončila. Duhové barvy se dále mezi sebou mísily. Ptali jsme se, jak dlouho ta hudební stavba ještě potrvá, a dověděli jsme se, že zmizí zhruba za stejnou dobu jako pozemská duha - srovnatelně během několika

minut.

Poslouchali jsme jedno rozsáhlé umělecké dílo, ale kdyby hráli sérii kratších skladeb, účinek a setrvačnost toho útvaru by byly stejné, jen by se měnil jeho vzhled a velikost. Kdyby útvar setrval déle, nový útvar by se pak s tím předchozím střetl a výsledek by byl pro oko stejný, jaký by byl pro ucho, kdyby se hrály současně dvě různé, nijak nesouvisející skladby.

Zkušený hudebník může komponovat své skladby na základě svých znalostí o tom, jaké útvary různé harmonické a melodické zvuky vytvářejí. Může podle svého rukopisu vytvářet úžasné stavby, pokud přesně ví, co vznikne, když se ta hudba zahraje nebo zazpívá.

Pečlivým uspořádáním témat a jejich souzvuku, délky díla a jeho různých výrazových prvků může vytvořit velkolepý útvar tak vznešený, jako je gotická katedrála.

To samo o sobě je velmi příjemná součást hudebního umění v duchovním světě a považuje se to za hudební architekturu. Student nejenže studuje hudbu akusticky, ale učí se ji tvořit také jako architekturu, a ta je jedním z nejpoutavějších a nejúchvatnějších oborů.

Jev, kterého jsme byli svědkem, byl předveden v poměrně velkém rozsahu; jednotlivý hráč na hudební nástroj nebo zpěvák může rozvíjet své vlastní hudební myšlenkové útvary v mnohem menším měřítku. Ve skutečnosti však není možné vydávat nějaký hudební tón a přitom nechtít vytvořit určitý útvar.

Nemusí být určitého tvaru jako ten, který jsme viděli; takový útvar vychází z větší zkušenosti, ale vždy vyvolá souhru mnoha barev a barevných odstínů. V duchovním světě každá hudba je barva a každá barva je hudba. Ani jedno nikdy neexistuje bez toho druhého.

Proto i květiny vydávají příjemné tóny, když se k nim někdo přiblíží, jak si jistě vzpomínáte na jeden z mých prvních zážitků s květinami. Voda, která se třpytí a blýská barvami, také vytváří čisté a krásné hudební tóny.

Ale nesmíte si představovat, že při celém tom nepřeborném množství barev v duchovním světě tu také neustále panuje nějaká hudební vřava. Zdejší sytost barev oko neunaví. Proč by pak naše uši měl unavovat příjemný zvuk, který barvy vydávají ?

Odpověď zní, že neunavuje, neboť tóny jsou s barvami v dokonalém souladu, stejně jako jsou barvy v dokonalém souladu s tóny. Dokonalé spojení vzhledu a zvuku znamená *naprostý soulad*.

Soulad je tu základním zákonem. Tady nemůže dojít k žádným střetům. Netvrdím, že jsme dokonalí. Kdybychom byli dokonalí, byli bychom v mnohem vyšší říši, ale jsme na vrcholu, co se týče této říše.

Kdybychom my jako jednotlivci dospěli do větší dokonalosti, než má říše, ve které žijeme, byli bychom už *tím pádem* hodni postoupit na vyšší úroveň, a tak bychom postoupili. Ale dokud jsme tam, kde jsme, ať už v této říši nebo vyšší, žijeme ve stavu dokonalosti podle maximálních možností dané říše.

Rozhovořil jsem se o našich zkušenostech s hudbou poněkud obšírněji, protože hudba má v našem životě a v říši, ve které žijeme, tak důležité místo. Celý vztah k hudbě u tolika lidí na Zemi prochází významnou změnou, když nakonec přijdou do duchovního světa.

Mnoho lidí na Zemi na hudbu pohlíží jen jako na příjemnou zábavu, příjemný doplněk pozemského života, ale rozhodně ne jako na nezbytnost. Tady je součástí našeho života, ne

proto že bychom to tak udělali my, ale protože je to součástí naší přirozené existence jako květiny a stromy, tráva a voda, kopce a údolí. Je to základní složka duchovní podstaty. Bez hudby by z našeho života zmizelo hodně radosti.

Nemusíme se stát hudebními mistry, abychom ocenili bohatství hudby, která nás obklopuje v barvách a zvucích, ale stejně jako ostatní prvky tohoto života, i hudbu přijímáme a vychutnáváme do sytosti, radujeme se z toho dědictví, a tak si můžeme dovolit smát se těm, kdo setrvávají v přesvědčení, že žijeme ve světě prázdnoty.

Svět prázdnoty ! Jakým šokem projdou mnozí lidé po svém příchodu do duchovního světa a jak úžasný pocit radosti a úlevy pocítí, když zjistí, že je to tady nakonec docela příjemné, že to není místo nahánějící hrůzu, že to není jedna obrovská svatyně řeholníků pějících chvalozpěvy a že se v zemi svého nového života mohou cítit *jako doma*.

Někteří z nich, když si tuhle potěšující skutečnost uvědomí, si vzpomenou, že se dívali na různé popisy tohoto života, jež od nás čas od času přicházely, jako na „poněkud materialistické“ ! Jak je potěší zjištění, že to tak skutečně je. Jaký by jinak tento život byl, pokud ne „materiální“ ? Hudebníci, které jsme poslouchali, hráli skutečně opravdovou hudbu na skutečně opravdové nástroje.

Dirigent byl skutečně opravdovým člověkem a dirigoval svůj orchestr zcela materiální taktovkou ! Ale ten nádherný hudební myšlenkový útvar *nebyl zas* tak materiální jako okolí kolem něho nebo prostředky, které ho vytvořily, což se dá velmi dobře přirovnat k pozemské duze a slunci a vlhkostí, které ji způsobují.

I přes nebezpečí, že mě to nakonec otráví, jsem se nejednou zabýval tou podivnou, falešnou představou, že svět, ve kterém žiji tady v duchovní podobě, je nejasný a pochybný. Je zvláštní, že některé mozky se neustále snaží odstranit z duchovního světa všechny stromy a květiny a další nesčetné radosti. Je trochu domýšlivé přisuzovat tyto věci výlučně pozemskému světu.

Zároveň ale, pokud si nějaký člověk myslí, že ty věci nemají v duchovním světě co dělat, se na ně sám nemusí dívat, ani je využívat, když se odebere na nějaké pusté místo, kde jeho vnímání nebudou obtěžovat tak pozemské věci, jako jsou stromy, květiny a voda (nebo dokonce lidé), a tam se může oddat blaženému rozjímaní, obklopen nebeskou prázdnotou, o níž si myslí, že k nebi náleží.

Tady nikdo nemusí dělat věci, které nechce, ani setrvávat v prostředí, které považuje za nevhodné. Dovolím si tvrdit, že neuplyne příliš dlouhá doba, a takový člověk se vynoří ze svého útočiště a přidá se ke svým společníkům a bude se těšit z veškerých požitků Božího nebe. Pozemský svět má jeden nedostatek - spolu s řadou dalších - pocit naprosté nadřazenosti ve svém myšlení nad všemi dalšími světy, ale zejména nad světem duchovním.

Můžeme se oddávat zábavě, ale naše veselá nálada se změní ve smutek při pohledu na to, jaký strach prožívají lidé po svém příchodu sem, když poznají, že jsou nakonec mimo jakékoliv dohady a pochybnosti konfrontování s věčnou pravdou. Právě tehdy se velmi často dostaví pokora ! Nikdy však nikoho neodsuzujeme. Odsuzuje se každý člověk sám.

Možná se zeptáte, co tohle všechno má společného s našimi hudebními zážitky ? Jenom tolik; že po každé nové zkušenosti jsem myslel na stejné věci a říkal téměř stejná slova Ruth i Edwinovi. Ruth pokaždé moje slova opakovala; Edwin se mnou vždycky souhlasil, i když to, co jsme viděli, pro něho samozřejmě nebylo vůbec nic nového.

Stále však žasl nad vším, co tu je, což v podstatě děláme všichni, ať už jsme přišli jen

nedávno, nebo jsme tady již mnoho pozemských let.

Když jsme po koncertě pokračovali v naší cestě, Edwin nám ukazoval obydlí mnoha učitelů vyučujících v různých vzdělávacích ústavech, kteří raději žili poblíž svého působiště. Byly to většinou nenápadné domy, a prý by nebylo zas tak těžké uhodnout vlastníkovu povolání, neboť ty domy samy nesly četné známky jejich práce.

Edwin prohlásil, že kdybychom kdykoli chtěli navštívit kteréhokoliv z těch učitelů, jsme vždycky vítáni. Výjimečnost, která nutně musí ty lidi obklopovat, když jsou ještě v těle, se rozplyne, jakmile přijdou do duchovního světa. V tomto ohledu se veškeré hodnoty drasticky změní.

Učitelé nepřestávají s vlastním studiem kvůli tomu, že učí. Neustále dělají výzkumy, vzdělávají se a předávají svým žákům to, čeho takto dosáhli. Někteří postoupili do vyšší říše, ale stále se zajímají o svoji předchozí sféru a nadále ji navštěvují - a také řadu svých přátel - aby nadále vyučovali.

Ale už jsme tomuto tématu věnovali dosti času a Edwin byl připraven, že nás vezme na další významná místa ve městě.

(8)

8. Plány na budoucí zaměstnání

Krátká procházka nás přivedla k velké, obdélníkové budově, o níž nám náš přítel řekl, že to je vědecký ústav, a moje krásná spolence ani já jsme nedokázali pochopit, kterak věda, jak jsme to slovo vždycky chápali na Zemi, může mít v duchovním světě nějaké místo.

Brzy jsme se však měli dozvědět řadu věcí, z nichž nejdůležitější je ta, že pozemský svět dluží duchovnímu světu poděkování za všechny významnější vědecké objevy, ke kterým došlo v průběhu století.

Laboratoře duchovního světa jsou ve vývoji o mnoho desetiletí vpředu před podobnými zařízeními na Zemi. Potrvá roky, než se mnohé převratné objevy budou moci předat pozemskému světu, protože Země pro ně ještě není dostatečně rozvinutá. Ruth ani já jsme se příliš o vědu a techniku nezajímali a Edwin, který v tomto ohledu znal naše zájmy, nám nabídl, že tomuto ústavu budeme věnovat jen krátkou chvíli.

Ústav pro vědu se zabýval vědeckým a technickým výzkumem, studiem a objevy ve všech oborech a bylo zde také možné spatřit řadu z těch lidí, jejichž jména se stala všeobecně uznávanými pojmy a kteří po svém příchodu do duchovního světa pokračují ve svém pozemském díle spolu se svými kolegy, využívající bohaté a nezměrné zdroje duchovního světa. Zde mohou vyřešit záhady, které se jim nepodařilo zvládnout, když byli ještě na Zemi.

Tady už nedochází k něčemu takovému, jako je vzájemné soupeření. Už není potřeba budovat si pověst a řada materiálních omezení navždy odpadla. Je logické, že tam, kde se sejde tolik učenců s neomezenými možnostmi, musí tomu odpovídat i výsledky. Všechny epochální objevy v minulosti vzešly z duchovního světa.

Člověk v těle může sám o sobě udělat jen velmi málo. Většina lidí si spokojeně myslí, že

pozemský svět si vystačí sám. Ve skutečnosti to tak není ! Vědci jsou v podstatě vizionáři; možná v omezené míře, přesto to v nich je. Naši vědci z duchovního světa mohou předávat - a skutečně předávají - svým pozemským kolegům výsledky svého výzkumu.

V mnoha případech, když dva lidé pracují na stejném problému, bude vědec z duchovního světa o hodně napřed před svým kolegou na Zemi. Určitý náznak od vědce z duchovního světa velmi často přivede vědce na Zemi na správnou stopu a výsledkem je objev užitečný pro celé lidstvo. V mnoha případech to lidstvu přineslo prospěch, ale bohužel, častokrát lidstvo prošlo soužením a útrapami, když nové objevy byly ďábelsky zneužity.

Všechny objevy předané z duchovního světa mají sloužit pokroku a duchovnímu rozvoji lidstva. Jestliže zvrhlé myšlení některých lidí použije tytéž věci k ničení jiných lidí, pak vinu za to nese člověk sám. Proto jsem prohlásil, že pozemský svět ještě není po duchovní stránce dostatečně rozvinutý, aby mohl dostat mnohem více skvělých objevů, které jsou zde již dokončeny. Jsou připraveny a čekají na využití, ale kdyby byly vydány pozemskému světu v jeho současném stavu duchovního smýšlení, bezohlední lidé by je zneužili.

Lidé na Zemi jsou schopni rozpoznat, že moderní vynálezy jsou určeny výhradně pro jejich duchovní i materiální prospěch. Až nastane doba skutečného duchovního rozvoje, pak Země může očekávat záplavu nových vynálezů a objevů, přicházející od vědců a techniků z duchovního světa. Ale než ta doba přijde, musí lidé na Zemi urazit ještě dlouhý kus strastiplné cesty. Mezitím budou vědci v duchovním světě pokračovat ve své práci.

My v duchovním světě nepotřebujeme tolik pozemských vynálezů. Myslím, že jsem dostatečně naznačil, že naše zákony se hodně odlišují od přírodních zákonů na Zemi. Na rozdíl do vás nijak nevyužijeme vynálezy, které urychlují cestování. Náš vlastní způsob cestování je rychlý jako myšlenka, protože myšlenka je zde skutečnou hybnou silou. Nepotřebujeme metody, které zachraňují život, protože jsme nezničitelní. Nepotřebujeme stovky vynálezů, které usnadňují život, činí ho pohodlnějším a radostnějším, protože náš život už takový je, ba mnohem víc než to.

Ve vědeckém ústavu však celá řada zasvěcených lidí pracovala na zvelebení: Země svým výzkumem a ti lidé litovali, že tolik z jeho výsledků Zemi nelze dát, protože by to ještě nebylo bezpečné.

Nechali nás, abychom si prohlédli, k jakému vývoji došlo v dopravě, a ohromili nás pokrokem, ke kterému došlo vzhledem k době, kdy jsme žili na Zemi. Ale to není nic ve srovnání s tím, jaký pokrok má ještě nastat. Když člověk využije svou energii správným směrem, dosáhne materiálního pokroku, ale materiální vývoj musí jít ruku v ruce s duchovním vývojem. Dokud se tak nebude dít, pozemský svět nebude moci získat více z těch vynálezů, jež jsou připraveny a čekají na své předání.

Převážná většina lidí pozemského světa je velmi zatvrzelá. Nesnáší jakýkoliv zásah do svého hájemství, nebo do toho, co lidé troufale za své hájemství prohlásili. Nikdy nebylo záměrem, aby se výsledků výzkumu našich vědců, když už jsou předány Zemi, chopilo jen pár lidí na úkor všech ostatních.

Ti, kteří tak činí, zjistí, že musejí zaplatit velmi vysokou cenu za to, že si na krátký okamžik tolik uzmuli z pozemského blahobytu. Také nebylo záměrem, aby oba světy, náš i váš, byly ve stavu, v jakém jsou nyní- v myšlení a spojení od sebe tak vzdálené. Jistě přijde den, kdy oba naše světy budou v blízkém propojení, kdy sdělování mezi nimi bude běžným jevem lidského života, a pak se to ohromné bohatství zdrojů duchovního světa zpřístupní pozemskému světu, aby dalo užitek celému lidstvu.

Pohled na tak hojné aktivity ze strany mých spoluobyvatel této říše mě přiměl přemýšlet o mém vlastním budoucím zaměstnání a o tom, jak by asi mělo vypadat. V té vece psem neměl žádnou určitou představu, a tak jsem o svých starostech řekl Edwinovi. Ruth si patrně dělala podobné starosti, a tak jsme oba poprvé od svého příchodu byli trochu nervózní.

Našeho zkušeného přítele to ani trochu nepřekvapilo; prý by se víc divil, kdybychom to vnímali jinak. Takový pocit se dříve nebo později dostavil u každého příchozího - je to projev potřeby dělat něco prospěšného k užitku ostatních. Ne že by nás už unavilo prohlížení naší nové domoviny, ale spíše jsme začali přemýšlet sami o sobě.

Edwin nás ujistil, že můžeme pokračovat v naší průzkumné cestě tak dlouho, jak si budeme přát, a nikdo naše počínání nebude kritizovat nebo jakkoli komentovat. Všichni to budou považovat za naši osobní věc. My jsme však oba měli pocit, že bychom měli vyřešit otázku našeho budoucího zaměstnání, a proto jsme požádali našeho dobrého přítele o radu.

Edwin nám hned navrhl, že se vrátíme k hranicím vyšších říší, kde nám, jak si jistě vzpomínáte, už prve řekl, že bychom mohli tuto záležitost probrat. A tak jsme opustili vědecký ústav a znovu se ocitli na okraji naší říše.

Přišli jsme k velmi krásnému domu, který byl podle svého vzhledu a polohy nepochybně na vyšší úrovni než domy dále ve vnitrozemí. Atmosféra byla jemnější, a pokud jsem mohl zaznamenat, byli jsme přibližně na stejném místě, jako při naší první návštěvě této hranice.

Edwin nás bez jakýchkoliv zábran zavedl do domu a přivítal nás. Jakmile jsme vstoupili, bezděčně jsem poznal, že nás vítá ve *svém vlastním domě*. Je zvláštní, že jsme se nikdy nezeptali na jeho domov nebo na to, kde se nachází. Řekl nám, že o tom záměrně nemluvil, ale bylo to jen pro jeho přirozenou ostýchavost.

Ruth byla okouzlena vším, co viděla, a kárala ho, že nám o tom všem neřekl daleko dřív. Celý dům byl postaven z kamene, a třebaže na pohled mohl vypadat trochu skrovný, přesto z každého koutu číselo jistá přátelskost. Místnosti nebyly zvlášť prostorné, asi jen tak středně velké, ale přiměřené veškerým Edwinovým potřebám. Bylo tam hodně pohodlných židlí a mnoho polic zaplněných knihami. A vcelku tam panoval klid a mír prostupující celým obydlím, což na nás zapůsobilo nejvíce.

Edwin nás vyzval, abychom se posadili a cítili se jako doma. Nemuseli jsme nikam pospíchat a mohli jsme náš problém probrat v *plném rozsahu*. Na začátku jsem otevřeně přiznal, že neznám žádnou konkrétní představu o tom, co bych mohl dělat. Když jsem byl na Zemi, měl jsem štěstí, že jsem se mohl věnovat svým vlastním zálibám, a tak jsem vedl velmi aktivní život. Ale když můj pozemský život skončil, skončila i má práce - alespoň v jednom ohledu.

Edwin pak nadhodil, že bych se možná rád podílel na jeho práci, která v podstatě spočívala v tom, že pomáhal nově příchozím lidem se stejným náboženským přesvědčením, jaké jsme měli my na Zemi, ale kteří na rozdíl od nás ještě nepochopili, jakou změnou prošli a nakolik nereálné je jejich náboženství.

Ačkoliv se mi přítelův návrh zamlouval, necítil jsem se pro takovou práci dostatečně kvalifikovaný, ale Edwin mé námitky odbyl mávnutím ruky. Prý bych s ním měl spolupracovat - rozhodně na začátku. Až se to naučím, mohu pokračovat samostatně, budu-li si to přát.

Edwin řekl, že z vlastní zkušenosti ví, že dva či více lidí - přitom letmo pohlédl na Ruth - může velice často pomoci jednotlivci mnohem víc než jeden člověk, který pracuje docela sám. Početní převaha má patrně větší přesvědčovací schopnost pro ty, kdo se obzvláště

tvrdšíjně drží svých starých pozemských náboženských představ.

Ježto Edwin byl toho názoru, že bych pro něho byl skutečnou oporou, velmi rád jsem přijal jeho nabídku, abychom spojili své síly. V té chvíli se Ruth nabídla jako další kandidát jemu ku pomoci, samozřejmě bude-li souhlasit. Edwin nejenže ihned souhlasil, ale také tu nabídku přijal s vděčností. Řekl, že je toho hodně, co mladá žena může udělat, a všichni tři, budeme-li si rozumět a pracovat spolu ve vzájemném souladu, bychom mohli společně odvést pořádný kus užitečné práce. Byl jsem nadmíru rád, že se k nám Ruth přidala, neboť to znamenalo, že se naše milá společnost nerozpadne.

Nicméně tu byla ještě jedna věc, na kterou jsem myslel, a ta se týkala té jedné konkrétní knížky, u které jsem si přál, abych ji v době, kdy jsem byl na Zemi, raději nikdy nebyl napsal. Pomyšlení na to, že stále existuje, mě sice již tolik nesklíčkovalo, ale chtěl jsem se toho zbavit, a i když moje nová práce by mi nakonec bezpochyby přinesla úplný pokoj myslí, měl jsem pocit, že bych se s tím rád vypořádal nějak účinněji.

Edwin poznal, na co narážím, a připomněl mi, co už jednou řekl o potížích spojených s komunikací s pozemským světem. Ale rovněž poznamenal, že můžeme hledat radu na vyšších místech. Pokud stále chci zkusit své štěstí a navázat spojení, pak můžeme požádat o poučení a radu nyní, a tak i vyřešit celou otázku mého budoucího zaměstnání.

Edwin nás pak nechal a odebral se do jiné místnosti. Sotva jsem prohodil s Ruth pár slov o našem novém zaměstnání, když se náš dávný přítel vrátil a vedl s sebou muže velmi výrazné podoby, který, jak jsem hned poznal, přišel z vyšší sféry a dostavil se na Edwinovu žádost. Nevypadal na našeho krajana a můj postřeh byl správný, neboť to byl Egyptan, jak nám Edwin později řekl. Mluvil perfektně naším jazykem. Edwin nás představil a vysvětlil, co si přeji a jaké mohou nastat potíže, budu-li to chtít uskutečnit.

Náš host byl nepochybně silnou osobností a působil nápadně klidným a vyrovnaným dojmem. Jeden by si myslel, že takhle naprosto klidný je pořád.

Všichni jsme se pohodlně usadili a Edwin mu přiblížil, co všechno vím o kontaktu s pozemským světem.

Egyptan mi předložil několik úvah. Jsem-li naprosto odhodlaný, prohlásil náš host, vrátit se na zemský povrch, abych tam promluvil a napravil situaci, která mě trápí, pak udělá vše proto, aby mi pomohl toho dosáhnout. Avšak to, co chci udělat, nebude možné provést během několika nejbližších let.

Zatím bych měl přijmout jeho závazné ujištění, že ten kontakt nakonec budu moci navázat, a v tomto smyslu mi to také slíbil. Budu-li trpělivý, bude všechno tak, jak si přeji. Měl jsem ponechat celou tu záležitost v rukou těch, kdo takové věci vyřizují, a vše bude v pořádku. Čas - mám-li užít pozemského termínu - uteče rychle a některé události, které se mezitím stanou, usnadní cestu a poskytnou potřebnou příležitost.

Musím připomenout, že jsem nežádal jen pouhý návrat na Zemi, abych tam líčil, že jsem stále naživu ? Chtěl jsem se pokusit odčinit něco, o čem jsem si přál, abych nikdy nebyl udělal. Byl to úkol, jak jsem viděl, který nelze splnit za krátkou dobu. Co jsem jednou napsal, nemohu smazat, ale může se mi ulevit, když lidem žijícím ještě stále na zemském povrchu řeknu pravdu, jak ji znám teď.

Pak se ten milý Egyptan zvedl a potřáslí jsme si rukama. Poblahopřál nám k tomu, jak jsme si liz zvykli na nové prostředí našeho života, popřál nám hodně radosti z našeho nového zaměstnání, ať už s ním začneme kdykoli, a nakonec mi znovu slíbil, že mé zvláštní

přání jistě dojde naplnění. Snažil jsem se vyjádřit svou vděčnost za všechnu jeho pomoc, ale nechtěl o tom ani slyšet, zamával na rozloučenou a odešel. Ještě chvíli jsme probírali naše plány - a já jsem se velmi těšil, až s naší novou prací začneme.

Nemyslete si ale, že jsme se stali součástí kampaně, která měla lidi obracet na víru v náboženském slova smyslu, jak se toto slovo užívá na Zemi. Kdepak. Nezasahujeme lidem do jejich přesvědčení ani do jejich názorů; pouze v té věci nabízíme své služby, a to když o ně požádají, nebo když vidíme, že to povede k něčemu užitečnému.

Také netrávíme svůj čas tím, že bychom obcházeli lidí a snažili se o evangelizaci, ale když přijde žádost o pomoc, pak reagujeme okamžitě. Avšak přicházejí chvíle, kdy lidé pocítí duchovní neklid, a to je rozhodující okamžik v životě řady duší, které spoutávaly a omezovaly nesprávné názory, ať už náboženské nebo jakékoli jiné. Náboženství nenese vinu za všechny mylné názory ?

Překvapivý počet lidí si neuvědomí, že jejich fyzické tělo skonalo a že odešli ze Země. Rozhodně nevěří tomu, že jsou, jak se to na Zemi nazývá, „mrtví“. Nejasně si uvědomují, že nastala nějaká změna, ale jaká změna to je, nejsou sto říci.

Někteří po krátkém vysvětlení - či dokonce názorné ukázce - pochopí, co se ve skutečnosti stalo; jiní jsou umínění a nechají se přesvědčit jen po dlouhém vysvětlování. V takovém případě jsme často nuceni toho člověka na chvíli opustit, aby mohl v tichosti trochu popřemýšlet a najít si svou cestu. Víme, že v tom okamžiku, kdy si uvědomí váhu našich důvodů, nás sám vyhledá. V mnoha ohledech je to vyčerpávající práce, i když slovo „vyčerpávající“ užívám v přesně vymezeném smyslu toho slova v duchovním světě.

Oba; Ruth i já, jsme byli nesmírně vděční, že nám Edwin tak šlechetně pomohl s našimi záležitostmi, a já jsem obzvláště děkoval jemu i tomu Egyptanovi za to, že mi dali tak skvělou naději, že jednoho dne budu moci navázat kontakt s pozemským světem. Nyní nám Edwin vzhledem k našemu rozhodnutí spolupracovat s ním v jeho zaměstnání navrhl, že když už jsme viděli něco málo ale opravdu hodně málo - z naší vlastní říše, mohli bychom teď podniknout užitečnou cestu do temných říší.

Ruth i já jsme souhlasili s tím, že teď už si dostatečně věříme, abychom vydrželi i leccos nepříjemného, s čím se tam můžeme setkat. Samozřejmě, že budeme pod bezprostřední ochranou a vedením našeho dávného přítele. Jistě není nutné dodávat, že bez toho bychom se neměli pokoušet tam chodit, i kdybychom k tomu měli svolení.

Vyšli jsme z Edwinova krásného domu, rychle prošli naší říší a znovu jsme stanuli na hranicích s nižšími říšemi. Edwin nás upozornil, že pocítíme chlad, jako jsme to již zažili dříve, ale silou naší vůle se toho můžeme zbavit. Postavil se mezi nás a vzal Ruth i mě za ruku. Podíval se na nás a byl očividně spokojený s tím, co uviděl. Letmo jsem pohlédl na Ruth a všiml jsem si, že její šaty - stejně tak jako Edwinovy - potemněly, až získaly téměř šedou barvu.

Při pohledu na sebe jsem zjistil, že můj vlastní oblek prodělal stejnou změnu. Nepochybně nás to zmátlo, ale náš přítel nám vysvětlil, že to ztmavnutí přirozených barev našeho oděvu způsobil jen přírodní zákon a neznamenal to, že jsme přišli o všechno, co jsme již získali. Praktické využití toho zákona znamenalo, že nesmíme být v nepříznivém prostředí nápadní, ani nesmíme přenášet světlo naší říše do těch temných míst, abychom neoslepovali lidi, kteří tam žijí.

Procházeli jsme rozlehlým územím pusté krajiny. Země pod našima nohama byla tvrdá; zelené stromy a tráva zmizely. Nebe bylo temné a deprimující a teplota znatelně poklesla, ale

my jsme uvnitř sebe cítili jisté teplo, které nás před tím chladem chránilo. Před sebou jsme neviděli nic než hradbu mlhy, která houstla s každým naším dalším krokem, až jsme se do ní nakonec ponořili. Kroužila kolem nás v těžkých, vlhkých chuchvalcích a doléhala na nás skoro jako nějaké těžké závaží.

Najednou se z mlhy vynořila postava a vydala se k nám. Byl to první člověk, kterého jsme zatím potkali; a když poznal Edwina, přátelsky ho pozdravil.

Edwin nás představil a pověděl mu o našich plánech. Edwinův přítel řekl, že by se k nám přidal, neboť by nám mohl být nápomocen, a my jsme jeho milou nabídku ochotně přijali. Pokračovali jsme dál ve své cestě, a když jsme ušli další kus cesty mlhou, zjistili jsme, že se začíná trochu projasňovat, až zmizela úplně. Teď jsme viděli naše okolí jasně. Krajina byla docela pustá, tu a tam se nacházela velmi chatrná obydlí, K jednomu z nich jsme se přiblížili, abychom si je mohli lépe prohlédnout.

Byl to malý, nevzhledný domek čtvercového půdorysu, prostý jakýchkoliv ozdob, a celkem vzato nevypadal vůbec nijak přitažlivě. Působil pochmurně i přes svoji obyčejnost a odpuzoval nás, čím více jsme se k němu blížili. Nezaznamenali jsme žádné známky života ani v oknech, ani kolem domku. Nebyla u něj žádná zahrada; prostě tam stál, osamocený a ztracený.

Edwin a náš nový přítel očividně znali ten dům a jeho obyvatele docela dobře, neboť když přistoupil k vchodovým dveřím, zaklepal na ně, a aniž čekal na odpověď, dveře otevřel a vešel dovnitř; přitom nám pokynul, abychom ho následovali. Šli jsme tedy za ním a ocitli se ve velmi ubohém prostředí, které den vzdálen připomínalo domov.

Nábytku tam byla jen poskrovnu a byl velmi ošuntělý. Na první pohled pozemským zrakem byste řekli, že zde panuje bída, a přirozeně byste cítili účast a potřebu nabídnout, s čím můžete pomoci. Ale pro náš duchovní zrak to byla ubohost člověka, nízkost jeho ducha, a třebaže vyvolávala naši účast, byla to účast jiného druhu, při níž materiální pomoc není nic platná. Chlad se zdál být skoro větší uvnitř než venku a my jsme se dozvěděli, že čiší ze samotného majitele toho domku.

Vešli jsme do zadního pokoje a sešli se s osamělým nájemníkem, který tam seděl v křesle. Ani se nesnažil vstát nebo kývnout na pozdrav. Ruth i já jsme zůstali vzadu, zatímco ti dva šli dál, aby pohovořili s naším neochotným „hostitelem“. Byl to muž zralého věku.

Budil tak trochu zdání zašlého blahobytu a měl na sobě šaty, které byly už nějakou dobu očividně zanedbávané, ale nedokázal jsem říct, zda z lhostejnosti či z jiných příčin - soudě podle toho, co si pamatuji ze Země ! Když Edwin přivedl nás dva coby nové hosty, skoro se na nás mračil. Trvalo jen chvíli, než promluvil, a pak nám začal poněkud nesouvisle nadávat, ale z jeho slov jsme usoudili, že si myslí, že ho stihla nespravedlnost.

Edwin mu jasně řekl, že mluví nesmysly, protože v duchovním světě žádná nespravedlnost neexistuje. Následovala vzrušená diskuse, tedy vzrušená ze strany našeho hostitele, neboť Edwin byl klidný a soustředěný a opravdu úžasně přátelský. Častokrát onen člověk pohlédl na Ruth, jejíž jemná tvář jakoby prosvětovala celé to omšelé místo. Také já jsem se díval na Ruth, která se mě držela za ruku, abych viděl, jak na ni ten podivný člověk působí, ona však zůstávala naprosto klidná.

Konečně se utiřil a zdál se být mnohem přístupnější, pak chvíli soukromě hovořil s Edwinem. Na konci rozhovoru Edwinovi řekl, že o tom bude přemýšlet a že by ho mohl znovu navštívit, přeje-li si to, a přivést své přátele.

Poté se postavil, šel s námi ke dveřím a vyprovodil nás. Zpozoroval jsem, že začal být skoro přívětivý - i když ne úplně. Bylo to, jakoby se zdráhal poddat se a být příjemnější. Stál u vchodových dveří a díval se na nás, jak odcházíme, až do chvíle, kdy už jsme museli být téměř z jeho dohledu.

Zdalo se, že Edwina naše návštěva velmi potěšila, a pak nám sdělil některé podrobnosti o tom podivném muži.

Prý mu sdělil, že už je v duchovním světě několik let, ale ve svém pozemském životě byl úspěšným obchodníkem - tedy úspěšným, posuzuje-li se to z pozemského pohledu. Nebylo příliš mnoho věcí, o kterých by přemýšlel kromě svého obchodu, a vždycky si myslel, že všechny prostředky, jichž využíval při sledování svých vlastních cílů, budou posvěceny za předpokladu, že budou zákonné.

Byl bezohledný v jedné věci se všemi ostatními a své podnikatelské schopnosti vyzvedával na úroveň boha. U něho doma mu všechny věci - a lidé - byli podřízeni. Štědře podporoval dobročinné instituce tam, kde přicházelo v úvahu, že z toho vzejde maximální zisk a dobrá pověst. Aktivně, pravidelně a se zápallem podporoval svou vlastní církev a kostel. Měl pocit, že je ozdobou církve a že všichni lidé s ní spojení si ho velmi považují. Na své vlastní náklady nechal dostavět několik nových částí k budově kostela a pojmenovali po něm jakožto dárci novou kapli.

Jak však Edwin mohl pochopit z jeho příběhu, stěží za celý svůj život udělal jediný dobrý, nesobecký skutek. Žil proto, aby obohacoval sám sebe a podařilo se mu to na Zemi zcela na úkor jeho života v duchovním světě.

Nyní si stěžuje, že byt vedl tak příkladný život - podle jeho názoru - je nyní nezaslouženě odsouzen žít v takové špině. Odmítá vidět, že se k tomu *odsoudil sám* a že vinit může jen sám sebe. Stěžuje si, že církev ho celou dobu klamala, neboť podle toho, jak byla jeho velkorysost přijímána, se domníval, že jeho dary církvi budou mít velkou váhu k jeho prospěchu v „posmrtném životě“.

A také neviděl, že na čem záleží, je motivace, a že štěstí v duchovním světě se nedá koupit za velké peníze. Malá služba dobrovolně a velkoryse poskytnutá blízkému člověku postaví v duchovním světě větší stavbu ke slávě boží, než obrovská suma peněz vynaložená na chrámové stavby postavené ke slávě lidské - s velkým vyzdvihováním zásluh onoho dárce.

Ten muž byl nyní plný hněvu, který byl o to větší, že v dobách na Zemi si nikdy nic neodpíral. Nikdy nebyl zvyklý na tak ponižující podmínky, jako byly ty jeho současné. Jeho situace byla o to těžší, že sám přesně nevěděl, koho obvinít. Očekával vysokou odměnu a byl vhozen do hlubin. Neměl žádné skutečné přátele.

Zdalo se, že není nikdo - na úrovni jeho vlastního společenského postavení, jak řekl - kdo by mu v té věci mohl poradit. Edwin se pokoušel s ním debatovat, ale on byl jako zbavený rozumu a trvalo to už delší dobu. Navštívilo ho jen několik málo hostů, protože je odmítal, a třebaže Edwin byl u něho mnohokrát, skončilo to vždycky stejně - nedůtklivě se držel svého pocitu křivdy.

Na poslední Edwinově návštěvě, kdy jsme ho doprovázeli Ruth, já a náš nový přítel, kterého jsme potkali cestou, bylo zřetelně znát, že dochází ke změně. Nejprve to nebylo zjevné, ale jak se naše návštěva chýlila ke konci, jevil známky, že polevuje ze své umíněnosti.

Edwin si byl jistý, že to bylo jednak díky Ruthině příjemné přítomnosti, a také výsledkem jeho schopnosti vést s ním debatu. Také si byl jistý, že až se k němu vrátíme na naši zpáteční cestě, najdeme ho v docela jiné náladě. Nebude ochotný příliš brzy přiznat, že chyba je zcela na jeho straně, ale trpělivost růže přináší.

Ruth přirozeně potěšilo, že mohla být tak rychle nápomocná, třebaže se vzdávala jakéhokoliv nároku na to, že by byla udělala cokoli jiného, než že tam jen stála a přihlížela? Edwin ji však hned upozornil, že i když popírá, že by udělala cokoli navenek viditelného, projevila skutečnou účast a lítost nad tím nešťastníkem.

To vysvětlovalo, proč se na ni tak často díval. Vnímá ten soucit a dělalo mu to dobře, třebaže si neuvědomoval, co je toho příčinou. V tu chvíli mě Ruth poprosila, abych dodal, že ten její velmi malý příspěvek by jen sotva mohl pomoci vzkřísit toho muže, kdyby za tím nebyla Edwinova zdlouhavá a nepřetržitá snaha pomoci mu.

To bylo naše první setkání s nešťastníky nižších říší a já jsem to tak trochu rozvedl do podrobností. V mnoha ohledech bylo jednoduché ve srovnání s tím, s čím jsme se setkali později, a podrobně jsem ho vylíčil proto, že to byl začátek naší budoucí práce. Prozatím jsme však neměli v úmyslu dělat nic jiného, než se porozhlédnout po temných říších.

My čtyři jsme pokračovali v naší výpravě. Nebyla tam žádná cesta, po které by se dalo jít, a podloží začínalo být výrazně skalnaté. Světla rychle ubývalo a obloha byla zatažená a temná. Nebylo vidět ani živáčka, žádný dům nebo jiné známky života. Celý kraj se zdál být bezbarvý a pustý a bezmála jsme mohli po onom světě bloudit.

Po určité době jsme před sebou nejasně spatřili cosi, co připomínalo obydlí, a tak jsme se tím směrem vydali.

Terén byl nyní výlučně skalnatý a tu a tam jsme zahlédli člověka, jak tam sedí se skloněnou hlavou, zdánlivě téměř bez života, ale ve skutečnosti ponořen do beznaděje a zoufalství. Když jsme kolem těch lidí procházeli, vůbec si nás nevšimli, a zakrátko jsme došli k planině s domky, které jsme zahlédli z dálky.

(9)

9. Temné říše

Při pohledu zblízka se ukázalo, že ta obydlí nejsou nic jiného než pouhé chatrče. Byl to skličující pohled, ale mnohem víc bylo skličující pomyšlení, že to byly plody lidského života na Zemi.

Do žádné chýše jsme nevstoupili - byly dost odpudivé zvenku a jít dovnitř by nám prozatím bylo nanic. Za to nám Edwin o nich podrobně povyprávěl.

Někteří z obyvatel prý žijí tady nebo v okolí dlouhá léta - jak se čas počítá na Zemi. Sami o čase nemají žádnou představu a jejich existence je jedno nekonečné pokračování temnoty, třebaže pouze jejich vinou. Mnozí byli dobří lidé, kteří pronikli do těch styxských** říší, aby si vyzkoušeli zachraňování z temnot.

Někteří byli úspěšní; jiní nebyli. Úspěšnost nezáleží ani tak na zachránci jako na

* Styx: bohyně stejnojmenné řeky v podsvětí ve starořeckých bájích. (Pozn. red.)

zachraňovaném. Pokud se v jeho smýšlení neukáže jiskřička světla, pak nelze udělat nic, doslova nic. Potřeba *musí* vzejít právě z hříšného člověka.

Jak hluboko někteří z nich klesli ! V žádném případě si však nesmíte myslet, že všichni ti, kdo podle pozemského mínění duchovně selhali, spadli na nejnižší úroveň. Mnozí z nich nesehali vůbec, ale jsou to ve skutečnosti čestní lidé, na které tady čeká krásná odměna. Na druhé straně však jsou zde takoví, jejichž pozemský život byl po duchovní stránce ohavný, třebaže navenek vytříbený; předpokládalo se o nich, že jejich duchovní povolání, symbolizované kněžským kolárkem, znamená také jejich oduševnělost.

Ti lidé svým pokryteckým životem na Zemi klamali Boha, když naprázdno předváděli svatost a dobrotu. Zde se ukáže, jací doopravdy jsou. Avšak netrestá je Bůh, kterého tak dlouho klamali. *Trestají se sami.*

Lidé žijící v těchto chatrčích, kolem kterých jsme procházeli, se nemuseli na Zemi nutně dopustit nějakého těžkého hříchu podle názoru pozemských lidí. Bylo tam hodně lidí, kteří aniž by udělali cokoli zlého, **opravdu nikdy neudělali nic dobrého byt' pro jediného člověka na Zemi. Lidé, kteří žili jen pro sebe a nemysleli na druhé.** Ti lidé stále dokola mluví o tom, že nikomu *neublížili*. Ale ublížili sami sobě.

Stejně jako vyšší sféry vytvořily veškerou krásu těch říší, tak obyvatelé těch nižších sfér vytvořili pro svůj duchovní život tyto otřesné podmínky. V nižších říších nebylo žádné světlo; žádné teplo, žádná vegetace, žádná krása. Ale přesto je tam naděje - naděje, že všichni tamní lidé se přece jen budou rozvíjet. Vývoj je v moci každého člověka a nic mu nebrání v cestě, než on sám. Může mu to trvat tisíce a tisíce let, než se duchovně posune o kousíček výš, ale bude to kousíček tím správným směrem.

Nutně jsem si vzpomněl na učení o věčném zatracení, které si tak oblíbilo tradiční náboženství, a o věčných plamenech takzvaného pekla. Pokud by se místo, kde jsme se teď nacházeli, mělo nazvat peklím - a bezpochyby by ho teologové tak nazvali - pak tu nebylo ani stopy po ohni nebo jakémkoliv jiném žáru. Naopak, nebylo tu nic než chladný, vlhkem nasáklý vzduch.

Duchovnost znamená v duchovním světě teplo; nedostatečná nebo chybějící duchovnost znamená chlad. Celé to smyšlené učení o pekelném ohni - ohni který pálí, ale nikdy nezahubí - je jedno z nejotřesnějších pošetilých a primitivních učení, které si kdy vymysleli stejně tak pošetilí a neznalí církevníci.

Ve skutečnosti nikdo neví, kdo to učení vymyslel, církev ho však neustále úzkostlivě udržuje jako svoji doktrínu. Dokonce i sebemenší poznání duchovního života ihned ukáže, že je zcela nemožná, protože odporuje samotným zákonům duchovní existence. To je věčná stránka oné doktríny. A co s tím strašlivým rouháním, které je s ní spojeno ?

Když jsme Edwin, Ruth a já byli na Zemi, chtěli po nás, abychom věřili, že Bůh, Otec celého vesmíru, trestá, *skutečně trestá* lidi zatracením, kdy se budou věčně smažit v pekelném ohni. Může vůbec existovat nějaké zvrácenější zobrazení Boha, které tradiční náboženství prohlašuje za hodné uctívání ? Církve – ať už kterékoliv denominace - vytvořily o věčném Nebeském Otci monstrózní představu.

Na jedné straně z něho udělaly horu zkázy svými planými, neupřímnými sliby, utrácením velkých peněz na výstavbu kostelů a kaplí k jeho „slávě“, předstíráním servilní kajícínosti za to, že ho „urazili“, prohlašováním, že se ho bojí - *bojí* Boha, který je miluje ! A na druhé straně tu máme obraz Boha, který bez nejmenších výčitek navěky uvrhne nebohého člověka do toho největšího utrpení - bude se smažit v ohni, který nikdy neuhasne.

Učíme se pohotově žádat Boha o milost. Církevní Bůh je bytost nezvyklých nálad. Musí být neustále usmiřován. Vůbec není jisté, když požádáme o milost, že ji dostaneme. Musíme se ho bát - protože na nás kdykoli může seslat svoji odplatu; nevíme, kdy uhodí. Mstí se a neodpouští.

Přikázal nám takové zbytečnosti, jaké jsou například vyjádřeny v církevních naukách a dogmatech a které svědčí ne o velikém myšlení, ale o přízemním. Udělal bránu ke „spasení“ tak úzkou, že jen málo, velmi málo lidí jí bude moci projít.

Vytvořil na Zemi velikánskou organizaci známou jako „církev“, aby byla jedinou úložní schránou pro duchovní pravdu - organizaci, která prakticky neví *nic* o podobě života v duchovním světě, a přesto si *troufá* předepisovat zákony lidem v těle a *troufá si* říkat, jak smýšlí Veliký Otec vesmíru, a *opovazuje* se znevažovat jeho jméno, když mu připisuje vlastnosti, jež *rozhodně nemůže mít*.

Co ty pošetilé, malicherné hlavy vědí o šlechetném a všemohoucím Otci lásky ? Všimněte si – *lásky* ! Pak znovu uvažujte o všech těch hrůzách, které jsem vyjmenoval. A rozvažte to ještě jednou.

Uvažte: nebe všeho, co je krásné, nebe ještě větší krásy, než mysl tělesného člověka může pochopit; nebe, jehož nepatrnou částičku jsem se vám pokusil vylíčit, kde vládne všude mezi lidmi mír, přátelství a láska. To všechno vytvořili obyvatelé těchto říší a to všechno podporuje Nebeský Otec ve své lásce k celému lidstvu.

A co nižší řeše - temná místa, která si nyní prohlížíme ? Právě skutečnost, že jsme do nich zavítali, mě přinutila takto mluvit, protože teď, když se nacházím v té temnotě, si plně uvědomuji právě onu úžasnou realitu věčného života a to, že vysoké sféry jsou dosažitelné pro každého smrtelníka, který se na Zemi narodil nebo se teprve narodí. Možnosti vývoje jsou neomezené a má na ně nárok každý člověk.

Bůh nikoho neztrácuje: Člověk se ztrácuje sám, ale neztrácuje se navěky; záleží na něm, kdy se duchovně posune dopředu. Jediným důvodem, proč všichni duchovní lidé nenávidí nižší říše, je neštěstí, které tam panuje, nic jiného.

Proto existují velké organizace, aby pomohly každému jedinci, který tam žije, vyjít z těch říší ke světlu. Ta snaha bude pokračovat celé věky, dokud všechny duše neodejdou z těch odporných míst, a dokud vše nebude nakonec tak, jak to zamýšlel Otec celého vesmíru.

Obávám se, že jsem trochu víc odbočil od tématu, takže se vraťme k našemu putování. Jistě si vzpomenete, jak jsem se zmiňoval o množství nebeských vůní a arómat, které vydávají květiny a které se pak šíří vzduchem. Tady v temných oblastech tomu bylo právě naopak. Na naše chřípí zpočátku dolehl velmi nepříjemný zápach; zápach, který nám připomněl zkažené maso v pozemském světě.

Zvedal se nám z toho žaludek a já jsem se obával, že to bude nad Ruthiny - i nad moje vlastní - síly, ale Edwin nás vybídnul, abychom s tím naložili stejně, jako jsme zvládli nízkou teplotu - prostě na to nemáme myslet - a že si pak vůbec nebudeme uvědomovat jeho přítomnost. Rychle jsme ho poslechli a dokonale se nám to povedlo. Není to jen „svatost“, která má svoji vůni !

Když putujeme naší vlastní říší, můžeme si vychutnávat všechno to nespočetné množství radostí a krás, které tam jsou, a přitom přátelsky hovořit s tamními obyvateli. Tady, v temných krajích je všechno pusté a bezútěšné. Samotné světlo, které je velmi slabé, působí

na celou oblast depresivně. Občas jsme zachytili letmý pohled tváře některého z nešťastníků, když jsme kolem nich procházeli.

Někteří byli nepochybně zlí a byl na nich vidět zhýralý život, který vedli na Zemi; jiní v sobě prozrazovali skrblíka, lakomce, „krutého ničemu“. Byli tu lidé téměř všech společenských postavení na Zemi, lidé nedávných pozemských dnů až daleko do doby minulých století. Tady byla spojovací linka ke jménům, o nichž můžeme číst v oněch bohatých dějinách národů v knihovně, kterou jsme navštívili v naší říši.

Edwin i jeho přítel nám pověřili, že budeme zděšeni, až uvidíme seznam jmen lidí, dobře známých z dějin, kteří žijí hluboko tady v těch odpudivých oblastech - lidí, kteří se dopustili hanebných a podlých skutků ve jménu svatého náboženství, nebo protože sledovali své vlastní mrzké, materiální cíle. Mnozí z těch ubožáků jsou nepřístupní a budou takoví dál - možná ještě mnoho století - než se na základě vlastní touhy a úsilí posunou třeba i jen nepatrně směrem, kdy začnou bojovat o svůj duchovní rozvoj.

Na své cestě jsme spatřili celé skupiny podle všeho šílených lidí, kteří sledovali nějaký zlý úmysl - kdyby jen našli způsob, jak ho provést. Jejich těla byla na pohled velmi ošklivě a odpudivě znetvořena a pokrivena, a ukazovala tak úplný obraz jejich zlého smýšlení. Mnozí z nich vypadali velmi staře, ale jak jsem se dověděl, nebyl to čas, který poznamenal jejich tváře, ačkoli ti lidé tam byli možná už pěknou řádku století, ale jejich zlé myšlenky.

Ve vyšších sférách krása mysli omlazuje rysy, stírá známky pozemských starostí, potíží a trápení, a na první pohled představuje takový stav fyzického vývoje, který odpovídá tomu období našeho pozemského života, jež obvykle nazýváme „nejlepší léta“.

Rozmanité zvuky, které jsme slyšeli, si v ničem nezapadly s tím strašným prostředím, od šíleného, chraplavého smíchu až po křik některých lidí ve velikých mukách - krutých mukách způsobených jak druhými, tak jimi samotnými.

Několikrát jsme mluvili s některými odvážnými lidmi, kteří tam dole měli za úkol pomáhat trpícím lidem. Byli rádi, že nás vidí a můžou s námi promluvit. V tom přítmí jsme je viděli a oni viděli nás, ale pro ostatní lidi jsme my všichni byli neviditelní, neboť jsme se vybavili stejnými ochrannými prostředky do temných krajin. V našem případě se o nás jako o nováčky společně staral Edwin, ale lidé, jejichž práce spočívá v zachraňování, měli každý svůj vlastní způsob ochrany.

Kdyby nějaký kněz - nebo teolog - jen letmo zahlédl věci, které jsme zde viděli Edwin, Ruth a já, už by nikdy ve svém životě nemohl říct, že Bůh, Otec lásky, může někdy odsoudit některého smrtelníka k takové hrůze. Ten kněz sám by po shlédnutí těch míst nikoho k něčemu takovému neodsoudil. Je snad laskavější a milosrdnější než samotný Otec lásky ? Ne ? To sám člověk si určuje stav, ve kterém bude přebývat po svém přechodu do duchovního světa.

Čím více jsme toho spatřili v těch temných krajinách, tím více jsem si uvědomoval; jak nereálné je učení tradiční církve, k níž jsem patřil na Zemi, že oblast, která se považuje za věčné peklo, ovládá Pán temnot, jehož jediným cílem je dostat každou duši do svých spárů a od něhož není úniku, jakmile člověk jednou vejde do jeho království. Existuje někdo takový jako Pán temnot ? Třeba řeknete, že může existovat někdo, kdo je mnohem horší než všichni ostatní, a jako takový by mohl být považován za Vládce zla.

Edwin nám pověřil, že o existenci takové postavy neexistují vůbec žádné doklady. Jsou tu lidé z vyšších sfér, kteří prošli každý kout nižších říší, a nikoho takového neobjevili. Jsou tu také lidé, jejichž znalosti jsou fenomenální a kteří rozhodně tvrdí, že existence takové osoby

neodpovídá skutečnosti.

Nepochybně existuje mnoho těch, kdož jsou jako skupina mnohem horší než jiní jejich druhové v temnotách. Ale názor, že existuje Vládce zla, jehož pravou úlohou je postavit se proti Vládci nebes, je pošetilý; je primitivní a také barbarský. Dábel jako jediná osoba neexistuje, ale zlý člověk může být nazván dáblem, a v takovém případě existuje celá řada dáblů.

Podle učení jedné tradiční církve je právě takové společenství vlastní podstatou návratů duchovních bytostí. Klidně se můžeme vysmát nesmyslnosti takových učení. Pro některé význačné a skvělé lidi z duchovního světa není žádnou novinkou, že je nazývají dábly ! Neztrácíme smysl pro humor, a když někdy slyšíme některé bláhové, duchovně zaslepené kněze, jak prohlašují, že rozumějí duchovním záležitostem, a přitom o nich ve skutečnosti nevědí zhora nic, velmi se tím bavíme.

Duchovní lidé mají široká záda a snesou tíhu těch omylů a nesmyslů, přičemž jediné, co pocítí, bude lítost nad těmi nebohými, zaslepenými lidmi.

Nemám v úmyslu zacházet do větších podrobností o temných sférách. Alespoň prozatím. Církevní způsob zastrašování lidí není způsob, který používá duchovní svět. Raději se obíráme krásami duchovního světa a snažíme se ukázat něco z té nádhery, která tu čeká na každého člověka po skončení jeho pozemského života. Zůstává na každém jednotlivci, bude-li ta krásná Země patřit i jemu velice brzy, či až někdy později.

Krátce jsme se spolu poradili a rozhodli se, že bychom se teď rádi vrátili do naší vlastní říše. Šli jsme zpátky do Země zahalené mlhou, rychle jsme jí přešli a opět se ocitli v naší vlastní nebeské zemi, kde nás zahalil hřejivý, provoněný vzduch. Poděkovali jsme našemu novému příteli, jehož jsme potkali v temných říších, za jeho laskavou pomoc a ten se pak vzdálil.

Nato jsem se rozpomněl, že je nejvyšší čas, abych se šel podívat na svůj dům, a tak jsem požádal Ruth i Edwina, aby šli se mnou, protože jsem ani nechtěl být sám, ani se odloučit od jejich milé společnosti. Ruth můj domov ještě neviděla, ale prý často přemýšlela, jak asi vypadá. Byl jsem toho názoru, že trochu ovoce ze zahrady by bylo po naší - i když krátké - návštěvě nižších říší nanejvýš vítáno.

V domě bylo vše v naprostém pořádku - jak jsem to tam zanechal, když jsem se vydal na naši cestu - jakoby se o dům někdo nepřetržitě staral. Ruth pochválila úplně všechno, co viděla, a poblahopřála mi, jaký dům jsem si vybral.

Na moji otázku, díky jakému neviditelnému činiteli zůstává pořádek v domě i za mé nepřítomnosti, Edwin odpověděl sám otázkou: Co může narušit pořádek v domě ? Nemůže to být prach, protože tady se vůbec nic nerozkládá. Nemůže to být špína, protože v duchovním světě není nic, co by ji mohlo způsobit.

Domácí povinnosti, které tak dobře známe z pozemského světa a které nám bývají tak protivné, tady neexistují. Nezbytná potřeba poskytovat potravu tělu skončila, když jsme odložili své fyzické tělo.

Výzdoba domova, jako například závěsy nebo čalouny, se vůbec nemusí obnovovat, protože se neničí. Vydrží tak dlouho, dokud je sami nechceme vyměnit za něco jiného, takže co by ještě mohlo vyžadovat naši péči ?

Pak tedy můžeme jen tak odejít z domu a nechat všechny dveře a okna otevřené - naše

domy nemají žádné zámky ? Můžeme se vrátit, kdy chceme - abychom zjistili, že všechno zůstalo tak, jak jsme to opustili. Možná objevíme nějaké rozdíly, nějaká vylepšení. Například zjistíme, že během naší nepřítomnosti přišel některý přítel na návštěvu a zanechal nám tu dárek, třeba nějaké krásné květiny nebo jinou milou upomínku. Jinak také zjistíme, že i náš dům nás vítá a oživuje náš pocit, že „jsme doma“.

Ruth se sama prošla celým domem - tady nedodržujeme nějaká hloupá konvenční pravidla - a já jsem ji vyzval, aby se tam pokaždé cítila jako doma a dělala vše, co se jí líbí. Starobylý styl stavby se zamlouval její umělecké povaze a pochvalovala si staré dřevěné obložení a řezbářské práce - ty byly mou vlastní výzdobou - minulých časů. Nakonec přišla do mé malé knihovny a ze všech těch knížek na policích chtěla vidět má vlastní díla.

Upoutala ji obzvláště jedna kniha a dokonce si ji pročetla, když jsem vstoupil. Samotný název ji prý prozradil mnohé, a pak jsem vycítil její upřímný soucit, který z ní vyzařoval, neboť věděla, po čem tak velmi toužím, a nabídla se, že by mi mohla v budoucnosti pomoci to přání vyplnit.

Jakmile si prohlédla dům, sešli jsme se v obývacím pokoji a Ruth položila Edwinovi otázku, kterou jsem mu sám chtěl někdy položit. Je tu někde moře ? Jestliže tu byla jezera a potoky, pak tu snad bude i oceán ? Edwinova odpověď jí udělala velkou radost; samozřejmě, že tu je mořské pobřeží - a navíc velmi krásné ! Ruth naléhala, abychom ji tam hned doprovodili, a tak jsme se tam pod Edwinovým vedením vydali.

Zanedlouho jsme se procházeli nádherným pásem otevřené krajiny, kde pod našima nohama rostla tráva podobná zelenému sametu. Nerostly tam žádné stromy, ale bylo tam hodně malých skupinek zdravě vyhlížejících keřů a samozřejmě hojnost květin, které rostly všude. Posléze jsme došli k nějaké vyvýšenině a tušili jsme, že za ní musí být moře. Zakrátko jsme došli na okraj zatravněné země, a pak se před námi otevřelo nádherné panoráma oceánu.

Ten pohled byl prostě úžasný. Nikdy bych nečekal; že spatřím takové moře. Jeho barva byla dokonalým odrazem nebeské modři nad ním, ale navíc se na každické vlnce zrcadlilo nesčetné množství duhových barev. Vodní hladina byla klidná, ale ten klid v žádném případě neznamenal, že by v té vodě nebyl život. Nic takového jako voda bez života či nějaká stojatá zahníváající voda tady neexistuje. Z místa, kde jsme stáli, jsem v dálce zahlédl poměrně velké ostrovy - ty ostrovy vypadaly velmi lákavě a rozhodně jsme je museli vidět !

Pod námi byl velmi pěkný pás pláží a na břehu jsme viděli sedět nějaké lidi - ale ani náznak nějaké přelidněnosti ! Po tom překrásném moři pluly nádherné lodě - některé docela blízko, jiné kotvily poněkud dál - i když si myslím, že to není dost výstižné, když je nazývám pouhými loděmi.

Koráby by bylo výstižnější. Přemýšlel jsem, komu ta nádherná plavidla můžou patřit, a Edwin nám řekl, že sami můžeme jednu vlastnit, budeme-li chtít. Mnozí majitelé na svých lodích žili a žádný jiný domov neměli. Vůbec to nevadilo. Mohli na nich žít pořád, protože tady je věčné léto.

Krátká chůze po pěkné, klikaté stezce nás přivedla na písečné pobřeží. Edwin nám řekl, že tenhle oceán nemá přílivy ani odlivy a nikde není tak hluboký jako pozemská moře. Jelikož větrné bouře zde nepřipadají v úvahu, mořská hladina je vždy klidná a voda, stejně jako u veškerého vodstva v těchto říších, je příjemně teplá a nikterak nemůže vyvolat pocit chladu nebo dokonce mrazení u těch, kdo se v ní koupou. Samozřejmě dokonale nadnášela a nebyla nijak nebezpečná, ba naopak životu prospívala.

Když se v ní člověk vykoupal, zažil dokonalý projev duchovní síly. Písek, po kterém jsme se procházeli, neměl ani jednu z nepříjemných vlastností, které spojujeme s mořským pobřežím v pozemském světě. Chůze po něm je vždycky příjemná.

Ačkoli ten písek vypadal přesně tak, jak jsme ho vždycky znali, přesto byl pod našima nohama pevný, třebaže na dotek rukou jemný. Ve skutečnosti díky té zvláštní vlastnosti působil při chůzi spíše jako dobře udržovaný trávník, tak těsně držela zrnka při sobě.

Nabrali jsme několik hrstí písku a nechali ho propadat mezi prsty a k našemu velkému překvapení jsme zjistili, že vůbec nebyl zrnitý, ale více se na dotek podobal hladkému, jemnému prášku. Přesto byl při bližším prozkoumání nesporně pevný. Byl to jedna nejzvláštnějších jevů, se kterým jsme se dosud setkali.

Podle Edwina to bylo proto, že právě teď jsme spatřenou věc zkoumali déle, než jsme to dosud dělali v případě ostatních věcí. Dodal, že kdybychom se rozhodli blíže prozkoumat vše, co jsme viděli, ať už to byla země, po které jsme chodili, materiál, z kterého byly postaveny naše domy, nebo tisíce jiných věcí, které tvoří duchovní svět, nevyšli bychom z údivu a právě tam by se nám odkryla určitá omezená představa - ale jen hodně omezená - o velikosti úžasné mysli - Nejúžasnější mysli ve vesmíru - která udržuje tento a všechny ostatní světy.

Však také významní vědci ze Země zjistí, až začnou žít v duchovním světě, že tu mají zcela nový svět, v němž mohou začít novou dráhu v bádání. Začnou *znovu od počátku*, ale už se všemi svými důležitými pozemskými zkušenostmi.

Jakou jim to dělá radost, když společně se svými vědeckými kolegy pronikají do tajemství duchovního světa, shromažďují fakta, porovnávají svoje nové poznatky se starými, zaznamenávají k užítku druhých výsledky svých výzkumů a objevů. Po celou dobu mohou čerpat z neomezených možností duchovního světa. Jejich srdce překypují radostí.

Náš malý pokus s pískem nás přiměl ponořit ruce do mořské vody. Ruth čekala, že bude jistě slaná, ale k jejímu velkému údivu slaná nebyla. Pokud jsem mohl zaznamenat, neměla vůbec žádnou chuť ! Bylo to moře spíš jen podle své velké rozlohy a charakteru přilehlé pevniny.

Mořská voda po všech stránkách připomínala vodu v potocích a jezerech. Co se celkového vzhledu týče, rozhodně nepůsobila jako pozemský oceán mimo jiné také proto, že tady nebylo žádné slunce, které vyzařuje světlo pouze v jednom směru, a tím pádem změnil vzhled oceánu pokaždé, když se změnil směr slunečního záření

Světlo, které se šíří z velikého, ústředního zdroje v duchovním světě a je stálé a neměnné, způsobuje věčný den, ale v žádném případě to neznamená, že ta stálost a neměnnost světla má za následek jednotvárnost a neměnnost země nebo moře.

Ke změnám dochází neustále; barvy se mění tak, že si to člověk ani nedokáže představit, dokud nepřijde do duchovního světa. Oči duchovního člověka vidí ve světě ducha tolik krásných věcí, které oči člověka v těle nevidí, pokud zrovna není obdarován duchovním zrakem.

Moc jsme se chtěli podívat na jeden z těch ostrovů, které jsme spatřili v dálce, a Ruth byla toho názoru, že by mohlo být hezkým zážitkem cestovat přes moře na jedné z těch krásných lodí, které se nacházely nedaleko pobřeží. Leč nastal problém - tedy zdálo se, že by mohl nastat ohledně té lodi. Pokud byly, jak jsem to chápal, „soukromé“, nejdřív bychom měli poznat některého z jejich majitelů. Nicméně Edwin viděl, jak moc Ruth toužila plout po

vodě, že nám hned vyjasnil celou situaci - k její bezmezné radosti.

Jedna z těch elegantních lodí patrně patřila jeho příteli, ale i kdyby tomu bylo jinak, určitě bychom zjistili, že se můžeme nalodit na kteroukoliv z nich; stačí se jen představit - kdybychom chtěli zachovat etiku, ačkoliv nebyla nezbytná - komukoli, koho bychom na palubě zastihli.

Cožpak se nám nedostalo, ať jsme zašli kamkoli, vždy přátelského přijetí a ujištění, že jsme vítáni ? Proč by tomu tedy mělo být jinak v případě lodí na moři, vezmeme-li v potaz, že v duchovním světě funguje základní pravidlo pohostinnosti ?

Edwin odvedl naši pozornost na velmi krásnou jachtu, která „kotvila“ nedaleko pobřeží. Z místa, kde jsme stáli, budila zdání, že se o ni její majitel velmi pozorně stará - a náš úsudek se později potvrdil. Její konstrukce byla velmi elegantní a veliké zakřivení horní části její příďe naznačovalo její silu a rychlost. Velmi připomínala pozemské jachty, tedy po *vnější* stránce.

Edwin vyslal k majiteli zprávu a nazpět dostal okamžité pozvání pro nás všechny. Proto jsme neváhali a záhy se ocitli na palubě té nádherné lodě, kde nás vítal náš hostitel ve velmi dobré náladě a hned nás zavedl dále, aby nám představil svoji paní.

Byla velmi okouzující a na pohled bylo zřejmé, že spolu tvoří ideální pár. Náš hostitel si všiml, že Ruth i já jsme celí dychtiví porozhlédnout se po lodi, a protože věděl od Edwina, že v duchovním světě nejsme příliš dlouho, s velkou radostí se toho ujal.

Hned na začátku bližší prohlídky lodi jsme postřehli, že zde chybí řada zařízení a příslušenství, jež jsou nezbytná pro pozemské lodě. Například tak nepostradatelný doplněk, jako je kotva. Protože tady, v duchovních vodách, nejsou větry, přílivy a odlivy, ani vodní proudy, kotva je zbytečná, i když jsme se dozvěděli, že majitelé některých lodí je mají výhradně na ozdobu a protože jim připadá, že bez kotvy by jejich loď nebyla úplná.

Paluba byla velmi prostorná a stálo tam velké množství na pohled pohodlných křesílek. V podpalubí se nacházely pěkně zařízené salonky a pokoje. Zpozoroval jsem, že Ruth byla zklamaná, protože nenašla vůbec nic, co by naznačovalo, že loď má nějaký pohon, a přirozeně z toho usoudila, že jachta není schopná samostatného pohybu.

Byl jsem stejně zklamaný, ale Edwin vesele zamrkal, což mi mělo naznačit, že věci v duchovním světě se nemají vždycky tak, jak vypadají. Náš hostitel zachytil naše myšlenky a okamžitě nás vzal do kormidelny. Jaké bylo naše překvapení, když jsme spatřili, jak se pomalu a klidně vzdalujeme od pobřeží !

Ostatní se vesele bavili, jak nás to ohromilo, a my jsme odběhli na bok, abychom mohli sledovat, jak postupujeme po vodě kupředu. Nebylo pochyb; skutečně jsme se pohybovali a stále jsme nabírali větší rychlost. Znovu jsme se vrátili do kormidelny a dožadovali se, aby nám hned objasnili to očividné kouzlo

(10)

10. Návštěva

Náš hostitel nám řekl, že síla myšlenky v duchovním světě je téměř neomezená a čím větší je něčí úsilí nebo soustředění myšlenek, tím větší je výsledek. My sami se pohybuje

pomocí myšlenky a tento způsob můžeme aplikovat i na věci, které bychom na Zemi nazvali „neživými“.

V duchovním světě samozřejmě není nic neživé, a proto naše myšlenky mohou přímo ovlivňovat všechny věci, z kterých se duchovní svět skládá. Lodě jsou určeny k tomu, aby se plavily a pohybovaly po vodě; pohybuje s nimi živá síla, která uvádí do pohybu všechny zdejší objekty, a přejeme-li si, aby se pohybovaly po vodě, stačí pouze soustředit v tom směru a s tímto úmyslem své myšlenky, a ty pak vyvolají požadovaný pohyb.

Kdybychom chtěli, mohli jsme navštívit naše vědecké přátele, aby nás vybavili skvělým mechanismem na dodávání hnací síly, a je by jen potěšilo, že nám mohou být nějak nápomocni. Ale aby ten mechanismus začal vytvářet nezbytnou hnací sílu, museli bychom na něj soustředit svoje myšlenky. Proč tedy jít delší cestou, abychom získali stejný výsledek, když to můžeme udělat přímo a se stejným účinkem ?

Ale nesmíte z toho usuzovat, že někdo pohne lodí po vodě jen tím, že si bude představovat, aby se loď pohnula. Ten úkon vyžaduje, stejně jako řada dalších věcí, nezbytné znalosti, jejich použití podle určitých zásad a také cvik té dovednosti. Přirozené nadání tomu velmi pomůže a náš hostitel nám řekl, že on se to naučil za velmi krátkou dobu. Také řekl, že jakmile si člověk tu schopnost jednou osvojí, dá mu to pocit velkého uspokojení, že sílu správně použil, a ne jen tak ledajakou sílu, ale sílu myšlenky, navíc způsobem, že to snad ani jinak nelze.

Pohybovat velkými objekty, jako je loď, můžeme stejně dokonale, prostě a jednoduše, jako se sami pohybujeme po těchto říších, přesto to umocňuje zázračnost celého duchovního života. Náš hostitel nám vysvětlil, že to je pouze jeho vlastní názor a neměli bychom to brát jako nějaký axiom. Jeho nadšení bylo o to větší, že sám horoval pro vodu a miloval lodě.

Zaznamenali jsme, že řídil loď obvyklým způsobem, kormidlem ovládaným kormidelním kolem v palubním přístřešku. Prý proto, že mu řízení plavby připadalo jako dobré zaměstnání. Konečně kdyby chtěl, mohl obě činnosti spojit. Ale mnohem více dával přednost používání starého způsobu řízení ručně, protože mu umožňovalo fyzicky pracovat, a to samotné ho velmi těšilo. Jakmile uvedl loď do pohybu, mohl to pustit z hlavy až do chvíle, kdy chtěl zastavit. Nicméně stačilo si přát, aby loď zastavila, ať už okamžitě nebo pozvolna, a stalo se tak. Nebyl důvod obávat se nehody. Ty v těchto říších neexistují - ani existovat nemohou.

Po celou dobu, co náš hostitel mě a Ruth tohle všechno objasňoval - Edwin se plně věnoval rozhovoru s jeho manželkou - naše stále se zvyšující tempo se postupně ustálilo na určité rychlosti a my jsme pluli vpřed k jednomu z ostrovů. Jachta proplouvala mořem s naprostou spolehlivostí.

Jelikož loď neměla žádný motor, nedocházelo tu samozřejmě k žádnému chvění, ale samotný pohyb vodou jsme vnímali, přičemž zvuk drobných vlnek, které loď rozrážela, vytvářel velmi jemné hudební tóny a akordy, a stejně tak se měnily odstíny a směsice mnoha barev rozrážené vody.

Zaznamenali jsme, že v brázdě zčeřené vody za lodí se voda rychle vrátila do původního stavu a nezanechala žádné známky toho, že jsme jí propluli. Náš hostitel ovládal svoje řemeslo dovedně a zvyšováním či snižováním rychlosti dokázal vytvářet při rozmanitém proudění vody nadmíru působivé proměny barev a hudebních tónů, přičemž nádherný třpyt moře dokazoval, jak je živé. Voda reagovala na každý pohyb lodi, jakoby tvořily jediný celek - a ten skutečně tvořily.

Ruth byla prostě u vytržení, jakou měla radost, a neskonale nadšená tou novou zkušeností běžela za hostitelovou manželkou. Tu velmi potěšilo, jak to její mladá přítelkyně prožívá, a sama byla stejně nadšená. Třebaže to pro ni už dávno nebyl nový zážitek a svému novému domovu na lodi už dávno přivykla, prý nikdy nepřestala žasnout nad tím nádherným řízením Prozřetelnosti, která obyvatelům duchovních zemí nabízela tolik krás a potěšení.

V té chvíli jsme se přiblížili k ostrovu natolik blízko, abychom ho mohli docela dobře pozorovat, a loď změnila kurz a plula podél pobřeží. Po krátké chvíli, kdy jsme takto sledovali pobřeží, jsme vpluli do malého zálivu, který vytvořil malebný přirozený přístav.

Ostrov svojí nádhernou přírodní scénérií zajisté naplnil naše očekávání. Nebylo na něm mnoho obydlí; ta, která jsme zahlédli, připomínala spíš letní sídla než cokoli jiného. Hlavním rysem toho místa však bylo množství stromů, žádný z nich nebyl příliš vysoký, ale všechny byly obzvláště mohutného vzrůstu. V korunách jsme spatřili stovky nádherných ptáků, jejichž opeření hýřilo barvami.

Někteří ptáci poletovali kolem: Jiní - větší druhy - si majestátně vykračovali po zemi. Ale žádný z nich se nás nebál. Chodili kolem nás, když jsme se tam procházeli, a když jsme natáhli ruku, někteří malí ptáčci chtěli usednout na náš prst. Zdálo se, jakoby nás znali, jakoby věděli, že je zcela nemožné, abychom jim nějak ublížili.

Nepotřebovali neustále vyhledávat potravu ani být neustále ve střehu před svými přirozenými nepřáteli, jako by tomu byla na Zemi. Byli stejně jako my součástí věčného světa ducha a užívali si věčného života svým způsobem, stejně jako my naším. Prostě tam žili jako mnohé jiné z těch tisíců věcí, které jsme dostali, abychom se z nich těšili.

Ptáci s nejúžasnejším opeřením patřili očividně k druhu, který žil na Zemi v tropických oblastech, ale který oko člověka nezahlédne, dokud nepřejde do duchovního světa. Díky dokonalému přizpůsobení teplotě tu mohli spokojeně žít s méně nápadnými ptáky.

Po celou dobu svým zpěvem a cvrlikáním vytvářeli celou symfonii zvuků. Nikdy to nebylo nudné, třebaže vydávali takové množství zvuků, protože ty zvuky se nějakým pozoruhodným způsobem mísily.

Ani to nebylo nijak pronikavé, přestože mnozí malí ptáčci se svým zpěvem předháněli, kdo dosáhne vyšší polohy.

Nádherná však byla jejich důvěrná přátelskost oproti pozemským ptákům, kteří žijí jakoby v jiném světě. Zde jsme byli součástí jednoho svobodného světa a my i ptáci jsme se dorozumívali navzájem. Když jsme k nim hovořili, měli jsme pocit, že přesně vědí, co říkáme, a nám zase přišlo, že tak trochu víme, na co myslí *oni*. Znamenalo to; že když jsme zavolali na některého z ptáků, porozuměl tomu a přišel k nám.

Naši přátelé se s tím samozřejmě setkali již dříve, ale pro Ruth a pro mě to byl nový a velmi úžasný zážitek. Napadlo mě, že kdybych o tom byl přemýšlel a možná trochu víc zapojil svůj mozek, mohl jsem už tušit, že se jednou s něčím takovým setkáme.

Položil jsem si otázku, proč by měl úžasný Nebeský otec stvořit všechny ty nádherné ptáky jenom pro pozemský svět a přitom je nechat žít na místech, která jsou často pro člověka těžko dostupná, kde je nikdy nemůže spatřit a těšit se z nich ? A i ti, které *může pozorovat* a těšit se z nich - mají zmizet navždy ?

Byly by snad mnohem většímu duchovnímu světu odepřeny ty překrásné věci, které má pozemský svět ? Tady před námi a kolem nás byla odpověď. Je to od člověka ješitné a

domýšlivé, když si myslí, že krása je výslovně stvořena pro *jeho* potěšení, dokud žije na Zemi. Tělesný člověk se domnívá, že má výhradní právo na krásu.

Když pak opustí své tělo a konečně si uvědomí, že nikdy ani netušil, jak může být krása *velkolepá*, možná se poprvé ve svém životě ztiší a bude se cítit zahanben ? Procitnutí v duchovním světě je dobré ponaučení, věř mi, můj milý příteli - a doprovází ho řada šoků.

Ta úžasná nádhera barev, kterou jsem pozorovali na všech těch ptácích kolem nás, bylo víc, než jsme byli sto pochopit za jednu návštěvu. Není to možné vylicít a já se o to ani nepokusím. Prošli jsme se krásnými lesíky, minuli řadu melodicky bublajících potůčků a překročili palouky se sametovou trávou, úplně jako v nějaké pohádkové krajině. Cestou jsme potkali lidi, kteří nás zdravili nebo nám zamávali.

Všichni ti lidé a ptáci byli šťastní. Dozvěděli jsme se, že tato část ostrova je ptákům vyhrazena a žádný jiný živočišný druh je tu neruší.

Nebylo to ze strachu nebo nebezpečí, že by mohli přijít k újmě, protože to je zde nemožné, ale protože ptáci byli spokojenější sami mezi svými.

Nakonec jsme se vrátili na loď a vydali se znovu na moře. Chtěli jsme zjistit, odkud náš hostitel svůj plovoucí domov získal. Vyprojektování a postavení tak složitého stavebního díla jistě vyžaduje odborníky. Řekl nám, že loď byla vyvinuta přesně ve stejných podmínkách jako naše duchovní domy, či jakákoliv jiná stavba. Nezbytným předpokladem však je, že musíme získat vlastnické právo. To jsme chápali.

Co potom ta řada lidí v duchovním světě, kteří na Zemi navrhovali a stavěli lodě všeho druhu, ať už jako prostředek pro obživu nebo jako plavidla určená k rekreaci ? Opustí takoví lidé svou zamilovanou práci, když mohou ve svém řemesle pokračovat dál ? Tady mají možnosti i motiv pokračovat ve své úloze, ať už to budou dělat jako svoje zaměstnání nebo pro potěšení. Dalo by se říci, že ačkoliv mnozí stavějí své lodě, protože jim to působí radost, potěší tím zároveň také řadu dalších, kteří mají rádi moře a lodě. Jejich koníček se stane jejich zaměstnáním a jejich zaměstnání je jim koníčkem.

Vlastní stavba plavidla je vysoce technická záležitost a člověk nejprve musí zvládnout postupy užívané v duchovním světě, které se značně liší od pozemských metod. Ačkoliv musíme získat právo vlastnictví v duchovním světě, s vlastní stavbou nám pomáhají naši přátelé. Dokud jsme na Zemi, můžeme si podobu toho, co si přejeme mít - zahradu, dům či cokoli jiného - vytvořit v našich představách. Tak dáme myšlence určitou formu, a ta se potom za pomoci odborníků přemění ve vlastní duchovní substanci.

Náš návrat byl stejně tak krásný, jako celá naše cesta. Když jsme se opět blížili k pevnině, náš hostitel nám nabídnul, abychom ho přišli navštívit na jeho palubu, kdykoli budeme chtít, a užili si s nimi trochu zábavy při plavbě po moři.

Když jsme pak kráčeli po písčném pobřeží, Edwin odvedl naše myšlenky zpátky k té velké budově uprostřed města, když se zmínil, že se tam velmi brzy uskuteční návštěva někoho z vyšších říší a při té příležitosti se v onom chrámu s kopulí sejde mnoho lidí. Měli bychom chuti se k němu připojit ? Rozhodně bychom si neměli myslet, že ta osoba přichází do této říše kvůli tomu, abychom ji prokazovali nějakou speciální úctu.

Takové věci, jako je prokazování úcty, nevyžadují vědomé úsilí (vycházejí ze srdce naprosto přirozeně), avšak náš host s sebou přinese nejen svoje vlastní záření, nýbrž také záření nebeské sféry, kterým je poctěn. Ihned jsme se nechali slyšet, jak moc s ním chceme jít, neboť jsme oba měli pocit, že bychom se tam sami neodvážili, když jsme celou dobu byli

pod Edwinovým vedením.

Jak jsme scházeli dolů prostornou ulicí se stromy a zahradami, vytvořil se postupně velký shluk lidí, který postupoval stejným směrem a očividně za stejným cílem. Bylo zvláštní, že ačkoliv jsme byli mezi tolika lidí, přece jsme ani chvíli neměli pocit, že se nacházíme uprostřed velkého davu, jak to bývá na Zemi. Byl to velmi zvláštní pocit, který Ruth vnímala stejně jako já.

Dejme tomu, že jsme čekali, že nás přemůžou naše staré pozemské pocity; obava, že v tak obrovském shromáždění lidí dojde k nějakému zmatku, jak jsem na to byli zvyklí ze Země; strkání a hluk a nad tím vším pocit ubíhajícího času, že zanedlouho naše radost skončí a bude minulostí. Takové představy byli celkem pošetilí a Ruth i já jsme se zasmáli - a stejně tak Edwin - že nás něco takového napadlo a že jsme se takovou představou vůbec obírali.

Cítili jsme – neboť jsme to poznali - že všechno je v naprostém pořádku; že každý ví, co dělat či kam jít; nemluvalo se o tom, že někdo s určitými výsadami má před námi přednost. Tušili jsme, že jsme očekáváni pro tu podporu, kterou přicházíme nabídnout, a že každý z nás bude vítán. Nestačilo to snad, aby se rozptýlily veškeré rozpaky a pocit nejistoty ?

Navíc tam mezi námi zavládla určitá jednota smýšlení, což na Zemi není možné ani u lidí stejného náboženského přesvědčení. Které pozemské náboženství má naprosto všechny stoupence stejného smýšlení ? Žádné. Na Zemi panuje základní představa, že chceme-li vyjádřit díky a úctu Nejvyšší bytosti, musíme k tomu mít složité rituály, formality a obřady a všechna ta kréda, dogmata a zvláštní věrouky, v nichž se projevuje tolik rozdílných názorů, kolik je různých náboženství.

Musím připomenout, že už jsem hovořil o zakládání společenství stejných náboženství tady v duchovním světě, takže v duchovním světě to není lepší než na Zemi. Až bude pozemský svět skutečně osvícený, ta společenství tady vymizí. To zaslepenost a pošetilost pozemského světa způsobuje, že tu vůbec existují. Jsou tu tolerována a musí být tolerantní také k sobě navzájem, jinak budou smetena.

Nesmějí se nikdy pokoušet ovlivňovat nebo nutit kohokoli, aby uvěřil některé jejich chybné doktríně. Ti lidé se musí přísně omezit jen sami na sebe, ale mají naprostou a úplnou svobodu provozovat mezi sebou své vlastní zkreslené náboženství. Pravda na ně čeká na prahu jejich kostelů, když opouštějí svá místa po bohoslužbě, ne když tam vcházejí.

Když si nějaký člověk nakonec uvědomí marnost své určité jednotlivé náboženské víry, rychle se od ostatních oddělí a naprosto svobodný a v úplné pravdě - která nemá žádná kréda ani církevní příkázání - nabídne své myšlenky Nebeskému Otci, jen tak, jak vyplynou z jeho mysli, svobodné a nedotčené, zbavené veškerých frází, prosté a srdečné.

Avšak máme své chrámy, kde můžeme přijímat posly z nejvyšších říší, místa vhodná pro přijímání Otcových představitelů, a odkud mohou tito poslové vyslat náš společný dík a naše prosby k Velikému Zdroji všeho. Neuctíváme zaslepeně jako na Zemi.

Jak jsme se blížili k chrámu, začali jsme pociťovat, že nás jakýmsi zvláštním způsobem naplňuje duchovní síla. Edwin nám řekl, že to tak bývá pokaždé vzhledem k nezměnné síle, kterou host z vyšší sféry přináší a která působí bez zeslabení v širokém okruhu kolem chrámu. Právě proto stál chrám osamocen, aniž by se v jeho blízkosti nacházely další budovy.

Obklopovaly ho pouze zahrady - obrovský lán květin sahal, jak se zdálo, až kam oko

dohlédlo, a nabízel nepřeborné množství, celou záplavu zářivých barev, že si to Země ani nedokáže představit. Odevšad vycházely překrásné nebeské tóny a neskonale jemné vůně, že nás to přivedlo do stavu úplného duchovního vytržení. Měli jsme pocit, že stoupáme vzhůru rovnou do jiné říše.

Samotná budova byla skvostná. Byla vznešená; byla velkolepá; byla to inspirace sama o sobě. Vypadalo to, jakoby byla postavena z nejjemnějších křišťálů, ale nebyla průsvitná. Masivní sloupy byly vyleštěné tak, že zářily jako slunce, přičemž každý zářez vyzařoval svoje vlastní zářivé barvy, až byla celá stavba světelným chrámem. Nikdy jsem si nemyslel, že takový třpyt je možný, protože povrch budovy neodrážel světlo jen obvyklým způsobem, ale vydával také vlastní světlo, které jsme mohli vnímat duchovně.

Edwin nás zavedl k sedadlům, o kterých jsme věděli, že jsou naše - měli jsme pocit určitého důvěrného vztahu k nim, podobně jako člověk doma mívá vztah ke svému oblíbenému křeslu. Nad námi se klenula obrovská kupole z překrásně tepaného zlata, která odrážela stovky barev vyzařovaných ostatními částmi budovy.

Avšak ve středu veškerého zájmu byl mramorový presbytář - musím použít to slovo, protože neznám lepší - na konci chrámu. Měl nízkou balustrádu s mezerou uprostřed nejvrchnějšího patra schodiště, které vedlo dolů k podlaze. Slyšeli jsme hudbu, ale nepoznal jsem, odkud vycházela, protože nic nenaznačovalo tomu, že by tam někde byli hudebníci: Skladbu zjevně hrál velký orchestr složený pouze ze smyčcových nástrojů, neboť jsme neslyšeli žádné jiné hudební nástroje.

Presbytář, který měl velké rozměry, zaplnilo množství lidí z vyšších říší a volné zůstalo pouze místo uprostřed, které bylo, jak jsem odhadoval, vyhrazeno našemu hostovi. My všichni jsme se již usadili a potichu jsme si povídali.

Za okamžik jsme uviděli přicházet vznešenou postavu muže s vlasy černými jako uhel, kterého k mému velkému překvapení těsně následoval ten milý Egyptan, s nímž jsme se setkali v Edwinově domě u hranic naší říše. Lidem, kteří už se zúčastnili podobné návštěvy, jejich příchod okamžitě naznačil, že vstupují významné osobnosti, a proto jsme také všichni povstali.

Pak se před našimi zraky objevilo nejprve světlo, které by se dalo téměř popsat jako oslnivé, když jsme však na něj upřeli svůj pohled, hned jsme mu přivykli a po duchovní stránce jsem nepociťovali nic nepříjemného. Ve skutečnosti - jak jsem zjistil později - se to světlo opravdu přizpůsobilo *nám*; to znamená, že se ztlumilo podle nás a naší říše. Přešlo ve zlatavý odstín při okrajích a postupně přecházelo v jasnější barvy směrem ke středu. A jeho střed pomalu přešel v podobu našeho hlavního hosta.

Jak ten obraz před námi nabýval na hutnosti, spatřili jsme muže, jehož vzhled byl mladý - duchovně mladý ale my jsme věděli, že s sebou přináší tři všeobsažné a spolu související vlastnosti: Moudrost, Poznání a Čistotu v té nejvyšší možné míře.

Jeho tvář vynikala nadpozemskou krásou; měl vlasy zlatavé barvy a na hlavě třpytivý diadém. Jeho oděv byl z materiálu, který připomínal ty nejjemnější tkaniny, a tvořil jej čistě bílý šat olemovaný širokým zlatým pruhem, zatímco z jeho ramen splýval plášť syté nebesky modré barvy, který měl na svých prsou sepnut velikou narůžovělou perlou. Měl vznešené pohyby, když pozvedl ruce a všem nám požehnal. Zůstali jsme tiše stát, zatímco naše myšlenky letěly vzhůru k tomu, kdo k nám vyslal tak nádhernou bytost. Vyslali jsme své díky a vyslali jsme také své prosby. Pokud se týká mne samotného, měl jsem jediné, o co jsem chtěl žádat, a o to jsem také žádal.

Nedokážu vám předat byt i jen zlomek z toho duchovního vytržení, které jsem prožíval v přítomnosti toho nebeského hosta, třebaže byl ode mně tak daleko. Vím však, že jsem nemohl zůstat v chrámu v jeho přítomnosti příliš dlouho, aniž bych došel k téměř zdrcujícímu poznání, že na stupnici duchovního vývoje a pokroku jsem nízko, velmi, velmi nízko.

Věděl jsem však, že mně, nám všem, přináší povzbuzení, velikou naději a ten největší projev přátelství, až to ve mně vyvolalo pocit, že nesmím nikdy, nikdy přestat doufat, že dosáhnu té nejvyšší duchovní říše, a že tu na mě čeká spousta dobré a užitečné práce ve prospěch druhých lidí, a když ji budu vykonávat, nechám všechny ostatní duchovní říše za sebou, jako zůstávají za každým, kdo pomáhá lidem.

Se závěrečným požehnáním pro nás pro všechny ta oslnivá a vsutku královská bytost zmizela z našeho dohledu. Ještě chvíli jsme zůstali sedět a chrám se pozvolna začal vyprazdňovat. Neměl jsem vůbec chuť někam jít a Edwin nám řekl, že tam můžeme zůstat, jak dlouho budeme chtít. Budova byla tedy prakticky prázdná, když jsem zahlédl postavu Egyptana, jak se k nám blíží. Srdečně nás pozdravil a mě se zeptal, zda bych s ním mohl jít, neboť by mě rád představil svému „učiteli“.

Poděkoval jsem mu, že se o mě i nadále zajímá, a velice mě udivilo, když mě přivedl k muži, s nímž vstupoval do presbytáře. Do té chvíle jsem ho viděl jen ze svého místa, ale takto zblízka jsem zjistil, že jeho tmavé, jiskrné oči hezky ladí s jeho havraními vlasy, což ještě víc zvýrazňovala jeho poněkud bledá plet. Měl šaty v modré, bílé a zlatavé barvě, a třebaže ty barvy byly velmi jasné, nebyly tak intenzívní jako barvy na oděvu hlavního hosta.

Měl jsem dojem, že se nacházím v přítomnosti moudrého muže - což také byla pravda - a také člověka s velkým smyslem pro legraci a humor. (Mějte prosím na paměti, že legrace a humor nejsou a nikdy nebudou výsadou vyhrazenou pouze obyvatelům zemského povrchu, ať si na to chtějí činit sebevětší nárok a ať nám chtějí sebevíc odpírat bezstarostné veselí. My se i přes jejich případný nesouhlas smát nepřestaneme !)

Milý Egyptan mě představil svému učiteli a ten mě vzal za ruku a usmál se na mě tak, že jsem úplně ztratil svoji ostýchavost. Ve skutečnosti prostě dodal člověku sebedůvěru a naprosto ho uvolnil. Dal by se bez nadsázky nazvat dokonalým hostem. Když ke mně promluvil, jeho hlas zněl nádherně, byl klidný a velmi příjemný. Jeho slova mě naplňovala radostí a současně údivem.

„Můj drahý pane,“ řekl, „ten, koho jsi právě spatřil, mě požádal, abych ti sdělil, že tvá modlitba bude vyslyšena a tvé přání splněno. Neobávej se tedy, neboť sliby zde dané dojdou vždy naplnění.“

Pak mi řekl, že než se to vyplní, měl bych ještě nějakou dobu počkat, protože je třeba, aby se nejprve odehrál určitý sled událostí, než nastane příhodná situace a mé přání se vyplní.

Čas rychle uteče a já bych se mezitím měl se svými přáteli věnovat povolání, které mám v úmyslu dělat. Kdybych kdykoli potřeboval radu, můj dobrý Edwin může kdykoliv požádat našeho egyptského přítele, který mi bude svou radou stále k službám. Pak mi požehnal a já jsem zůstal sám - sám se svými myšlenkami a s neslábnuocími vzpomínkami a s nebeskou vůní, která tu zbyla po našich opravdu nevšedních hostech.

Vrátil jsem se zpátky k Edwinovi a Ruth a pověděl jim, jaké mám štěstí. Oba se velmi zaradovali nad tou velice dobrou zprávou, jež pocházela z tak vznešeného zdroje. Teď jsem měl pocit, že bych se rád vrátil do svého domu, a zeptal jsem se Edwina a Ruth, zda by šli se mnou. A tak jsme se tam vydali a zamířili rovnou do mé, knihovny.

V jedné polici byla ta kniha, kterou jsem napsal kdysi na Zemi a kterou bych teď raději nebyl nikdy napsal. Vyndal jsem odtamtud knihu, která byla těsně vedle ní, a nechal jsem to místo volné. Podle mé vyslyšené modlitby na to místo přijde jiná kniha, jež bude napsána po mém příchodu do duchovního světa a bude výtvorem mého smýšlení poté, co jsem poznal pravdu.

Všichni tři jsme se do sebe zavěsili a vyšli ven do zahrady - a do věčného nebeského slunečního svitu.

DÍL II.

NESPATŘENÝ SVĚT

(11)

1. Květiny

Jeden z prvních pocitů, který jsem si zažil po svém přechodu do duchovního světa, byl smutek, a to ne můj vlastní, neboť já jsem byl nesmírně šťastný, ale žal druhých, a pro mě bylo velkou záhadou, odkud se vzal.

Edwin mi řekl, že ten žal vychází z pozemského světa a jeho příčinou je zármutek, který cítí lidé kvůli mému odchodu. Brzy však ustal a Edwin mi oznámil, že pozemští lidé už na mě začínají zapomínat. Už ten samotný zážitek, můj milý příteli, spolehlivě vyvolá pocit pokory, pokud člověk do té doby pokorný nebyl !

Ujišťuji vás, že jsem získal jen malou popularitu. Zjištění, že vzpomínka na mě tak rychle mizí z paměti pozemských lidí, mě tedy vůbec nijak netrápilo. Psal jsem a kázal proto, aby mohli konat dobro, a to bylo, jak jsem teď poznal, jen velice málo.

Dověděl jsem se, že mnozí lidé, kteří byli na veřejnosti za svého života v těle značně populární, zjistili, když ztratili svá pozemská těla, že jejich známost a značná oblíbenost s nimi nepřecházela do duchovního světa. Pominul obdiv, s nímž se do té doby běžně setkávali každý den. Takové lidi přirozeně zarmoutí, když jejich pozemská významnost zůstane za nimi, a přidá jim to tak trochu na pocitu osamělosti - o to víc, když na ně pozemský svět rychle zapomene. Můj vlastní pozemský věhlas nebyl příliš veliký, ale vydobyl jsem si mezi svými souvěrci jisté postavení.

Můj přechod byl poklidný a tichý a nedoprovázela ho žádná nepříjemná situace. Můj odchod z pozemského světa pro mě nebyl žádným bolestným odloučením. Nic, kromě mé práce, mě nepoutalo. Měl jsem tedy velké štěstí. Edwin mi řekl o jiných lidech, jejichž přechod byl velmi smutný a jejichž duchovní stav po jejich příchodu sem byl ještě smutnější.

Mnozí lidé, kteří byli na Zemi důležití, si uvědomili, že v duchovním světě jsou docela bezvýznamní; mnozí jiní, kteří na Zemi známí nebyli, tady zjišťují, že duchovní svět o nich dobře ví, až je to málem zaskočí. V žádném případě ne všichni směřují do krásných říší věčného slunečního svitu a léta.

Už jsem vám trochu popsal ty temné a napůl temné říše, kde je všechno studené, ponuré a pusté, a v nichž mají svá bydliště lidé, kteří se mohou z té temnoty zvednout, jen když budou chtít a budou se o to snažit. Existuje řada těch, kteří svůj čas v nebi věnují navštěvování těch šerých oblastí, aby se pokusili vytáhnout některé nešťastníky z jejich bídy a přivést je na cestu světla a duchovního rozvoje.

Bylo pro mě ctí jít se s Edwinem a Ruth podívat na temná místa za mlhavým pásem, který je odděluje od světla. Nyní vás ještě nechci brát do těch říší bídy a neštěstí. Doufám, že vám naše zkušenosti vylíčím později. Prozatím jsou tu jiné příjemnější věci, o kterých bych rád hovořil.

Na zemském povrchu se mnoho lidí snaží proniknout do rozmanitých tajemství posmrtného života. Nabízejí různé teorie, které mají za cíl vysvětlit to či ono, teorie, na něž se časem začne pohlížet jako na velké pravdy. Některé ty hypotézy jsou tak daleko od pravdy, jak si to jen dokážeme představit; jiné jsou čistě nesmyslné.

Existují však také lidé, kteří dokonce sami odmítají uvažovat o těchto věcech a kteří pasivně věří, že v čase, kdy ještě mají fyzické tělo, nejsou oprávněni vědět cokoli o duchovním životě, který nás všechny čeká. Prohlašují, že Bůh nechce, aby se to dověděli, a že to všechno poznají, až odejdou do duchovního světa.

Jsou zde dva krajní způsoby myšlení - různí teoretikové a proti nim zastánci „zavřených dveří“. Stoupenci obou škol utrží několik bolestných ran, až vstoupí do duchovních zemí, aby tu žili celou věčnost. Lidé, kteří zastávají ty podivné teorie, jednoduše zjistí, že tyhle teorie vůbec neplatí, až se sami ocitnou tváří v tvář absolutní pravdě.

Objeví, že život v duchovním světě není až tak složitý, jak se domnívali. V mnoha směrech je o hodně snadnější než život na Zemi, protože tu nemáme takové potíže, jaké neustále pronásledují a znepokojují pozemské lidi, například náboženské a politické problémy, které byly celé věky příčinou společenských otřesů a jež ještě stále ovlivňují dění v současném pozemské světě.

Ten, kdo studuje okultismus, může udělat stejnou chybu jako student náboženství. Vytváří stejně dogmatická tvrzení, jako ti, kdož vycházejí z pravověrného náboženství, tvrzení, která jsou většinou stejně tak daleko od pravdy.

Časové údobí, které jsem strávil v duchovním světě, je jako nic - ano, nic ? - v porovnání s některými významnými lidmi, s nimiž jsem měl tu čest hovořit. Leč ti mi ukázali něco ze svého nesmírného poznání, a sice věci, které už můj rozum byl schopen pochopit. Co se týče toho ostatního, jsem naprosto ochotný - spolu s milióny dalších - čekat, až nastane doba, kdy se má schopnost chápat rozvine natolik, abych porozuměl i hlubším pravdám.

Jedna z věcí, které mohou způsobit nějaký zmatek, se týká květin, které v duchovním světě máme. Někdo se může zeptat: „Proč květiny ? Jaký je jejich smysl nebo význam ? Mají nějaký symbolický význam ?“

Položme stejnou otázku pozemským lidem ohledně květin, které rostou na zemském povrchu. Mají pozemské květiny nějaký zvláštní smysl ? *Mají květiny* nějaký symbolický význam ? Odpověď na obě otázky zní: „Ne.“ Květiny v pozemském světě existují, aby ho pomohly zkrášlit, a pro potěšení a radost těch, kteří se na ně dívají. Skutečnost, že slouží ještě k jiným užitečným účelům, je další důvod, proč existují.

Květiny jsou krásné svou podstatou, vytvořila je Nejvyšší tvořivá mysl a dala nám je jako vzácný dar, a ty květiny nám svou barevností, tvarem a vůněmi ukazují jen nekonečně malý obraz té Velké mysli. Tu nádheru máte na povrchu Země. Měli bychom být o ni v duchovním světě ochuzeni, protože květiny se považují za okrasu země, nebo protože jejich existenci nelze připsat žádný hluboký, tajuplný význam ?

Máme zde nesmírně krásné květiny, některé se podobají starým známým květům na zemském povrchu, jiné se vyskytují pouze v duchovním světě, ale všechny jsou stejně nádherné, a působí nekonečnou radost všem, které obklopují. Jsou božími výtvary, každický květ dýchá čirý duchovní vzduch a je zachováván svým Stvořitelem a námi všemi v lásce, kterou ho zahrnujeme.

Kdybychom je nechtěli - jak neskutečná představa ? - zanikly by. Co bychom měli mít

místo nich ? Kam by se podělo to ohromné bohatství barev, které květiny nabízejí ?

Nemáme zde jen drobné květiny. Neexistuje jediný kvetoucí strom nebo keř, na nějž si lze vzpomenout, který bychom zde neměli, dokonalý a nadmíru oplývající květy, a rovněž stromy a keře, které nelze spatřit nikde jinde než v duchovním světě. Jsou stále v květu; nikdy nezvadnou ani nezahynou; jejich vůně se šíří vzduchem, kde působí jako posilující lék pro nás všechny. Jsou s námi spojeny, stejně jako my s nimi.

Když se poprvé setkáme s květinami a stromy a vši tou hojností duchovní přírody, hned si všimneme čehosi, co pozemská příroda patrně nikdy neměla, a tím je vrozená inteligence u veškeré vegetace. Pozemské květiny, třebaže jsou živé, nikdy bezprostředně nezareagují, když člověk přijde do jejich těsné blízkosti.

Tady je to však úplně jinak. Duchovní květiny jsou nezničitelné a to samo o sobě napovídá, že v nich je víc než pouhý život a že duchovní květiny stejně jako všechny ostatní přírodní formy jsou stvořeny Velikým otcem celého vesmíru prostřednictvím jeho zástupců v duchovních říších.

Jsou součástí nesmírného toku života, který prýští z Něho samotného a protéká každou rostlinkou. Ten tok se nikdy nezastaví, nikdy neochabne a navíc ho neustále podporuje obdiv a láska, jimiž my, v tomto světě ducha, s díky zahrnujeme ty dokonalé Otcovy dary.

Můžeme se tedy divit, že když uchopíme do svých rukou ten nejdrobnější kvítek, cítíme takový příliv magnetické síly, tak oživující moci a ve svém nitru takové povznesení, když známe pravdu, že ty síly, které nám tak prospívají, pocházejí přímo od Pramene všeho dobra ? Ne, za našimi duchovními květinami se neskrývá žádný jiný význam, pouze vyjadřují krásu Otce celého vesmíru, a to přece stačí. On nepřidává ke svému dokonalému stvoření nějakou záhadnou symboliku. Proč bychom to měli dělat my ?

Naprostá většina květin není určena k trhání. Utrhnout květinu neznamena zničit ji - znamená to zmařit něco, co je přímo spojeno s Otcem. Je samozřejmě možné květiny sbírat; nepříjde žádná katastrofální pohroma, když to někdo udělá. Ale každý, kdo by je trhal, toho bude nepochybně hluboce litovat.

Vzpomeňte si na nějaký malý předmět, který vlastníte a ceníte si ho nade všechen ostatní pozemský majetek, a pak si představte, že ho úmyslně zničíte. Pak budete velmi smutní, třebaže způsobená ztráta může být ve skutečnosti nepatrná. Tak se budete cítit, když z nedbalosti utrhnete duchovní květiny, které nejsou určeny k trhání.

Existují však květiny - a je jich celá řada - které jsou určeny k trhání a mnozí z nás je trhají a odnášejí do svých domovů právě tak, jako jsme to dělali na Zemi, a ze stejného důvodu. Utržené květiny vydrží na jiném místě jen tak dlouho, dokud je chceme mít. Když náš zájem o ně opadne, rychle se rozpadnou.

Nezůstanou po nich žádné nevzhledné, uvadlé zbytky, neboť v zemi věčného života není žádná smrt. Jednoduše zpozorujeme, že naše květiny zmizely, a budeme-li chtít, můžeme místo nich dát jiné.

(12)

2. Půda

Abyste získali dostatečnou představu o zemi, po níž chodíme a na níž jsou postaveny naše domy nebo jiné budovy, musíte zapomenout na všechny pozemské představy.

Především nemáme takové cesty, jak je známe na Zemi. V našich městech i jinde máme široké, prostorné veřejné cesty, ale nejsou zpevněny žádným namíchaným materiálem, který by jim dodal pevný a stálý povrch vhodný pro nepřetržitý dopravní provoz. Nemáme žádný provoz a naše cesty jsou pokryté velmi hustou, zelenou trávou, měkkou pro nohy jako postel prachového ^{peří}. Po takových cestách chodíme. Tráva nikdy nepřeroste, je vždy velmi dobře upravená a přece je to živá tráva. Zůstává taková, aby vždy vyhovovala svému účelu, dokonalá pro chůzi i na pohled.

V místech, kde jsou potřebné užší chodníky a kam by se tráva zřejmě nehodila, máme stejné dlažby, jaké jsou běžné v pozemském světě. Tvoří je však zcela odlišné materiály. Dlaždění je většinou z kamene, ale jeho zabarvení není tak nudně jednotvárné, jak bývá obvyklé. Velmi připomíná materiál podobný alabastru, z kterého je tady postavena řada budov. Barvy se mění, ale všechny mají jemné pastelové odstíny.

Chůze po tom kameni podobně jako po trávě je velmi příjemná, i když kámen přirozeně není tak měkký. Má však určitou vlastnost, určitou pružnost, jestli se to tak dá nazvat, trochu podobnou elasticitě některých druhů pozemského dřeva, jež se používá na výrobu podlah. Jedině tak vám mohu aspoň trochu přiblížit, jaký je rozdíl mezi kamenem na Zemi a kamenem v duchovním světě.

Samozřejmě není nikde vidět, že by povrch kamenných chodníků nějak nevzhledně vybledl. Vypadají stále jako nové. Na dlažbě se často objevuje sít nádherných vzorů, vytvořených použitím různě zbarvených materiálů, které navíc pěkně ladí s jejich nejbližším okolím.

Když se přiblížíte k hranicím s vyššími říšemi, dlaždění znatelně zprůsvitní a jakoby trochu ztratí dojem pevnosti, i když je ve skutečnosti pevné až dosti.

Když se dostanete do blízkostí hranic s *nižšími* říšemi, dlaždění na pohled ztěžkne: začne ztrácet barvu, až je nakonec bezvýrazné a temné a budí dojem maximální tvrdosti - jako žula na zemském povrchu.

Kolem každého našeho domu máme louky, stromy a květinové záhony s udržovanými zahradními pěšinkami z kamene podobného tomu, který jsem vám právě popsal. Avšak holou zem téměř nespátříte. Opravdu si nevzpomínám, že bych kdy viděl nějaké pusté místo, neboť tady se neseťkáte s nedbalostí, ať už z lhostejnosti, nevšímavosti nebo z jiných příčin, které jsou až příliš dobře známé na to, abych je tu všechny vyjmenovával.

Když už jsme získali vlastnické právo na naše duchovní domovy, je v nás také ustavičná touha udržovat je krásné nebo ještě více je zkrášlovat. To není příliš těžké, protože krása oplácí tomu, kdo si jí cení, a v jeho péči se jí také daří. Čím více o ni budete pečovat a cenit si jí, o to větší bude její reakce a bude ještě krásnější. Duchovní krása není nijak abstraktní, ale je to skutečná živoucí energie.

Ze svého zdejšího domova mám výhled na zelené louky, domy kouzelně situované v příjemném prostředí mezi lesy a zahradami a v dáli vidím město. Nikde však nespátříte nějaký nevzhledný pás pusté nebo neúrodné půdy. O každý kousíček země, který zahlédnete, se někdo stará, takže celá krajina oplývá barvami od jasné smaragdové zeleně travin až po pestré květiny v zahradách, a to vše korunuje modrá barva nebeské oblohy.

Můžete se ptát, co tvoří tu skutečnou zemi, z níž rostou květiny a stromy je to nějaká země ? Určitě tu je půda, ale ta nemá stejné mineralogické složení jako půda na zemském povrchu, neboť - a to je třeba chápat - zdejší život pochází *přímo* z Velikého zdroje.

Barva a hustota půdy se liší podle různých lokalit právě tak, jako tomu je na Zemi. Nezkoumal jsem ji nijak podrobně o nic víc, než jsem věnoval pozornost pozemské půdě. Můžu vám však trochu představit, jak vypadá a jaké má vlastnosti.

Tedy nejdříve musím uvést, že je úplně suchá - nenašel jsem v ní ani stopu po nějaké vlhkosti. Zjistil jsem, že ji mohu vysypat z ruky velmi podobně jako suchý písek. Její barevnost se mění v širokém rozpětí barev, ale nikdy není tmavá a těžká jako pozemské půdy. Na některých místech má jemnou zrnitost, zatímco na jiných se skládá z mnohem hrubších částic - to znamená, že je relativně hrubozrnnější.

Jedna z netušených vlastností zdejší půdy je ta, že i když ji můžete vzít do ruky a pak ji zcela bez problémů a volně nechat vysypat, přece jen když je v neporušeném stavu, drží zcela pohromadě a nese nás tak spolehlivě, jako pozemská půda nese vše, co v ní roste.

Barvu „země“ určuje barva té vegetace, kterou vyživuje. Ani zde tento pořádek nemá žádný zvláštní důvod, žádný hluboký symbolický význam. Zbarvení půdy prostě doplňuje barevnost květin a stromů, a výsledkem je - jinak by to ani nemohlo být - působivá vyváženost - vyváženost pro oko, vyváženost pro mysl a nesmírně uklidňující hudební vyváženost pro sluch. Jaký lepší důvod by mohl existovat ? A jaký jednodušší ?

Bezesporu tento svět ducha netvoří dlouhá řada důmyslných a komplikovaných záhad, které dokáže osvětlit jen hrstka lidí. Nepochybně tu existují tajemství, zrovna tak jako existují tajemství na zemském povrchu. A právě tak jako na zemském povrchu žijí inteligentní lidé, kteří dokáží ta tajemství rozluštit, tak i zde máme chytré mozky - nepoměrně inteligentnější - které dokážou podat vysvětlení, je-li nás rozum připraven přijmout je a pochopit.

Na Zemi však žije řada lidí, kteří upřímně věří, že my v duchovním světě žijeme neustále ve stavu horlivého náboženského zanícení, že každý průvodní jev duchovního života, každá forma a míra lidské aktivity, každá částice, z níž se duchovní svět skládá, musí mít nějaký chvályhodný, zbožný význam. Tento pošetilý názor je velmi, velmi široce rozšířený.

Pátrejte v pozemském světě; zjistíte snad, že by se rozmanitým formám života, který v něm vládne, přisouvaly nějaké tak nepřirozené představy ? Nádherný pozemský západ slunce nemá zvláštní náboženský význam. Proč by tedy naše duchovní květiny - abych uvedl alespoň jeden příklad z mnoha - měly existovat z jiného důvodu než z toho, který jsem již uváděl, totiž že jsou úžasným darem, který Otec nás všech daroval nám všem, abychom byli šťastnější a veselejší ?

Na Zemi existuje mnoho, mnoho lidí, kteří vážně zastávají coby článek „víry“, že ráj, jak jej nazývají, bude jeden dlouhý, nekonečný kruh lidí zpívajících „žalmy, chvalozpěvy a duchovní hymny“. To je naprostá iluze.

Duchovní svět je světem činnosti, ne zahálky; světem užitku, ne marnosti. V duchovním světě není nic zbytečné; všechno tam má zákonitou příčinu a účel. Ne každému je na začátku tato příčina nebo účel zřejmý, ale to nic nemění na pravdivosti celé věci.

Pro nudu jako takovou tu není místa. Je známo, že někteří lidé *zažili* nudu, ale právě ta nuda je přiměla udělat první krok - nebo další krok - v jejich duchovním vývoji, jelikož se zapojili do nějaké užitečné práce. Je tu nesčetné množství úkolů, které je třeba vykonat a nesčetné množství lidí, aby je vykonali - ale je tu vždy prostor pro další, a vždycky tomu tak

bude. Nežiji snad ve světě, který je jak neomezený, tak nekonečný ?

Země, kterou obýváme, nejeví žádné vnější známky Věčné neděle ! Není důvod mít neděli, neděle dokonce vůbec neexistuje v úžasném řádu duchovního světa. Nepotřebujeme, aby nám někdo důrazně připomínal Velikého otce celého vesmíru tím, že pro něho vyčlení jeden den a po zbytek týdne na něj zapomene. My nemáme žádný týden. U nás je věčný den a my si v našich myšlenkách plně a po celou dobu uvědomujeme Jeho existenci, takže vidíme Jeho ruku a Jeho mysl ve všem, co je kolem nás.

Trochu jsem odbočil od toho, co jsem vám chtěl říci, ale je vhodné některé aspekty mého vyprávění zdůraznit, protože tolik lidí z pozemského světa zažije bezmála šok, když se dozví, že duchovní svět je skutečný, hmatatelný svět, v němž žijí skuteční, živí lidé. Myslí si, že to je až příliš materiální, až příliš se to podobá pozemskému světu; duchovní svět se svou duchovní krajinou a slunečním svitem, svými domky a dalšími stavbami, svými řekami a jezery, obydlený vnímavými, rozumnými lidmi, od pozemského světa skutečně sotva jen krůček vzdálený.

Není to země „věčného odpočinku“. Vydatně odpočívat může každý, kdo to potřebuje. Avšak když si odpočine a znovu získá plnou vitalitu a zdraví, objeví se potřeba vykonat nějaký rozumný, prospěšný úkol a příležitostí je spousta.

Abych se tedy vrátil ke specifickým vlastnostem duchovní půdy. Když se blížíme k temným oblastem, půda, jak jsem vám již popsal, ztrácí svoji původní zrnitost a barvu. Přechází v těžkou, jílovitou a vlhkou zeminu, až ji plně nahradí kameny a poté skála. Všechna tráva v těch místech je žlutá a povadlá.

Když se přibližujeme k vyšším říším, půdní zrnka i jejich zabarvení jsou jemnější a jakoby průhlednější. Budeme-li se procházet při okrajích těch vyšších říší, ihned zaznamenáme, že půda pod našima nohama je velmi pružná, ale ta pružnost vychází jak z přirozené povahy té říše, tak ze zřetelné proměny v samotné půdě.

Při bližším prozkoumání se zabarvení a vzhled té jemné zeminy téměř podobá drahokamům. Tvar jednotlivých zrněk nikdy není nepravidelný, ale odpovídá určité geometrické struktuře.

Ruth i já jsme ponořili ruce do té půdy a pak ji nechali v malých proudech propadávat mezi prsty. Jak dopadala; vydávala velmi líbezná hudební tóny, jakoby dopadala na nějaký malý hudební nástroj a rozehrávala jeho klávesy.

Velmi pozorné ucho uslyší na pozemském mořském pobřeží mnoho melodických tónů, jak se voda rozlévá na pláži a zase z ní stéká, ale žádné ucho nemusí být tak pozorné, aby uslyšelo nádherně znějící tóny, když se rozezní a rozezpívá půda v duchovním světě.

Ty tóny se mění stejně, jako se obměňují vlastní barvy a zrnka. Každý je může slyšet a každý je může velmi snadno vyloudit způsobem, který jsem již popsal.

Ptáte se, co to způsobuje ? Barva a zvuk - totiž hudební tón - jsou v duchovním světě zaměnitelné výrazy. Když vykonáváte nějakou činnost, při níž vzniká barva, zároveň tak vyprodukujete hudební tón. Hrát na hudební nástroj nebo zpívat znamená zároveň vytvářet nějakou barvu a vlastní tvorba barvy je vždy určena a vymezena schopností a dovednostmi daného hudebníka nebo zpěváka.

Když na svůj nástroj hraje hudební mistr, vytvoří nad sebou velmi krásný hudební myšlenkový útvar, jehož barevnost a kombinace barevných odstínů se mění přesně podle

hudby, kterou hraje. Zpěvák může dosáhnout podobného výsledku, který bude souviset s čistotou jeho hlasu a kvalitou zpívané hudby. Takto vytvořený myšlenkový útvar nebude příliš velký. Bude to miniaturní útvar. Naproti tomu velký orchestr nebo pěvecký soubor vytvoří obrovský útvar, který se však bude nepochybně řídit stejnými zákony.

Vlastní hudební myšlenkový útvar nevydává žádný další zvuk. Je produktem zvuku a je jakýmsi samostatným celkem. Ačkoli hudba dává vzniknout barvě a barva vydává zvuk, výsledkem obou je pouze jeden výsledný útvar. Nedochází k tomu, že by se barva a zvuk pravidelným střídáním nadále vzájemně donekonečna opakovaně vytvářely až do postupného vymizení.

Nesmíte si ale myslet, když máme v duchovním světě tak obrovské množství barev ze stovek zdrojů, že na naše uši neustále útočí nějaké melodie; že ve skutečnosti žijeme obklopeni věčnou hudbou, která zní a zvučí bez ustání.

Je jen málo osob pokud vůbec nějaká - které by vydržely takovou přemíru ustavičných zvuků, ať jsou sebekrásnější. Musíme toužit po tichu a klidu; naše nebe by přestalo být nebem. Ne, hudba tu je, ale my si zcela svobodně vybíráme, zda ji chceme slyšet nebo se do ní zaposlouchat. Můžeme se naprosto oddělit od všech zvuků nebo se jim můžeme otevřít, či poslouchat jen ty, které se nám líbí nejvíce.

Někdy můžete na Zemi slyšet melodie vzdálené hudby, aniž vás to jakkoli ruší; naopak vám to může připadat příjemné a uklidňující. U nás v duchovním světě je to podobné. Nicméně, jeden veliký rozdíl mezi oběma našimi světy existuje - naše možnosti tvořit hudbu nejvyššího řádu jsou nesrovnatelně větší, než jsou vaše na zemském povrchu. Duchovní člověk, který hluboce miluje hudbu, té hudby přirozeně uslyší víc, protože to chce, než ten, kdo se o hudbu příliš nezajímá.

Vrátím se k našemu pokusu, který jsme s Ruth učinili, když jsme nechali propadávat hlínu skrz naše prsty. Oběma se nám moc líbilo tu hudbu poslouchat, Ruth mnohem více než mně, protože měla hudební vzdělání, a tak dokázala více ocenit a pochopit i technickou stránku hudby. Už jsem vám řekl, jak jsme v okamžiku, kdy zemina vyklouzla z našich rukou, zaslechli líbezné zvuky, které vydávala. Někdo jiný, kdo by udělal stejnou věc, ale neuměl nějak zvlášť vnímat hudbu, by jen stěží něco zaslechl.

Květiny jako vše, co vyrůstá, okamžitě reagují na ty, kdo je mají rádi a váží si jich. Hudba, kterou květiny vydávají, se řídí naprosto stejným zákonem. Nezbytným předpokladem je, aby se člověk, který poslouchá, naladil na ten objekt, s nímž přišel do styku, nebo si k němu vytvořil nějaký vztah.

Když se nenaladí, pak nemůže slyšet melodické zvuky, které vydává celá duchovní příroda. Říkám-li „duchovní příroda“, myslím tím samozřejmě vše, co roste, moře a jezera - vskutku veškeré vodstvo - půdu a to ostatní.

Čím více dokáže člověk ocenit krásu a porozumět ji ve všech jejích rozmanitých podobách, tím větší bude přívál magnetické síly. V duchovním světě se ničím neplýtvá, ani se nic zbytečně nevynakládá. Nikdy jsme se nenutili do něčeho, co nechceme, ať už je to hudba, zábava nebo vzdělání. Jsme v rámci naší vlastní říše svobodní zmocněnci v tom nejvlastnějším smyslu toho slova.

Bylo by nanejvýš děsivé představit si, že duchovní svět je jedna obrovská vřava, kde hudba zní bezustání, není před ní žádného úniku, narazíte na ni při každé jen myslitelné příležitosti, na všech možných místech a za všech okolností ! Ne ! Duchovní svět se řídí mnohem lepšími principy než jsou tyto ! Hudební tóny tu bezpochyby jsou, ale zůstává jen na nás, zda je uslyšíme nebo ne. Tajemství spočívá v osobním naladění.

Na zemském povrchu existují lidé, kteří se dokáží duchovně izolovat od svého okolí do té míry, že přestanou vnímat veškeré zvuky, ať jsou jakkoli hlasité, které by se mohly vyskytnout v jejich blízkosti. Tento stav naprostého duchovního oddělení může posloužit jako určitá analogie - třebaže poněkud jednoduchá - jevu, který můžeme u sebe vyvolat v duchovním světě, když chceme vyloučit všechny zvuky, které nechceme slyšet.

Na rozdíl od pozemského světa se nemusíme až tolik soustředit. Je to jen jiný způsob myšlení, podobný tomu, při němž používáme svoje myšlenky, abychom se přesunuli na jiné místo, a ty rozličné duchovní funkce ovládáme již po krátkém pobytu v duchovním světě bez nějakého vědomého úsilí.

Jsou součástí naší vlastní povahy a my pouze používáme v rozšířené podobě, bez pozemských omezení a zábran, duchovní postupy, jejichž používání je úplně jednoduché. Na zemském povrchu, v tom těžkopádném fyzickém světě, to byla naše fyzická těla, která nám znemožňovala, abychom podobnými duchovními postupy dosáhli nějakého hmotného výsledku.

V duchovním světě jsme svobodní a ničím nespoutaní a působení našich myšlenek se projeví okamžitě a přímo, ať už nás mají přesunout rychlostí myšlenky, nebo nás mají chránit, abychom neviděli nebo neslyšeli to, co nechceme.

Na druhé straně můžeme svoji mysl otevřít - a otvíráme ji - a naladit se tak, abychom zachytili to množství nádherných zvuků, které se objevují všude kolem nás. Můžeme otevřít svoji mysl - nebo ji uzavřít - mnoha rozkošným vůním, které duchovní příroda šíří pro nás, abychom byli šťastní a spokojení. Ty vůně působí jako posilující prostředek na naši mysl, ale nevnučují se nám - dopřáváme si jich jen tolik, kolik chceme. Musíte mít stále na paměti, že duchovní země se zakládají na zákonu a řádu.

Ale ten zákon není nikdy nespravedlivý a ten řád není protivný, protože stejný zákon a stejný řád se postaraly o to nesčetné množství krás a divů nebeské říše.

(13)

3. Stavební postupy

Jeden z „fyzických“ znaků říše, v níž žijí, o nic méně důležitý než ostatní, je velký počet budov určených pro vzdělávání a podporu umění, jak je známe i na Zemi.

Tyto úžasné stavby na první pohled nesou všechny znaky, které by člověk čekal od věcí, jež mají věčné trvání. Materiály, z nichž jsou postaveny, jsou nezničitelné. Povrch kamene je tak čistý a zářivý, jako byl v den, kdy byly ty budovy postaveny. Nic je tu neznečišťuje, nezažirá se do nich vzduch hustě prosycený kouřem, venkovní výzdobu neopotřebovává žádný vítr ani déšť. Jsou postaveny z materiálů vlastních duchovnímu světu, a proto jsou nadpozemsky krásné.

I když ty nádherné vzdělávací ústavy nesou všechny známky budov trvalého charakteru, mohly by se zbourat, pokud by se to považovalo za vhodné nebo žádoucí. V některých případech se tak stalo. Ty budovy pak byly odstraněny a nahradily je jiné.

Duchovní svět není neměnný. Stále v něm kypí život a pohyb. Pozorujte chvílku pozemský svět za normálních podmínek, jak tam neustále dochází k mnoha změnám -

postupně se obnovují městečka a města, mění se venkov. Některé ty změny se ne vždy považovaly za změny k lepšímu. Ale ať už jsou jakékoliv, ke změnám dochází a celý ten pochod se považuje za vývoj. A jak je tomu potom v duchovním světě ? Nedějí se změny také ve světě, v němž žijí ? Rozhodně dějí !

My vůbec „nejdeme s dobou“, použijí-li známý pozemský výraz, neboť před tou dobou máme neustále velký *náskok* ! A to skutečně potřebujeme - *abychom vyhověli všem nárokům, které na nás klade pozemský svět*.

Uveďme jeden typický příklad - jen jeden. Jak se zvyšuje civilizovanost pozemského světa podle jeho vlastního názoru - prostředky a postupy ve vedení válek jsou stále ničivější a spolehlivější. Místo stovek zabitých v bitvách v dávných dobách se dnes ztráty na životech počítají ve stotisících. Všichni ti lidé ukončili své pozemské životy - i když ne se všemi důsledky, které to má přinést - a v tolika případech s nimi pozemský svět skoncoval také. Každý z nich může žít dál ve vzpomínkách těch, které opustil; jeho fyzická přítomnost pominula.

Avšak jeho duchovní přítomnost je nezvratně s námi. Pozemský svět nám ho předal a často se nijak nestaral o to, co se s ním stane. Ten člověk za sebou zanechává ty, které miloval, a kteří ho milovali, ale pozemský svět - jak se domnívá - nemůže pro něj a ani pro ty, kteří oplakávají jeho odchod, udělat nic. Jsme to my v duchovním světě, kdo se o něho postará. U nás se nepřehazuje odpovědnost na bedra druhých, a tak se tohoto úkolu ujímáme. Jsme postaveni před holou skutečnost.

Pozemský svět ve své zaslepené nevědomosti chrlí stovky tisíc duší do této naší, duchovní země, avšak lidé z vysokých říší jsou dobře informovaní, k čemu se schyluje na zemském povrchu již dávno předtím, než k tomu dojde, a vydají nařízení říším bližším k Zemi, aby se připravily.

Tyto strašlivé pohromy na zemském povrchu vyžadují potřebu stavět stále více odpočinkových domů pro zotavení v duchovním světě. To je jeden důvod - a možná ten největší - k tomu, aby se tu neustále děly nějaké změny. Dochází však i k jiným změnám, příjemnějším.

Tu a tam nezanedbatelné množství lidí vyjádří přání, že by se mohl rozšířit některý ze vzdělávacích ústavů. Jen málokdy takové přání vyvolá nějaké potíže vzhledem k tomu, že není vůbec sobecké, neboť ten ústav mohou využívat všichni a všichni z něho mohou mít užitek.

Byla to vlastně Edwinova odpověď na otázku, kterou jsem mu položil; když mi řekl, že k velké knihovně, kde jsem od svého příchodu do duchovního světa strávil hodně užitečných a příjemných chvil, má být přistavěno nové křídlo. Edwin mně i Ruth nabídl, že bychom možná chtěli vidět na vlastní oči, jak se taková duchovní budova skutečně staví. A tak jsme se vydali do města a ke knihovně.

Tam se již sešlo velké množství lidí se stejným úmyslem jako my, a zatímco jsme čekali, než práce začnou, Edwin nám popsal některé předběžné práce, které je nezbytné udělat před započítím vlastní stavby.

Jakmile je potřeba postavit nějakou novou budovu, věc se konzultuje s vladařem dané říše. O tom významném člověku a ostatních, kteří mají podobné duchovní postavení a pravomoci, vám řeknu později. Protože důvěrně zná, skutečně zná potřeby a přání všech ve své říši, rozhodně se nestane, že kdyby nastala potřeba postavit nějakou budovu pro službu veřejnosti, že by taková žádost zůstala nevyslyšena.

Vladař pak předá žádost oprávněným osobám nad ním, které ji opět předloží ještě vyšším osobám. Pak se sejde v ústředním chrámu ve městě, kde nás přijme ten, jehož slovo je zákon, významná osoba, která mi například před mnoha lety pozemského času umožnila navázat kontakt s pozemským světem.

Tento zdánlivě složitý postup, při němž se naše žádost posílá od jednoho k druhému, může někomu připomínat komplikované byrokratické procedury, kdy často dochází ke zpoždění a průtahům. Ty naše se jim možná trochu podobají, ale čas potřebný na provedení celé operace se velmi liší. Nepřeháním, když tvrdím, že naše žádost je oznámena a povolena - s laskavým požehnáním, které ho doprovází - uděleno do několika minut pozemského času. Taková příležitost je důvodem k naší radosti a my toho plně využíváme.

V dalším kroku se celá záležitost konzultuje s architektem a asi si snadno představíte, že máme spoustu odborníků, na které se můžeme obrátit bez jakéhokoli omezení. Dělají svou práci, protože projektování nějaké důležité stavby, která bude sloužit k užtku ostatním lidem, jim prostě dělá radost. Tihle dobří lidé vzájemně spolupracují tak, jak to na zemském povrchu snad ani není možné.

Tady je neomezují žádná profesionální etiketa ani úzkoprsá, malicherná závist. Všichni jsou velmi šťastní a hrdí na to, že mohou pomáhat spolu s ostatními, a nikdy mezi nimi nedojde k rozepři nebo neshodě kvůli tomu, že by se některý z nich snažil předložit nebo protlačit vlastní návrh na úkor ostatních. Možná si řeknete, že tak bezvýhradná shoda je příliš vzdálená lidské povaze a že lidé, kteří se nerozcházejí v názoru či jinak neprojevují svoji osobitost, ani nemůžou být lidmi.

Dříve než odmítnete můj výrok jako zcela nepravděpodobný, nebo připustíte jako líčení dokonalosti, které lze dosáhnout snad jen v těch nejvyšších říších, dovoluji mi, abych potvrdil prostý fakt, že ke sporu nebo neshodě v záležitosti, kterou se právě zabýváme, rozhodně nemůže dojít ani v té říši, jež je mým domovem.

Pokud stále trváte na tom, že to není možné, říkám *ne* - je to úplně přirozené. M máme v duchovním světě jakékoli nadání, patří to k základům této říše, že nijak nezveličujeme sílu nebo znamenitost svého talentu. Ceníme si ho jen a jen ve vši pokoře, bez pocitu vlastní důležitosti, skromně, nesobecky, a jsme vděční, že můžeme v *lásce* spolupracovat se svými kolegy a sloužit Velkému zdroji inspirace.

V podstatě tolik mi pověděl jeden z těch významných architektů o své vlastní práci.

Když je návrh nové budovy po poradě s vladařem říše vypracován, dojde k setkání stavbyvedoucích a zednických mistrů. Ti byli většinou stavbaři či zedníky za svého života na Zemi a ve svém řemesle pokračují i v duchovním světě. Dělají tu práci přirozeně proto, že se jim líbí, stejně jako se jim líbila, když ještě byli v těle, a tady pro ni mají skvělé podmínky.

Mají tu úžasnou svobodu a volnost konání, která jim nebyla dopřána na Zemi, ale která je jejich dědictvím v duchovním světě. Ostatní, kteří nebyli vyučenými zedníky, se naučili duchovním postupům výstavby zde – neboť jim ta práce prostě přináší radost - a jsou cennými pomocníky svým kvalifikovanějším kolegům.

Na vlastní stavbě se podílejí pouze zedníci, protože duchovní budovy nevyžadují řadu těch věcí, s nimiž je třeba počítat při výstavbě pozemských budov. Tam se například musí zajistit potřebné umělé osvětlení a topení. Naše světlo pochází z velikého ústředního zdroje veškerého světla a teplo je jedním z příznačných *duchovních* charakteristik této říše.

Stavba, o kterou se rozšiřovala knihovna, byla vlastně jen přístavek a ten nebyl nijak zvlášť veliký. Naše duchovní knihovna má přinejmenším jeden rys společný s pozemskými knihovnami. Občas se stane, že množství knih je větší než prostor určený pro jejich uložení, a v našem případě ten přebytek knih bývá větší, protože v knihovně nemáme jen kopie pozemských knih, ale také svazky, které vznikly výlučně v duchovním světě.

Tím chci říct, že ty knihy nemají své protějšky na Zemi. Mezi nimi jsou díla, která se týkají samotného duchovního života, faktů o zdejší životě a duchovních nauk od odborníků, kteří svůj obor spolehlivě znají a kteří sídlí ve vyšších sférách. Jsou tu také dějiny národů a událostí, kde fakta jsou zapsána *v naprostém souladu s úplnou pravdou* lidmi, kteří už vědí, že pravdě se vyhýbat nelze.

Výstavba toho přístavku se tedy nedala označit za kdovíjak velké dílo a vyžadovala asistenci jen poměrně malého počtu lidí. Přístavek měl jednoduchý tvar a tvořily jej dvě nebo tři středně velké místnosti.

Stáli jsme těsně vedle skupinky architektů a zedníků, v jejichž čele stál vladař říše. Na prvním místě jsem si všiml, že všichni vypadali nesmírně šťastní a veselí, a v té rozjařené skupince kolovala pěkná řádka vtipů.

Při pomyslení, že výstavba má brzy začít, jsme já i Ruth prožívali zvláštní pocit - Edwin už něco takového zažil - neboť od svého příchodu do duchovního světa jsem nikde nezaznamenal ani stopy po právě probíhajících stavbařských pracích. Všechny ústavy a domy už byly postaveny, a nikdy mě ani nenapadlo, že v tomto směru by byly zapotřebí ještě nějaké další.

Kdybych o tom trochu víc přemýšlel, jistě bych přišel na to, že stále probíhá výstavba nových duchovních domů, kdežto jiné se bourají, jestliže už je nikdo nechce. Všechny vzdělávací ústavy mně, nezkušenému, připadaly tak trvalé, tak hotové, že mě ani nenapadlo, že k nim někdy bude potřeba něco přistavovat.

Konečně to vypadalo, že stavba začíná. Nesmíte zapomenout, že vlastní akt výstavby v duchovním světě je v podstatě myšlenková operace. Proto vás jistě nepřekvapí, když vám řeknu, že tam nikde nebylo vidět obvyklé materiály a vybavení, jaké si spojujeme s pozemskými stavbami, žádné stavební lešení, ani cihly a cement a různé další zcela běžné věci. Ve skutečnosti jsme se měli stát svědky procesu tvoření - myšlenkového tvoření - a pro ten proces jako takový není potřeba žádného „fyzického“ zařízení.

Vladař říše popošel o několik kroků vpřed a zády k nám, ale čelem k místu, na němž mělo stanout nové křídlo, vyslovil krátkou, leč dané věci odpovídající modlitbu. Prostými slovy požádal Velikého stvořitele o jeho pomoc v díle, které se právě chystali vykonat. Jeho modlitba měla okamžitou odezvu v podobě jasného světelného paprsku, který sestupoval na něj a na ty, kteří se shlukli bezprostředně za ním. Jakmile k tomu došlo, architekti a zedníci popošli těsně vedle něj.

Všechny zraky se nyní obrátily k volnému prostoru vedle hlavní budovy, kam, jak jsme si všimli, směřoval další světelný paprsek, vycházející přímo od vladaře a zedníků. Když ten druhý paprsek dorazil do prostoru přístavby, vytvořil na zemi třpytivý koberec. Ten postupně nabíral hloubku, šířku a výšku, ale zdálo se, že dosud není nijak materiální. Měl stejnou barvu jako hlavní budova, ale to bylo zatím vše.

Ten útvar se zvolna zvětšoval, až dosáhl požadované výšky. Nyní jsme zřetelně viděli, že v hlavních rysech odpovídal původní stavbě, přičemž plastické prvky se rovněž shodovaly. Jakmile byla stavba v tomto stadiu, architekti k ní přistoupili a podrobně jí prozkoumávali.

Viděli jsme, jak se pohybují uvnitř, až nakonec zmizeli z dohledu. Nebyli tam ani pár minut, když se znovu vrátili k vladaři a informovali ho o tom, že je vše v pořádku.

Edwin nám vysvětlil, že tato poněkud přízračná stavba je ve skutečnosti nástinem konečné budovy, její přesnou kopií vytvořenou dříve, než dojde k zintenzívnění myšlenky, která pak vytvoří pevnou a hotovou stavbu. Každé pochybení nebo závada by se odhalily ještě v době, kdy je budova v tomto jednoduchém stavu, a ihned by se opravily. V tomto konkrétním případě však nebylo potřeba nic opravovat, a práce bez odkladů pokračovala.

Světelný paprsek přicházející shora nyní značně zesílil, přičemž vodorovný paprsek od vladaře a jeho spolupracovníků po několika minutách dosáhl podobné intenzity. V té chvíli jsme si všimli, že mlhavý útvar začal neklamně získávat kompaktní vzhled, jak to zkoncentrované a sjednocené myšlení pokládalo na zmíněnou myšlenkovou konstrukci jednu vrstvu za druhou, vždy o větší hustotě.

Podle mých postřehů to patrně spočívalo na vladaři, aby dodával každému zedníkovi právě tolik síly a takového druhu, kterou každý z nich potřeboval pro svůj samostatný úkol. Ve skutečnosti působil jako činitel rozdělující magnetickou sílu, která sestupovala přímo na něj. Magnetická síla se pak rozdělila na mnoho samostatných světelných paprsků různého zabarvení a intenzity, které se shodovaly s jeho přímými apely na Velikého architekta.

Nikde nebylo vidět, že by přenášení hmatatelné myšlenky nějak zakolísalo nebo zesláblo. Samotní zedníci patrně pracovali s naprosto stejným soustředěním, neboť budova získávala na hutnosti do značné míry stejnoměrně.

Po nějaké době, která se Ruth i mě zdála velice krátká, ustalo zhušťování budovy, vertikální i horizontální paprsek zmizel a před námi tam stálo hotové křídlo, bezvadné v každém detailu, dokonalý přístavek srovnatelný s hlavní budovou, krásný jak barevností, tak tvarem, a hodný vznešeného účelu, k němuž měl být využit.

Přistoupili jsme blíž, abychom si z větší blízkosti prohlédli výsledek právě dokončeného díla. Přejížděli jsme rukama po hladkém povrchu stavby, jako bychom se chtěli přesvědčit, že je skutečně pevný ? Ruth i já jsme nebyli jediní, kdo tak činil, neboť tam byli další, kteří poprvé přímo sledovali - a se stejným úžasem - jak obrovskou sílu má řízená myšlenka.

Postup, který platí pro stavbu našich osobních domů a vilek, se poněkud liší od toho, který jsem vám právě popsal. Nezbytným předpokladem, abychom mohli vlastnit duchovní dům, je mít vlastnické *právo*, právo, které získáváme výlučně podle toho, jaký život vedeme ještě v těle, nebo jakým duchovní rozvojem projdeme po našem přechodu do duchovního světa. Jakmile jsme to právo získali, nic nám nemůže zabránit v tom, abychom takové sídlo měli, chceme-li ho.

Mnohokrát jsem uvedl, že si svůj duchovní domov budujeme za svého pozemského života - nebo i poté. Je tomu tak jen v širším slova smyslu. Ve skutečnosti si vytváříme právo stavět, neboť postavit dům, abychom jej mohli právem tak nazvat, na to je třeba odborníka. Můj vlastní domov pro mě postavili za mého pozemského života stavitelé stejně zkušení jako ti, kteří pomáhali se stavbou přístavku ke knihovně. Moji přátelé v čele s Edwinem dohlíželi na všechny maličkosti, které s sebou taková práce nese. Vyhledali lidi, kteří by se toho úkolu zhostili, a ti pak odvedli vynikající mistrovskou práci.

Až nastane den, kdy mě můj duchovní vývoj posune dál, svůj dům opustím. Nicméně bude dál zcela se mnou, ať už můj starý domov zanechám tak, jak je, aby ho obýdleli jiní a těšili se z něho, nebo jej zbourám. Jak jsem se dozvěděl, je tu zvykem darovat dům vladaři říše, aby ho podle vlastního uvážení přidělil jiným.

(14)

4. Čas a prostor

Lidé na Zemi se obvykle domnívají, že v duchovním světě neexistuje čas, ani prostor. To není pravda. Máme obojí, avšak naše pojetí času a prostoru se liší od toho, které je vlastní pozemskému světu.

Někdy užíváme výraz „před dávnou dobou“, abychom nějak vystihli, že už uplynulo hodně času, ale nemáme přesnou představu, co ten výraz skutečně vyjadřuje.

Na zemském povrchu měření času vychází z otáčení Země kolem její osy, které rozděluje čas na časové úseky, nám známé jako noc a den. Větší časový úsek udává pravidelné střídání ročních období, během něhož se Země otočí kolem Slunce. S vynálezem hodin a kalendáře se objevily příhodné prostředky na měření času, dostupné nám všem.

V duchovním světě nemáme hodinky ani jiná mechanická zařízení, která by ukazovala plynutí času. Pro naše vědce by nebylo nic jednoduššího než nám je obstarat, kdybychom měli pocit, že je potřebujeme. My je však nepotřebujeme. Tady se neopakují roční období, nestřídá světlo a tma jakožto vnější ukazatelé času, a ani nám osobně nepřipomínají čas hlad, žízeň a únava, nebo stárnutí fyzického těla, jak to dobře znají všichni lidé v těle. Jak tedy můžeme pozorovat plynutí času? Jak čas ve skutečnosti vůbec existuje?

Máme dvě pojetí času, jedno z nich je čistě relativní, podobně jako na zemském povrchu. Kupříkladu pět minut palčivé bolesti, kterou zakouší fyzické tělo, mysl zasáhne natolik, že i jen krátký okamžik se bude zdát věčností. Ale pět minut obrovské radosti a štěstí zřejmě odletí rychlostí stejného počtu vteřin.

Ti z nás v duchovním světě, kteří žijí v říši štěstí a věčného léta, nebudou mít důvod, aby jim připadalo, že se „čas vleče“. V tomto smyslu si jednoduše neuvědomujeme, jak čas utíká.

V temných říších je tomu naopak. Období temna bude patrně nekonečné pro ty, kteří tam žijí. Ať ti lidé sebevíce touží po příchodu světla, nikdy k ním nepřijde. Oni samí musejí chtít nechtě udělat první krok směrem ke světlu, které na ně čeká vně jejich nízké říše. I když doba, po níž přebývají v těch temných oblastech, nebude delší než několik let pozemského času, přesto bude těm ubožákům připadat jako věčnost.

I když za normálních okolností nepoužíváme žádné tradiční prostředky na měření času, protože odměřovat čas nepotřebujeme, můžeme opět navázat spojení se zemským povrchem - což také děláme - a tam přesně zjistit, která je denní doba, den i samotný rok.

Někteří lidé, kteří by to jinak neudělali, se vrátili zpátky do pozemského světa jen proto, aby utišili svoji zvědavost, kolik že let jsou již v duchovním světě. Mluvil jsem s některými, kteří tu cestu podnikli, a všichni byli překvapeni, když zjistili, kolik netušených let už uplynulo od jejich přechodu sem.

Mám-li mluvit sám za sebe; zjistil jsem, že od mého příchodu do duchovního světa čas plyne rychle, ale celou tu dobu jsem stále věděl, jaký je rok po narození Krista. V mém případě to bylo jednoduše proto, že jsem měl naději, že jednoho dne budu moci navázat kontakt s pozemským světem. Proto jsem společně s těmi ušlechtilými lidmi, kteří se o celou věc blíže zajímali, s velkým zájmem sledoval vývoj událostí, které měly vést kromě jiného k uskutečnění mého přání.

Edwin, který na mě čekal na prahu duchovního světa a doprovodil mě do mého nového domova, rovněž věděl, jak plyne čas, neboť zase sledoval mě !

Můžete si myslet, že čas ve smyslu odměřování po sobě jdoucích událostí má jen malý nebo žádný vliv na oblasti mimo Zemi. Zcela jistě však má vliv na duchovní oblast.

Všechny pozemské události, ať už se týkají národů nebo jednotlivců, se podřizují času nebo je čas určuje. Pokud se ty události dotýkají duchovního světa nebo do něho zasahují, pak i nás v duchovním světě ovlivní čas, nebo jeho účinky. Jako nejjednodušší a nejpříhodnější příklad si můžeme vzít vánoční svátky. Ty slavíme v duchovním světě ve stejnou dobu jako vy.

Zda je 25. prosinec z historického hlediska správné datum události, kterou připomíná, to nás v tuto chvíli nezajímá. Podstatné je, že ty dvě oslavy, vaše a naše, probíhají ve stejnou dobu a opakují se rok co rok. V té věci se nepodřizujeme pozemskému světu; jen se na ní chceme také podílet.

Za normálních okolností se na Zemi v tuto roční dobu zdvihne po celé Zemi obrovská vlna dobré vůle a laskavosti. Mnoho lidí, kteří po zbytek roku spíše zapomínají na členy své rodiny a přátele, kteří odešli do duchovního světa, si o vánocích na ně často vzpomenou a vyšlou k nim milou vzpomínku, kterou my v duchovním světě vždycky rádi přijmeme a opětuje. Oslavu vánoc pokaždé předchází atmosféra příjemného očekávání. Kdybychom se ničím jiným neřídili, tahle skutečnost nám dostatečně napoví, že se blíží sváteční čas. V duchovním světě tou dobou můžete poměrně běžně zaslechnout, jak jeden člověk říká druhému: „Na Zemi se blíží vánoce.“ Nicméně ten oslovený člověk si to vůbec nemusí uvědomovat.

V konkrétním případě vánoc nejsme zcela odkázáni na pozemský svět, abychom poznali, že se svátek blíží. Při této mimořádné příležitosti nás vždy navštěvují významní lidé z vyšších říší, a kdyby všechny ostatní prostředky selhaly, bude to samo neklamným znamením, že uplynul další rok pozemského času.

Ti z nás, kteří jsou v těsném a nepřetržitém spojení se zemí, budou samozřejmě vědět stejně jako vy, který je rok, měsíc a den. Víme také, kolik je na Zemi přesně hodin. Na tom není nic těžkého, ani to není žádná záhada. Když přijdeme do vašeho prostředí, můžeme použít stejných prostředků, jakých užíváte vy - co může být jednoduššího ?

Zpravidla nepotřebujeme, abychom neustále věděli přesné datum a čas, nebo si o tom vedli nějaký záznam. Když s vámi aktivně spolupracujeme, vaše vzpomínka na nás je dostatečným znamením, že nastal okamžik, kdy jsme si vyšli vstříc a můžeme společně pracovat nebo pohovořit. Taková myšlenka je vše, co potřebujeme.

V duchovním světě je přirozené, že postupně ztrácíme, obecně vzato, veškerý přehled o průběžném čase, odměřovaném sledem událostí, jak ho znáte vy. Necháme to tak být, pokud nemáme důvod jinak. Jestliže se těšíme na příchod některého příbuzného nebo přítele do duchovního světa, pak své myšlenky směřujeme k té události, ne k roku, v němž se ta událost stane.

Až potud jsem vám uvedl několik faktů z mého vlastního poznání, které jsem načerpal ze svých vlastních zkušeností, a tudíž to, co jsem vám říkal, se týká konkrétně té říše, v níž žiji.

Vyšší říše jsem nepoznal přímo a rozsah informací, které jsem získal z rozhovorů s obyvateli těch říší, je dán a také omezen mou schopností porozumět. Vše, co tedy mohu říci

o čase ve vyšších sférách, je, že v těchto vyšších úrovních se dostáváme do oblastí, kde poznání spolu s mnoha dalšími duchovními znaky je na velmi vysokém stupni.

Lidé z těch říší mě nesmírně překvapili, s jakou přesností předvídají události, ke kterým má dojít na zemském povrchu. Jejich způsoby, jak získat ty informace, zcela přesahují chápání nás v této říši. Pro tuto chvíli postačí uvést, že tomu tak prostě je a že čas se tedy neváže na říše s nižším stupněm duchovního rozvoje.

Přejdeme-li na téma prostoru, zjistíme, že se, krátce řečeno, řídíme do určité míry stejným zákonem jako na zemském povrchu. Čas je u nás věčný, ale také prostor je tu nekonečný.

Prostor v duchovním světě musí existovat. Vezměte jako příklad moji vlastní říši. Když stojím u okna v některém z horních pokojů svého domu, vidím do veliké vzdálenosti, a tam stojí mnoho domů a krásných budov. V dálce vidím také město s mnoha impozantními stavbami.

V celé šíři toho výhledu jsou rozptýleny lesy a louky, řeky a potoky, zahrady a sady, a to vše zabírá určité místo stejně, jako to zabírá místo v pozemském světě. Vzájemně do sebe už neprostupují, jako tomu je na zemském povrchu. Každý ten objekt zaplňuje svou vlastní vyhrazenou část prostoru.

Když se dívám ze svého okna, vím, že daleko za hranicemi, kam až dohlédnu, a ještě mnohem, mnohem dál se nacházejí další a další říše, které tvoří pojem nekonečnost prostoru. Víím, že mohu bezustání cestovat po ohromných oblastech, oblastech mnohem větších než pozemský svět, i kdyby byl trojnásobně velký nebo ještě větší. Zatím jsem neprošel více než nepatrný zlomek z celé té plochy mé vlastní říše, ale mohu to udělat, kdykoli budu chtít. Dobří přátelé z vyšších říší mi řekli, že bych mohl proniknout i do vyšších úrovní, bude-li to situace vyžadovat. Na cestu bych dostal příslušné vybavení a ochranný plášť; jež jsou v takových případech nezbytné, takže oblast, kde se eventuálně mohu pohybovat, je obrovská.

Kdybych se na to díval pouze pozemskými očima, tak by ta obrovská oblast zřejmě byla pro většinu lidí nedosažitelná, protože cestování přes tak velké vzdálenosti na Zemi je omezeno použitelnými dopravními prostředky a dalšími faktory. Vzdálenost tisíc mil na Zemi je velká dálka a zvládnout ji zabere hodně času, použijí-li se pomalejší dopravní prostředky.

Ale i když použijete ten nejrychlejší způsob, nepochybně uplyne nějaký čas, než tu cestu dlouhou tisíc mil zdoláte. V duchovním světě však celou situaci mění síla myšlenky. Máme určitou vzdálenost a vííme, že se k ní vztahuje určitý čas. Myšlenka může anulovat čas ve vztahu k vzdálenosti, ale nemůže anulovat vzdálenost.

Stojím třeba před svým domem a vzpomenu si, že bych chtěl zajít do knihovny ve městě, které vidím v dálce několik „mil“ odsud. Sotva mi ta myšlenka prolétne myslí, už zjišťuji - pokud si to tak přeji - že stojím právě před těmi policemi, na které jsem se chtěl podívat. Nechal jsem své duchovní tělo - což je jediné tělo, které mám ! - cestovat prostorem rychlostí myšlenky, a ta je tak rychlá, že se rovná okamžiku.

A co jsem tedy udělal ? Okamžitě jsem urazil vzdálenost mezi svým domem a knihovnou, ale ten prostor tam stále byl a s ním vše, co se v něm nachází, třebaže jsem si čas nebo jeho uplývání vůbec neuvědomoval.

Když pak ukončím svoji návštěvu knihovny, potkám na schodech nějaké přátele a ti navrhnou, že bychom se mohli přesunout do domu některého z nich. S tou příjemnou

vyhlídkou před sebou se rozhodneme, že se projdeme po zahradách a lesích. Ten dům se nalézá v určité „vzdálenosti“ od nás, ale to nevadí, protože my rozhodně nejsme „fyzicky“ unavení, a ani nemáme nic jiného na práci. Procházíme se spolu a vesele si povídáme, a po určité „době“ přijdeme k domu našeho přítele, a tu vzdálenost mezi ním a knihovnou jsme urazili pěšky.

Cestou ze svého domu do knihovny jsem překonal vzdálenost mezi oběma místy a v tomto případě jsem na to nepotřeboval žádný čas. Cestou zpátky jsem při pomalé chůzi intuitivně vnímal čas a při pohybu po pevném povrchu a zatravněných plochách této říše jsem znovu ve své mysli vnímal vzdálenost.

Čas - v jeho duchovním smyslu - a prostor jsou v duchovním světě relativní, stejně jako jsou relativní na zemském povrchu. Naše pojetí času a prostoru jsou však velmi odlišná - vaše je omezeno tím, že na Zemi se ohlížíte na východ a západ slunce a rozličné způsoby dopravy. U nás je věčný den a my se můžeme pohybovat buď pomalu chůzí, nebo se přesouvat okamžitě všude tam, kde chceme být.

V duchovním světě se čas tedy může zastavit ? A pak ho znovu můžeme začít vnímat, když tiše odpočíváme, nebo když se procházíme. Obnovuje se však pouze náš obecný smysl pro čas, ne plynutí času. Ale když zachytíme vaše myšlenky z pozemského světa, které nám dávají vědět, že jste připraveni, abychom k vám přišli, pak si zase jednou plně uvědomujeme tok pozemského času.

A musíte uznat, že na schůzky s vámi chodíme vždy přesně !

(15)

5. Geografická poloha

Jaká je geografická poloha duchovního světa vůči pozemskému světu ? Mnoho lidí v různých dobách o tom přemýšlelo - mezi ty lidi zahrnuji také sebe ! To nás přivádí k další otázce: Jaká je poloha jiných říší než těch, které jsem vám částečně popsal ?

Už jsem vám vyprávěl, jak jsem ve chvíli, kdy jsem ležel na svém smrtelném loži stížen pozemskou nemocí, v onom zlomovém okamžiku nakonec ucítil neodolatelné nutkání vstát a že jsem se tomu nutkání snadno a bez potíží poddal. V tomto konkrétním případě byla dělicí linie mezi koncem mého pozemského života a začátkem duchovního života velmi jemná, protože jsem plně vládl svými smysly a byl jsem při plném vědomí. Vlastní přechod z jednoho světa do druhého byl v tomto ohledu sotva postřehnutelný.

Mohu to však vymezit ještě víc, když připomenu, že přišla chvíle, kdy mě moje fyzické vnímání, doprovázející moji poslední nemoc, náhle opustilo; a místo něho se mě zcela zmocnil příjemný pocit tělesné lehkosti a pokojné mysli.

Cítil jsem, že se potřebuji zhluboka nadechnout, a tak jsem to udělal. To nutkání zvednout se ze svého lůžka a pominutí veškerého fyzického vnímání označuje okamžik mé fyzické „smrti“ a mého zrození do světa ducha.

Nicméně když se to stalo, ještě pořád jsem se nacházel ve své pozemské ložnici, a tudíž alespoň část duchovního světa musí pronikat do pozemského světa. Právě tento zážitek nám tak trochu přiblíží okamžik odchodu v souvislosti s naším geografickým průzkumem.

Další událostí v mém přechodu byl příchod mého dobrého přítele Edwina a naše setkání po mnoha letech. K tomu setkání, zdá se, došlo v ložnici. Když jsme se pozdravili a prohodili pár slov, Edwin navrhl, abychom odešli z místa, kde jsme právě byli a které za daných okolností bylo poněkud skličující.

Vzal mě za ruku, řekl mi, abych zavřel oči, a já jsem cítil, jak se lehce pohybuji prostorem. Neměl jsem žádnou jasnou představu o směru. Jen jsem poznal, že se pohybuji, ale zda to bylo nahoru, dolů, nebo v horizontálním směru, to nemohu říci. Pohybovali jsme se stále rychleji, až mi nakonec Edwin řekl, abych oči otevřel, a v té chvíli jsem se ocitl před svým duchovním domovem.

Od toho dne jsem se naučil spoustu věcí a jedna z prvních dovedností, kterou jsem si osvojil, bylo přesouvat se z místa na místo pomocí jiných prostředků, než je chůze. Tady jsou nesmírné vzdálenosti a někdy je člověk potřebuje překonat okamžitě. Zdoláváme ty vzdálenosti pomocí myšlenky, jak už jsem vám naznačil.

Co mi však na začátku přišlo nejpodivnější, byla skutečnost, že když jsem se pohyboval prostorem rychlostí větší, než je chůze, zjistil jsem, že přestávám vnímat absolutní směr a vnímám jen to, že se pohybuji. Když jsem se rozhodl zavřít oči během cestování pomalejší rychlostí, jenom jsem se uzavřel před krajinou nebo tím, co bylo zrovna kolem mne. Nemyslete si, že tu někdo může zabloudit. To je zcela nemožné !

Skutečnost, že přestáváme vnímat směr, se nijak netýká našeho počátečního myšlenkového působení při našem pohybu. Jakmile jsme se rozhodli odcestovat na určité místo, uvedeme své myšlenky do pohybu, a ty následně uvedou do pohybu naše duchovní tělo a to okamžitě. Dalo by se skoro říct, že na to „nemusím ani myslet“ ! Mluvil jsem o té věci s dalšími lidmi a srovnával naše všeobecné poznatky - děláme to tak všichni, když jsme v duchovním světě nováčky; a pak nemáme nikdy nouzi o dobré přátele, kteří nám pomohou s našimi počátečními obtížemi.

Zjistil jsem, že tohle nevnímání směru při rychlých přesunech je společné všem v duchovním světě. Samozřejmě, že když se přesouváme v okamžiku, není „čas“ pozorovat vůbec nic. Mezi okamžikem, kdy se vydáváme na cestu, a momentem, kdy dorazíme do cíle, neregistrujeme žádný časový interval.

Právě kvůli tomu momentu neuvědomování si směru, mohu-li to tak nazvat, je tak složité určit přesnou polohu duchovního světa vzhledem k pozemskému světu. Skutečně pochybuji, že by si nějaký úplný nováček v duchovním životě vůbec troufnul odhadnout svoji relativní geografickou polohu ! Samozřejmě, že spousta lidí si s tím nedělá žádnou hlavu. Přerušili veškeré spojení s pozemským světem a udělali to tak jednou provždy.

Vědí velmi dobře, že žijí v duchovním světě, ale nemají v úmyslu se nějak zatěžovat otázkou, jaká je přesná poloha toho světa ve vesmíru. My sami jsme však jiný případ. Moje spojení s pozemským světem je velmi aktivní a myslím si, že by bylo zajímavé, kdybych se pokusil trochu nastínit, kde se vlastně ty duchovní země nacházejí.

Duchovní svět se dělí na sféry nebo říše. Ty dva názvy běžně uznává řada z těch lidí na zemském povrchu, kteří umějí navázat a také navazují kontakt s naším světem. Když jsem tedy hovořil k vám, obě ta slova jsem často zaměňoval. Pro náš účel jsou dostačující - těžko se hledají nějaká lepší.

Někteří učenci označili tyto sféry čísly seřazenými od první sféry, to jest té nejnižší, až po sedmou, nejvyšší. Tento systém číslování tady většina z nás běžně užívá. Jak jsem se dověděl, ten nápad se zrodil u nás a je to velmi užitečný a výhodný způsob, jak vyjádřit, na

kteřé přičce žebřičku duchovního rozvoje se člověk nachází.

Sféry duchovního světa jsou uspořádaný v řadě pásů, a tvoří velký počet soustředných kruhů kolem Země. Tyto kruhy se táhnou až k nekonečnu a s pozemským světem jsou neviditelně spojeny svou základní rotací kolem vlastní osy a samozřejmě svou větší rotací kolem Slunce. Slunce duchovní svět nijak neovlivňuje. Vůbec ho nevnímáme, protože je čistě materiální.

Příklad se soustřednými kruhy se nabízí, když je nám sděleno, že k nám *dolů* přichází host z vyšší sféry. Ten je relativně *nad* námi, jak duchovně, tak prostorově.

Spodní temné říše se nacházejí blízko zemského povrchu a prostupují ho svou nejspodnější částí. Právě ty jsme procházeli s Edwinem, když pro mě přišel, aby mě odvedl do mého duchovního domova, a právě proto mi radil, abych měl oči pevně zavřené až do chvíle, než mi zase řekne, abych je otevřel. Byl jsem dosti ostražitý - až příliš, neboť jsem byl při plném vědomí - jinak bych zahlédl *něco* z toho hnusu, který pozemský svět vyvrhl do těch temných míst.

Můžeme zjistit, že sféry v duchovním světě, složeném z řady soustředných kružnic s pozemským světem přibližně uprostřed, se dále dělí horizontálně tak, aby zhruba odpovídaly různým národům na Zemi, přičemž každá z těchto dílčích částí se nachází bezprostředně nad sobě blízkým národem.

Vezmete-li v úvahu, jak nesmírně různorodé jsou vlastnosti a povahy všech těch národů; které žijí na Zemi, nepřekvapí vás, že lidé všech národů tíhnou ke svému vlastnímu národu a přejí si být s ním v duchovním světě právě tak, jako když jsou ještě na zemském povrchu. Každý člověk si samozřejmě sám dobrovolně a svobodně vybírá; ve své vlastní říši může žít, kdekoli se mu líbí.

Zde nemáme žádné pevně ustanovené územní hranice, které by národy rozdělovaly. Vytvářejí sice svoje vlastní, neviditelné hranice podle své povahy a zvyklostí, neméně obyvatelé všech pozemských národů se mohou v duchovním světě promíchávat a bez jakýchkoli omezení vesele navazovat společenské kontakty.

Jazyk nepředstavuje žádný problém, protože my nejsme nuceni mluvit nahlas. Můžeme si mezi sebou předávat své myšlenky s naprostou jistotou, že se k tomu druhému člověku, kterého oslovujeme, dostanou. Jazyk tedy není žádnou překážkou.

Každá národní podoblast duchovního světa má stejné vlastnosti, jako její pozemský protějšek. To je naprosto přirozené. Můj vlastní domov se nachází v prostředí, které dobře znám a které svým celkovým vzhledem připomíná můj pozemský domov. Není to přesná kopie pozemského prostředí, čímž chci říct, že můj duchovní domov se nachází v takové krajině, která je mě a mým přátelům velmi blízká.

Tohle rozdělování podle národů je zachováno jen v určitém počtu říší. Mimo ně příslušnost k určitému národu jako taková přestává existovat. V těch sférách si zachováváme jen naše vnější, viditelné rozdíly, jako je barva naší pleti, ať už je žlutá, bílá nebo černá. Přestaneme vnímat svoji národnost, jak jsme ji vnímali na zemském povrchu nebo během svého pobytu v říších nižšího stupně. Naše domovy už svým vzhledem nepřipomínají konkrétní národ, ale začínají být čistě duchovní.

Jistě si vzpomínáte, jak jsem vás při stavbě onoho přístavku ke knihovně poprvé informoval o vladaři naší říše. Každá říše má takovou osobnost, třebaže titul „vladař“ není ten nejsprávnější, protože snadno vyvolá jaksi špatný dojem. Bylo by šťastnější a daleko přes-

nější uvést, že říší *předsedá*. I když má každá říše svého vlastního vladaře, který v ní také sídlí, všichni vladaři jsou příslušníky sfér vyšších, než jsou ty, kterým předsedají.

Ta pozice si žádá vysoké kvality ze strany toho, kdo ji má, a ten úřad zastávají pouze ti, kteří už v duchovním světě žijí dlouhou dobu. Mnozí z nich tu jsou po tisíce let. Hluboká duchovnost sama o sobě nestačí; kdyby stačila, bylo by tu mnoho úžasných lidí, kteří by mohli takový úřad úspěšně vykonávat.

Nicméně vladař musí velmi dobře znát lidi a mít s nimi zkušenosti, a navíc při řešení rozličných záležitostí, s nimiž se setkává, musí být vždy schopen jednat moudře a uvážlivě. Všechny vladařovy zkušenosti a znalosti, všechen jeho zájem a pochopení jsou neustále k dispozici obyvatelům jeho říše, přičemž je vždy patrná jeho laskavost a nekonečná trpělivost. Tento ušlechtilý člověk je pokaždé přístupný každému, kdo se s ním chce poradit, nebo za ním přichází vyřešit své problémy.

Máme svoje problémy, stejně jako je máte vy na zemském povrchu, třebaže *naše* problémy se od vašich velmi liší. Naše problémy, to nejsou ty neskonale unavující potíže a starosti pozemského světa. Mám-li mluvit sám za sebe, pak můj první problém krátce po mém příchodu se týkal toho, jak napravit věci, které jsem pokládal za špatné a jichž jsem se dopustil ještě za života v těle. Napsal jsem knihu, v níž jsem velmi neobjektivně upravil fakta o komunikaci duchovního světa s pozemským světem.

Když jsem na to téma hovořil s Edwinem, požádal o radu říšského vladaře - aniž jsem o tom cokoli věděl - a výsledkem bylo, že se objevil jiný významný člověk, který tu záležitost se mnou prohodil a nabídl mi pomoc a radu, budu-li mít nějaké potíže. Můj problém se nakonec š6stně vyřešil a to zejména díky tomu, že se o mé záležitosti dozvěděl vladař.

Z toho je patrné, že vladař velmi dobře zná lidi, kterým předsedá. Pro případ, že byste se domnívali, že to není v lidských možnostech, aby byl někdo natolik obeznámen se záležitostmi tolika lidí, kolik jich musí být v jedné říši, musíte si uvědomit, že mysl lidí v těle je omezená rozsahem činnosti fyzického mozku. V duchovním světě nemáme fyzický mozek, který by nás brzdil, a naše mysl si opravdu docela snadno vybavuje všechny poznatky, kterých se nám dostane. Věci, které jsme se naučili v duchovním světě, nezapomínáme, ať už jsou to duchovní poznatky nebo holá fakta.

Naučit se něčemu však zabere určitý čas, jak byste řekli vy, a proto říšští vladařové prožijí v duchovním světě mnoho tisíc pozemských let, než stanou v čele tolika lidí. Neboť vladaři ty lidi musejí vést a řídit, pomáhat jim v jejich práci a setkávat se s nimi, když odpočívají; být jim inspirací a chovat se k nim v každém slova smyslu jako obětaví otcové. V této říši, neexistuje nic takového, jako je neštěstí - ne-li z jiného důvodu, pak proto, že je nemožné, aby tak ušlechtilý člověk zlehčoval starosti druhých.

Všechny vyšší sféry jsou zcela neviditelné pro obyvatele sfér, které se nacházejí pod nimi, takže přinejmenším z tohoto hlediska vymezují své vlastní hranice. Pokud se někdo vydá do nižší říše, spatří, jak okolní krajina začíná postupně upadat.

Přibližujeme-li se k vyšší říši, nastává pravý opak; vidíme, že krajina kolem nás se stává éteričtější, kultivovanější, a to vytváří přirozené hranice pro ty z nás, kteří se ještě nerozvinuli natolik, aby se mohli stát obyvateli té vyšší říše.

Tak tedy jak už jsem vám řekl, říše se nacházejí pod sebou. Jak pak někdo může přejít z jedné říše do druhé, ať už je nad ním nebo pod ním? Každá říše musí mít určitou část - nebo části - které výrazně stoupají směrem k jedné a klesají směrem k druhé říši. Ač to vypadá jednoduše, přesně tak tomu je.

Nebude asi těžké si představit pozvolné klesání k oblastem, jež jsou méně příjemné. Můžeme si vypomoci svými zkušenostmi ze Země a vybavit si, jak jsme třeba přišli do nějaké skalnaté oblasti a scházeli po ní dolů; chůze těmi místy byla zrádná, vedla nás do temných hlubin, chladných, vlhkých a nepřívětivých, kde jsme mohli čekat všelijaké nepěkné věci.

Pak si můžeme připomenout, že *nad* námi, třebaže to nevidíme, svítí slunce, dává Zemi teplo a světlo, zatímco my si připadáme jako v docela jiném světě. Můžeme procházet podzemními jeskyněmi, až zabloudíme a zůstaneme zcela odříznuti od Země *nad* námi. Víme však, že existuje alespoň jedna cesta, která vede nahoru, jestli ji ovšem dokážeme najít a nepřestaneme se snažit šplhat po těch nebezpečných, skalnatých stezkách.

Začneme-li s duchovním světem na tom nejhlubším, těžko přístupném místě, v pozemského vyobrazení jakoby v podzemních jeskyních, můžeme vidět, jak je každá říše spojená s říší bezprostředně nad ní. To přirovnání k pozemským útvarům je samozřejmě velmi jednoduché, ale průběh a princip jsou stejné. Přechod z jedné říše v duchovním světě do druhé je realistický - stejně realistický, jako když přecházíte z temné jeskyně do slunečního svitu nad ní, stejně realistický jako když přecházíte z jednoho pokoje vašeho domu do druhého, ať už jdete po schodech nahoru nebo dolů.

Když budu přecházet z té říše, v níž žiji, do sousední vyšší, půjdu po mírně se zvedající zemi. Postupně uvidím - a ucítím - všechny neklamné známky, že se přibližuji k duchovně kultivovanější říši.

Půjdu-li dál, dostanu se nakonec do bodu, že už dál nebudu moci, protože se začnu cítit duchovně velmi nepříjemně. Kdybych byl hodně pošetilý a pokusil se ten pocit potlačit, stejně bych nakonec zjistil, že se už nemohu odvážit udělat byť i jen jeden krok dopředu, aniž bych nezakusil vjem, který bych už nejspíš nedokázal unést. Před sebou neuvidím nic, budu vidět jen to, co je za mnou.

Nicméně ať už stojíme u některé hranice, či ať se nacházíme uvnitř své vlastní říše, existuje určitý princip společný všem říším, a sice ten, že vyšší říše je neviditelná pro méně duchovní zrak. Stejně jako pozemské oči nevidí některé světelné paprsky a pozemské uši neslyší některé zvuky a hudební tóny, tak obyvatelé nižších říší nevidí říše vyšší.

Důvod spočívá v tom, že každá říše má vyšší vibrace než říše pod ní, a proto je neviditelná a neslyšitelná pro ty, kdo žijí níže. Můžeme tedy vidět, že tu pro naše dobro působí další přirozený zákon.

(16)

6. Nejnižší říše

V duchovním světě existuje velmi zářivá a nádherná sféra, která obdržela kouzelný a velmi výstižný název „Sluneční země“.

Temné oblasti by se snad mohly nazývat „Zimní země“, ale po pravdě řečeno, pozemská zima je sama o sobě také v něčem nádherná, zatímco nižší říše duchovního světa jsou jen odporé.

Až dosud jsem se o temných říších zmínil jen letmo, vzal jsem vás jen na jejich práh, ale společně s Edwinem a Ruth jsem pronikl skutečně hluboko do těch oblastí.

Není to příjemné téma, ale bylo mi doporučeno ty skutečnosti uvést, ne snad proto abych lidi zastrašil - takové způsoby ani úmysly duchovní svět nemá - ale abych ukázal, že taková místa existují výlučně na základě neúprosného zákona, zákona příčiny a následku, duchovní sklizně, jež přichází po pozemské setbě; abych ukázal, že utéci morální spravedlnosti na zemském povrchu znamená ocitnout se před nekompromisní a tvrdou spravedlností ve světě duchovním.

Když se zvolna ubíráme z naší vlastní říše směrem k temným zemím, všímáme si, jak se vzhled krajiny postupně zhoršuje. Květin je tu málo a jsou ve špatném stavu, jakoby musely o svůj život bojovat. Tráva je vyschlá a žlutá, až nakonec s posledními zbytky neduživých květin úplně vymizí, a místo ní se všude objeví holá skaliska.

Světla neustále ubývá, až se ocitneme v šedivé zemi, a nakonec vstoupíme do temnoty - hluboké, černé, neproniknutelné temnoty; a sice neproniknutelné pro ty, kteří jsou duchovně slepí. Návštěvníci z vyšší říše v té temnotě vidí, aniž jsou sami spatřeni zdejšími obyvateli, pokud nebude nezbytně nutno dát svoji přítomnost najevo.

Naše návštěvy nás zavedly na místa, která vpravdě považujeme za nejnižší úroveň lidské existence. Na začátku našeho sestupu jsme prošli pásem mlhy, na niž jsme narazili ve chvíli, kdy půda začala být tvrdá a pustá. Světlo se rychle vytrácelo, obydlí stále ubývalo a nikde jsme nezahlédli ani živáčka.

Před námi se rozprostřel ohromný pás skalisek podobných žule, chladných a nahánějících hrůzu, a „cesta“, po které jsme šli, byla nerovná a strmá. V té chvíli nás zahalila tma, ale my jsme všechno kolem sebe viděli pořád úplně jasně. Tato schopnost vidět ve tmě je poněkud zvláštní zážitek, a tomu, kdo jej má poprvé, se to zdá tak trochu neskutečné. Je to však vskutku velmi reálné.

Když jsme slézali dolů přes jednu z nesčetných skalních roklin, uviděl jsem a ucítil odporný sliz, který pokrýval skalní povrch, špinavě zelený a hnusně páchnoucí. Nám přirozeně nehrozilo, že bychom mohli spadnout. V těchto říších by se to se nemělo stát nikomu.

Po tom, co jsem ušli vzdálenost, jež se zdála velická - odhadoval bych to tak alespoň na jednu míli podle pozemského měřítka - a sestoupili dolu, ocitli jsme se v obrovitém kráteru o obvodu mnoha mil, jehož stěny, zrádné a hrozné, se tyčily nad námi.

V celé oblasti byly roztroušeny obrovité skalní masívy, jakoby je nějaká ohromná lavina nebo pohroma strhla z horního okraje kráteru a vrhla dolů do hlubin, aby se tam rozletěly do všech stran a vytvořily jeskyně a přírodní tunely.

Místo, kde jsme právě byli, se nacházelo kus nad tím mořem skal, a my jsme zpozorovali těžký oblak jedovatých výparů, který se z nich zvedal, jakoby pod nimi byl vulkán a měl právě vybuchnout. Kdybychom se dostatečně nechránili, zjistili bychom, že nás ty výpary mohou přidusit nebo omráčit. Ale nám nijak neublížily, i když jsme intuitivně vycítili, že celé to místo působí velmi škodlivě.

Přes ty zkažené výpary jsme nejasně viděli nějaké tvory, což mohli být lidé, plazící se jako nějaká špinavá zvířata po vršcích těch skal. Spolu s Ruth nás hned nenapadlo, že to jsou lidé, ale Edwin nás ujistil, že kdysi chodili po zemském povrchu jako lidé, že jedli a spali, že dýchali pozemský vzduch a stýkali se s ostatními lidmi na Zemi. Jejich život však byl po duchovní stránce zkažený. Po skonání jejich fyzického těla se odebrali do svého pravého bydliště a pravého postavení v duchovním světě.

Stoupající výpary nám zřejmě poněkud zakrývaly výhled, a tak jsme sestoupili níž až na úroveň skalních vrcholků.

Poněvadž jsem se netajil tím, že jsem ochoten jít s Edwinem všude tam, kde to bude považovat za nanejvýš vhodné pro můj záměr, a protože jsem věděl, že bych měl být schopen snést každý pohled, který se mi naskytne, přesunuli jsme se blíž k některým z těch ohavných stvoření. Ruth nás doprovázela a jistě není třeba uvádět, že by nikdy neměla dovoleno vstoupit do těch odpudivých sfér, kdyby nebylo bez nejmenších pochybností zřejmé, že se dokáže plně ovládat a je nanejvýš statečná. Ve skutečnosti nejenže jsem žasnul nad její vyrovnaností, ale také jsem byl hluboce vděčný za to, že ji mám po svém boku.

Přistoupili jsme blíž k jedné takové pololidské bytosti, která ležela natažená na skalisku. Bez těch zbytků oděvu, které měl na sobě, by se klidně obešel, neboť to nebylo nic jiného než špinavé cáry, které kupodivu ještě držely pohromadě a z velké části odhalovaly mrtvolně vyhlížející tělo. Na jeho končetinách byla kůže tak tenounká, až jsme dočista čekali, že na nich uvidíme vystupovat holé kosti.

Ruce vypadaly jako pařáty nějakého dravce, s nehty tak dlouhými, jako by se přeměnily ve skutečné drápy. Tvář té příšery sotva připomínala člověka, tak byla pokřivená a znetvořená. Oči měl malé a pronikavé, ale jeho ústa byla velká a odpudivá, s plnými, vyšpulenými rty zasazenými do nadměrně vystouplé dolní čelisti, a ty jen stěží mohly skrýt zuby, které vypadaly jako skutečné tesáky.

Dlouho a upřeně jsme hleděli na tu ubohou trosku, jež kdysi bývala lidskou bytostí, a já jsem přemýšlel, jaké pozemské zločiny degradovaly to stvoření do tak strašného stavu degenerace.

Edwin, který už takový pohled zažil, nám řekl, že bychom časem v naší práci měli získat určité poznatky, které nám umožní vyčistit z tváří a postav těch stvoření, co je ve skutečnosti degradovalo do jejich současného stavu. Pak nebude třeba s nimi hovořit, abychom zjistili alespoň něco z jejich životního příběhu, neboť ten se na nich podepsal a zkušený člověk ho dokáže přečíst. Jejich vzezření samo o sobě bude také jistým vodítkem, které ukáže, zda chtějí pomoci, nebo zda jim ještě pořád vyhovuje, aby setrvali v tomto pokleslém stavu.

Ten hrůzný tvor před námi, řekl Edwin, by si sotva zasloužil náš soucit v tom stavu, v jakém je, protože je stále skrz naskrz prosáklý nepravostí a očividně ani v nejmenším neprojevuje známky lítosti nad svým ohavným pozemským životem. Je omámen ztrátou fyzické energie a láme si hlavu nad tím, co se s ním stalo. Jeho tvář prozrazovala, že kdyby dostal příležitost, jednal by dál hanebně, a to vší silou, co mu ještě zbývá.

Ta trocha roztrhaných cáků, co zbyla z jeho oděvu, ukazovala na dávno minulou dobu, což naznačovalo, že je v duchovním světě už několik stovek let, a ten člověk strávil většinu svého pozemského života tak, že působil duševní i fyzické utrpení těm, kdo měli tu smůlu a dostali se do jeho nemilosrdných spárů.

Každý zločin, kterého se dopustil na ostatních lidech, se mu nakonec vrátil a dopadl na něho. Teď měl před sebou - a měl je už stovky let vzpomínky, nesmazatelné vzpomínky na každý zlý skutek, který spáchal na svých blízkých.

Když byl na Zemi, dělal všechno pod falešnou záminkou, že koná spravedlivě. Ta jeho spravedlnost však ve skutečnosti nebyla nic jiného než přetvářka, a teď právě přesně zažíval, co skutečně znamená pravá spravedlnost. Nejenže měl svůj vlastní hanebný život stále před sebou, ale také se mu vybavovaly tváře mnoha jeho obětí vyvolané z té stejné paměti, která

je věrně a nesmazatelně zapsaná v našem podvědomí. Ten člověk nemůže nikdy zapomenout; rozhodně si to vše bude stále pamatovat. Jeho situace byla o to horší, že byl plný hněvu z pocitu, že je jako zvíře chycené v pasti.

Stáli jsme svorně v té naší malé skupince tří lidí, ale nepocítili jsme ani za mák soucitu k té nelidské stvůře. Nevzbudil v nás nic. Měl přesně to, co si zasloužil - nic víc, nic míň. Sám o sobě rozhodnut a sám se také odsoudil, a nyní si odpykával trest, který si připravil jediné a pouze on sám.

Toto nebyla situace, kdy by se Bůh mstil a uvalil na hříšníka zasloužený trest. Hříšník tu vskutku byl, ale byl jasným důkazem působení nezměnitelného zákona příčiny a následku. Příčina byla v jeho pozemském životě a důsledek se projevil v jeho duchovním životě.

Kdybychom objevili třeba jen nepatrný záblesk světla - je to opravdové světlo, které můžeme vidět - jež by bylo nepochybně znamením, že se v tom člověku něco pohnulo, mohli bychom pro něho něco udělat. Ale takto jsme mohli jen doufat, že jednoho dne ten strašný tvor se vsi vazností a upřímností požádá o pomoc. Jeho žádost bude vyslyšena - a to bezpochyby.

Obrátili jsme se a Edwin nás odvedl jednou skalní průrvou dolů, více méně na úroveň dna. Hned jsem uviděl, že tato část kráteru je hustěji zalidněná pokud vůbec lze použít názvu „lidé“ pro to, co jsme tam viděli.

Tamní obyvatelé se věnovali různým činnostem; někteří seděli na menších kamenech a všechno nasvědčovalo tomu, že spolu kují nějaké pikle, co to však bylo za ďábelské plány, nebylo možné poznat. Jiní se shlukli do malých skupinek a působili nevýslovná muka slabším z nich, kteří se museli nějakým způsobem dostat do konfliktu se svými trýzniteli. Jejich křik se nedal snést, a tak jsme vůči němu obrnili svůj sluch, spolehlivě a účinně.

Končetiny těch lidí byly nepopsatelně zkroucené a znetvořené a tváře a hlavy některých z nich zdegenerovaly tak, že byly jen pouhou napodobeninou lidské tváře. Jiné jsme zase viděli, jak leží natažené na zemi, jakoby je vyčerpalo prožité mučení, nebo protože vydali poslední zbytky sil, když mučili jiné, a teď sbírali nové síly, aby v těch zvěrstvech mohli pokračovat.

Po celé velké ploše těch strašných končin byly rozesety nádrže s jakousi tekutinou. Zdála se být hustá, slizká a nepopsatelně špinavá, což vskutku byla. Edwin nám pověděl, že zápach, který vychází z těch nádrží, si v ničem nezadá se vším ostatním, co jsme tam viděli, a upřímně nám radil, aby nás ani nenapadlo zkoumat tu hmotu sami. Jeho rady jsme se bezvýhradně přidrželi.

Děsili jsme se toho, že v některých nádržích spatříme náznak nějakého pohybu, a tušili jsme, aniž nám to Edwin řekl, že zdejší obyvatelé často uklouznou a spadnou do nich. Utopit se nemohou, protože jsou nezničitelní stejně jako my.

Byli jsme svědky všelijakých bestiálních a hrubých způsobů, a takových ničemností a krutostí, které si lze jen stěží představit. Nemám v úmyslu a ani nechci vám podrobně popisovat všechno, co jsme spatřili. Rozhodně jsme se nedostali až na úplné dno té páchnoucí díry, ale i tak jsem vám uvedl jistě postačující podrobnosti z toho, co lze objevit v oněch temných říších.

Teď se zeptáte: „Jak se to všechno může stát ? Jak nebo proč můžou taková místa existovat ?“

Celá věc bude možná jasnější, když vám řeknu, že všichni ti lidé, kteří obývají ta strašná místa, kdysi žili na Zemi. To pomyšlení je hrozné, ale skutečnost se nedá změnit. M vás ani nenapadne, že moje strohé líčení těch oblastí je nadsazené. Ujišťuji vás, že nepřeháním. Ve skutečnosti jsem vám toho záměrně pověděl méně. Všechny ty odporné končiny existují na základě působení stejného zákona, který platí také v oblastech krásných a šťastných.

Krása v duchovním světě je vnějším a viditelným projevem duchovního rozvoje jeho obyvatel. Jestliže jsme obdrželi vlastnické právo na krásné věci, získáme je prostřednictvím tvořivé síly. V tomto smyslu lze říct, že jsme si je stvořili sami.

Krása v myšlení a konání plodí toliko krásu, a proto máme nebesky krásné květiny, stromy a louky, potoky, řeky a moře s průzračnou, třpytivou, křišťálově čistou vodou, úžasné stavby k radosti a užitku nás všech a také své vlastní domovy, kde se můžeme obklopovat stále krásnějšími věcmi a těšit se z našich šťastných rozhovorů, které vedeme se svými blízkými.

Leč podle myšlení a konání plodí výhradně ohyzdnost. Semínka hnusu zasetá na zemském povrchu nevyhnutelně vedou k tomu, že člověk sklídí hnus v duchovním světě. Ty temné říše vytvořili lidé na zemském povrchu, stejně jako vytvořili říše krásy.

Nikomu nejsou vnucovány ani říše světla, ani říše temnoty. Žádný obyvatel říše světla rozhodně nemůže nic namítat proti tomu, s čím se setkává ve své říši, protože žádná nespokojenost, nebo nesoulad, žádný nepokoj nebo neštěstí v těch říších nemůže existovat. Jsme maximálně šťastné, družné společenství lidí a žijeme spolu v naprosté harmonii. Proto nikdo nemůže mít pocit, že tu „není na svém místě“.

Všichni obyvatelé temných říší se svým životem na Zemi sami odsoudili k životu v těch podmínkách, v nichž se nyní nacházejí. To je nevyhnutelný **zákon příčiny a následku** je tak spolehlivě zaručený, jako to, že na zemi po dni přichází noc. Co je teď platné s pláčem prosit o milost ?

Duchovní svět je svět, kde panuje přesně vymezená spravedlnost, spravedlnost, s níž si nelze zahrávat, spravedlnost, kterou si sami vyměřujeme. Přísná spravedlnost a milost nepřicházejí zároveň. M už jsme jakkoli upřímně a opravdově odpustili zlo, kterého na nás bylo spácháno, není na nás, abychom v duchovním světě udělovali milost.

Za každý špatný skutek se musí zodpovídat ten, kdo se ho dopustil. Je to osobní záležitost, kterou každý musí vyřídit sám, stejně jako musí každý sám projít skolem vlastního fyzického těla. Nikdo to za nás nemůže udělat, ale řízením vyšší vůle, na níž se tento a vůbec všechny světy zakládají, se nám v našem trápení může dostat, a také se dostává, pohotové a vydatné pomoci. Každý člověk, který pobývá v těch hrozných temných říších, má ve své moci povstat z této špíny do světla. Musí se snažit sám; musí pracovat na své vlastní spáse. Nikdo to nemůže udělat za něj. Každý kousíček té cesty musí urazit lopotně sám. Nečeká ho žádné slitování, ale tvrdá spravedlnost.

Je tu však připravena a čeká na něho jedinečná možnost duchovní obnovy. Jediné, co musí udělat, je projevit upřímnou touhu postoupit o maličký kousíček směrem k říším světla, jež se nacházejí nad ním, a pak najde spoustu neznámých přátel, kteří mu dopomohou k dědictví, které mu náleželo, ale které ve své nerozumnosti zahodil.

(17)

7. Některé první dojmy

Když si člověk uvědomí, že se z něho najednou stal stálý obyvatel duchovního světa, je to pro něho především ohromující zážitek. Ať už dotyčný četl sebevíce o tom, jak vypadá život v duchovním světě, přece na každého ještě pořád čeká takřka nekonečně mnoho překvapení.

Ti z nás, kteří se vrátili na zem, aby vyprávěli o svém novém životě, narážejí na problém, jak se pokusit vylíčit pozemskými slovy věci, které jsou v podstatě duchovní povahy. Naše líčení nemůže vystihnout skutečnost. Je složité vyvolat představu krásy větší, než jsme kdy zažili na Zemi. Kdybych stokrát znásobil krásy, o nichž jsem vám vyprávěl, stejně by váš odhad neodpovídal skutečnosti.

Pak tedy nemálo lidí může napadnout otázka: „Co na vás nejvíce a nejpříjemněji zapůsobilo, když jste poprvé přišli do duchovního světa, a jaké byly vaše první dojmy?“ Dovolte mi, abych se postavil do pozice toho, kdo se ptá, a vyzpovídal naše staré známé, Edwina a Ruth.

Edwin a já, jak si jistě vzpomenete, jsme byli za svého života na Zemi bratry v kněžské službě. Edwin nevěděl v podstatě nic o duchovních návratech kromě toho, co jsem se mu snažil vylíčit z mých vlastních zkušeností. Byl jedním z mála těch, kteří měli pro mé problémy se stavy duchovní jasnozřivosti pochopení, jedním z mála těch, kteří se přede mnou nijak neoháněli pravověrným učením církve. Od té doby mi také několikrát řekl, jak je velmi rád, že to neudělal.

Když byl na Zemi, „budoucí život“ byl pro něho úplnou záhadou - stejně zbytečně, jako pro mnoho jiných. Přirozeně přijímal církevní učení, řídil se „příkázáními“, konal své povinnosti a, jak od té doby upřímně přiznal, doufal v to nejlepší – ať už to může znamenat cokoli.

Jeho pozemský život se však neskládal jen z náboženských úkonů; pomáhal druhým pokaždé, když bylo potřeba a pokud tu pomoc mohl poskytnout. Ty služby, které poskytoval ve vši skromnosti, mu nesmírně pomohly, když přišel jeho čas a on opustil pozemský svět. Právě tohle počínání ho přivedlo do země krásy a věčného slunce.

Jeho první dojmy poté, co se probral v duchovním světě, byly - použiji-li jeho vlastních slov - naprosto úžasné. Předtím měl, nespíš podvědomě, o podobě příštího života jakousi neurčitou představu, že v něm bude hodně zastoupena modlitba a velebení Boha.

Když se ocitl v nevýslovně nádherné říši se všemi těmi krásami pozemské přírody oproštěných od světskosti, neporušené a odhmotněné, s obrovským bohatstvím barev všude kolem něj; když spatřil křišťálově průzračné řeky a potoky, líbezná venkovská stavení a velkolepé městské chrámy a vzdělávací ústavy; když se ocitl uprostřed všech těch krás, aniž tušil, co všechno ho ještě čeká, nemohl uvěřit svým vlastním očím.

Nemohl uvěřit, že právě nesní nějaký krásný, ale neskutečný sen, z kterého se za chvíli probudí a bude znovu ve svém starém známém prostředí. Představoval si, jak ten sen bude vyprávět, až se probere k vědomí. Pak uvažoval; jak asi bude přijat - nepochybně jako velice krásný, ale přece jenom sen. A tak tam stál a upřeně hleděl na tu nezměrnou krásu. Takový prý byl jeho první a nejvýraznější dojem.

Za součást toho snu považoval také všechno, co se odehrálo před tím a na konci čehož tu teď stál a s údivem sledoval tu scénérii, která se před ním rozprostírala téměř až k nekonečnu. Jak se probudil na pohodlném otomanu ve velmi krásném domě a spatřil svého

dobrého přítele, jak sedí vedle něj připraven vykonat pro Edwina stejnou službu, jakou Edwin poskytl mně, když mi přišel naproti.

Jeho přítel ho odvedl ven, aby si prohlédl ten nový svět. Pak nastal pro jeho přítele ten nejtěžší úkol - přesvědčit Edwina, že „zemřel“, a přesto pořád žije. Abyste rozuměli, nejprve pokládal svého přítele a jeho vysvětlování za součást svého snu a s napětím čekal, až se něco stane, co ten sen ukončí a přivede ho zpět k pozemskému vědomí. Edwin se přiznal, že to chvíli trvalo, než se nechal přesvědčit, ale jeho přítel s ním byl nesmírně trpělivý.

V okamžiku, kdy si byl jist, že je skutečně, vážně a natrvalo v duchovním světě, měl obrovskou radost a dál už dělal to, co jsem později dělal já společně s Ruth cestoval po zemích svého nového života, úžasně svobodný na těle i na duchu, což je samotnou podstatou duchovního života v těchto říších.

Když Ruth poprvé procitla v duchovním světě, nejvíce prý na ní zapůsobilo obrovské množství barev. Její přechod proběhl poklidně, a proto se probudila po krátkém spánku klidně a tiše. Stejně jako Edwin i Ruth zjistila, že se nachází v krásném domku, malém, útulném a solidním, který jí bezvýhradně patřil. Vedle ní byl její dobrý přítel, připravený, aby jí pomohl vypořádat se s nevyhnutelným zmatkem, který provází nejedno procitnutí v duchovním světě.

Ruth je povahou spíše uzavřený člověk, což se zvláště projevuje, jak sama řekla, když se mluví o ní. V případě Edwina jsem toho věděl o jeho pozemském životě tolik, že pro mě nebylo těžké čerpat ze svých vlastních poznatků o něm. Ruth jsem však neznal, dokud jsme se nepotkali tady, při prvním setkání u jezera. Po dlouhém přesvědčování jsem z ní dokázal vytáhnout několik údajů o jejím pozemském životě.

Prý nikdy nebyla aktivní návštěvnicí kostela, ne že by církví opovrhovala, ale protože její vlastní náhled na „život po smrti“ se neshodoval s tím, co její církev hlásala. Zažila příliš často, že je pouze vyžadováno věřit a jen málokdy jsou sdělována fakta, a ve svém každodenním životě se setkala s tolika problémy a soužením druhých, že ten neurčitý, ale spíše hrozný obrázek onoho světa, ten strašlivý „soudný den“, který jí církevní nauka neustále předhazovala, instinktivně považovala za nesprávný.

A také vnímala jako nesprávné, že se tolik zdůrazňuje slovo „hříšník“ a že skoro každý jako takový je houfně zatracován. Tvrdila, že nebyla zas tak hloupá, aby věřila, že jsme všichni svatí, ale viděla, že ani nejsme všichni hříšníky. Z těch mnoha lidí, které znala, si nemohla vzpomenout na nikoho, kdo by se tak dal skutečně označit a odsoudit v náboženském slova smyslu. Kam potom všichni ti lidé po „smrti“ odcházejí ?

Jakživ si nedokázala představit, že by nad těmi lidmi vedla soud a odsoudila je jako hříšníky. A dodala, že by bylo absurdní si myslet, že *ona* je milosrdnější než Bůh. To je nemyslitelné. A tak si pro sebe vytvořila svoji prostou „víru“ - což je postup, který by teolog okamžitě označil za nanejvýš nebezpečný a rozhodně by ho nikomu nedoporučil. Rozhovořil by se o velikém „nebezpečí“, do kterého by se dostala její „nesmrtelná duše“, kdyby se něčím takovým zaobírala.

Ruth si však nikdy nemyslela, že její „nesmrtelná duše“ je v nějakém „nebezpečí“. A vskutku dál žila šťastně a vedla svůj život tak, jak jí to diktovala její vlídná a laskavá povaha, pomoc druhým byla u ní na denním pořádku, a tak alespoň trochu prosvětovala šedivé životy jiných. A přitom byla pevně přesvědčena, že až přijde čas a ona opustí zemský povrch, vezme si s sebou do svého nového života lásku k mnoha svým přátelům.

Neměla strach ze skonání fyzického těla, ani si nemyslela, že to je nějaký strašný

zážitek, jak to tolik lidí očekávalo a hrozilo se. Pro tento názor však neměla rozumové vysvětlení, a proto usoudila, že k němu musela dojít intuitivně.

V říši, v níž se Ruth ocitla, na ni kromě těch překrásných barev velmi mocně zapůsobilo, jak překvapivě průzračná je tam atmosféra. Nic takového na Zemi nelze spatřit. Ve vzduchu nebylo ani stopy po nějakém oparu a vypadalo to, že ona sama vidí mnohem lépe a dohlédne mnohem dál, takže všechny ty barvy byly najednou dvakrát tak jasnější. Ruth měla vrozené velmi vytříbené vnímání, pokud se týkalo barev, a když byla ještě na Zemi, dostalo se jí také důkladné hudební výchovy. Když pak přišla do duchovního světa, tyhle dvě schopnosti se spojily a barva i hudba té nové země před rdí otevřely bohatství své nevidané krásy.

Nejdříve skoro nemohla uvěřit svým smyslům, ale její přátelé ji záhy vysvětlili, co se stalo, a protože neměla žádné utkvělé představy o budoucím životě, bylo toho jen maličko, na co měla zapomenout. Leč jak sama řekla, trvalo jí několik dnů pozemského času, než plně pochopila a vstřebala všechny ty divy, které se nacházely všude kolem. Jakmile si plně uvědomila dosah svého nového života, a že je před ní celá věčnost, v níž bude moci prozkoumávat divy této země, dokázala zmírnit své vzrušení a začala, jak sama řekla, „brát všechno s chladnější hlavou“.

Právě tohle prožívala, když jsme se poprvé setkali. Jednou, když jsem my tři seděli v zahradě a vesele rozprávěli o všem možném, spatřili jsme stoupat po zahradní cestičce postavu, kterou jsme Edwin i já velmi dobře znali.

Byl kdysi naším duchovním nadřízeným, když jsme ještě žili na Zemi, a patřil mezi muže, které známe jako „církevní knížata“. Ještě stále měl na sobě svůj obvyklý šat a všichni jsme se shodli na tom - když jsme si později porovnali naše postřehy - že se velmi hodil jak k tomu místu, tak k té situaci.

Ten dlouhý, bohatě zbarvený šat velmi pěkně ladil se vším kolem nás. Nebylo na tom nic nepřiměřeného, a protože měl úplnou svobodu nosit svůj oděv v duchovním světě, nosil ho; ne kvůli své předchozí pozici, ale ze zvyku, a protože měl pocit, že tak alespoň trochu pomůže obohatit krásu barev ve svém novém bydlišti.

I nyní, ačkoli vysoký úřad, který úspěšně zastával na Zemi, nemá v duchovním světě žádnou dobu ani význam, ho tady mnozí lidé přece dobře znají podle jména, podoby i podle toho, jakou má pověst. To je další dobrý důvod, aby zůstal u svého pozemského způsobu oblékání, alespoň prozatím. Avšak projevy úcty, které jeho postavení na Zemi vždy vyvolávalo, po příchodu do duchovního světa zcela odvrhnul. Vůbec o ně nestál, a velmi trval na tom, aby všichni, kteří ho znají - a i ti, kteří ho neznají - v tomto ohledu přísně dbali jeho přání.

Když byl ještě v těle, lidé ho měli rádi, a tak je jen přirozené, že poté, co přišel do duchovních zemí, si ho ti, kdo ho znali, nutně váží stejně jako dříve. Taková úcta je jedna věc, neboť v těchto říších si všichni vážíme jeden druhého; avšak úcta, kterou bychom měli prokazovat lidem, kteří jsou duchovně výše, to je něco úplně jiného. On si to brzy uvědomil, a proto nám to řekl, a z toho, co já sám vím o jeho přirozené skromnosti, bych hádal, že to udělal právě z tohoto důvodu.

Naše první setkání vedlo k řadě dalších schůzek, a byla spousta příležitostí - a na mnoho dalších se jistě ještě můžeme těšit - kdy se k nám přidával, když jsme Edwin, Ruth a já sedávali v zahradě nebo se spolu procházeli. Právě na jedné naší společné vycházce jsem našeho někdejšího nadřízeného požádal, zda by mi mohl zhruba popsat své první dojmy z duchovního světa.

Co na něho nejvíce zapůsobilo, když se ocitl tady, v duchovním světě, nebyla jen jeho nesmírná rozloha a krása, ale samotný charakter toho světa jako takového ve vztahu k pozemskému světu, a zejména ve vztahu k životu, který právě opustil. Nejprve ho přepadl téměř zdrcující pocit, že svůj pozemský život promarnil, když se věnoval, jak se mu zdálo, nepodstatným a bezvýznamným věcem a často málo užitečným předpisům a formalitám.

Z těchto úvah ho však přišli vysvobodit jeho přátelé a ujistili ho, že svůj osobní čas nepromarnil, třebaže součástí jeho života byly také lesk a sláva jeho úřadu. Jakkoli právě to mohlo být pro lidi kolem něj lákavé, on sám nikdy nedopustil, aby nějaká okázalost zcela pohltila jeho život. Po tomto vysvětlení se mu velmi ulevilo.

Co ho však uvnitř nejvíce zneklidňovalo, byla slabost teorií, které chtěl nechtě zastávat. Mnoho z nich se mu změnilo v trosky: Znovu však našel přátele, kteří mu poradili. Použili jednoduchou a přímou metodu, která měla zapůsobit na jeho pohotovou mysl, a sice aby zapomněl na náboženská učení z pozemského života a poznal duchovní život a jeho zákony. Řekli mu, aby pustil z hlavy staré a přijal nové.

Snažil se tedy o to ze všech sil a dokonale se mu to podařilo. Očistil svou mysl od všeho, co se nezakládalo na pravdě, a došel k velmi příjemnému objevu, že konečně zažívá naprostou duchovní svobodu. Zjistil, že je mnohem jednodušší dodržovat přirozené zákony duchovního světa, než dodržovat církevní „příkázání“, a bylo velmi příjemné, zbavit se všech formalit spojených s jeho pozemským postavením. Konečně mohl svobodně mluvit sám za sebe a ne za církev.

Celkem vzato, jak řekl náš někdejší nadřízený, největší dojem po jeho příchodu do duchovního světa na něho udělal ten nádherný pocit svobody, především mysli, a pak těla, který byl v duchovním světě o to mocnější, že ve světě pozemském chybí.

(18)

8. Zábava

Slovo „zábava“ jsem použil jednou nebo dvakrát, ale nijak podrobně jsem neozřejmil toto relativně důležité téma.

Pouhá představa, že bychom měli mít v duchovním světě zábavu, zcela jistě některé lidi pohorší. Ti lidé si hned představí mnohé rozmanité sporty a kratochvíle, kterým se ke svému prospěchu a užitku oddávají na zemském povrchu. Přenést tyto v základě pozemské věci do světa čistého duchovna je pro ně nemyslitelné. Nemyslitelné zřejmě proto, že celá ta představa je přitažená za vlasy, nebo protože duchovní svět by měl být na vyšší úrovni. A to na úrovni, kde bychom se měli zřící všech našich pozemských zvyklostí a žít ustavičně ve velikém vytržení a starat se jen o ty mlhavé, nehmotné věci, o kterých se naše náboženství v té či oné podobě zmiňovalo jako o přiměřené odměně.

Přijmout takové hypotézy o tomto životě znamená tvrdit, že už tím, že přicházíme žít do duchovního světa, ocitáme se najednou v přítomnosti Boha, nebo se alespoň nacházíme v říši, v níž Bůh přebývá, a proto všechno, co i jen vzdáleně připomíná pozemské zvyky nebo způsoby, musí být bez výjimky odmítnuto, protože to není dosti vznešené ke vstupu do této říše.

Podobné představy jsou samozřejmě naprosto nesmyslné, protože Bůh k nám není o nic

blíží v duchovním světě než ve světě pozemském. To my jsme blíží *Jemu*, protože v tomto světě kromě jiného vidíme mnohem zřetelněji Božskou ruku a projev jeho Mysli. Nicméně tohle je rozsáhlejší téma, jež nepatří do oblasti, kterou právě hodlám rozebírat.

Mnozí z nás považují zábavu za jiný druh práce. V duchovním světě neznáme ani tělesnou, ani duševní únavu, ale kdybychom měli neustále pokračovat v nějaké činnosti bez jakékoliv občasné změny, brzy bychom se cítili vnitřně nespokojení a neklidní. Naše schopnosti věnovat se danému úkolu jsou ohromné, ale současně si s ohledem na celek stanovujeme pro každé pracovní údobí určitou, jasně danou mez, a tu nepřekračujeme.

Zaměníme svoji práci za jiný druh činnosti; můžeme přestat pracovat úplně a nějaký čas si odpočinout u sebe doma nebo někde jinde; můžeme se zaměstnat studiem; nebo se můžeme věnovat nějaké zábavné činnosti, kterých je v těchto říších dostatek.

Když na určitou dobu přestaneme pracovat, jsme ve velmi podobné situaci jako vy, kteří ještě stále žijete na Zemi. Co uděláte, abyste se pobavili ? Můžete mít pocit, že si potřebujete fyzicky odpočinout, a tak se budete přiklánět spíše k duševní rekreaci. Přesně tak je to i s námi. Duševní rekreace se může dít různými způsoby a bohatě ji zajišťují vzdělávací ústavy, poněvadž učení jako takové může být zábavou.

Ruth i já jsme strávili mnoho příjemných hodin v knihovně nebo v uměleckém ústavu, ale mockrát jsme měli pocit, že se potřebujeme důkladněji zotavit, a tak jsme sešli dolů k moři a nalodili se na jednu z těch překrásných lodí, a pak navštívili některý ostrov. Tady na pobřeží máme jedny z nejzábavnějších sportů.

Už jsem vám řekl, že lodě jsou v duchovním světě poháněny čistě myšlenkovým pochodem, a také jsem uvedl, že k tomu, aby se člověk naučil sám takovou hnací sílu používat, nepotřebuje zas tak dlouhou dobu. Tu dovednost si nakonec osvojíme všichni, ale když se zúčastníme závodů na vodě, můžeme si ověřit, jak daleko jsme pokročili, a to nás může významně podpořit v našem úsilí.

Musíme však jasně rozlišit podobné pozemské závody od našich v duchovním světě. Tady se můžeme cítit zcela bezpeční, neboť víme, že veškeré soupeření je ryze přátelské. Z našich závodů nemáme vůbec žádný zisk vyjma toho, že získáme zkušenost a osvojíme si větší dovednost, ani tam nejsou žádné ceny, o které by se bojovalo a vítězilo. Na konci každého závodu si můžeme být jisti, že nám budou velkým poučením, abychom dokázali zvyšovat rychlost a vůbec zručněji ovládat řízení své lodi.

Zejména jeden způsob zábavy se těší značné oblibě u řady z nás, a tím jsou různé druhy dramatických představení. Máme krásná divadla, umístěná ve stejně tak krásném prostředí, hodnotné budovy zasvěcené důstojnému účelu.

Architekti, kteří ty budovy navrhují, tak činí se stejnou pečlivostí, jakou můžete vidět ve všech jejich počinech, a výsledky jako obvykle prozrazují vysokou úroveň aktivní spolupráce, která existuje mezi odborníky toho umění. Vnitřní vybavení je dílem zručných umělců z ústavu látek; zahradám kolem je věnována obdobně zasvěcená péče. Výsledek se potom liší od pozemského divadla tak, jak si jen dokážete představit.

Dříve než budu pokračovat na toto téma, rád bych podotkl, že si plně uvědomuji, že na zemském povrchu jsou lidé, kteří naprosto odmítají divadlo a vše, co k němu patří. Ve většině případů je taková averze výsledkem náboženské výchovy.

Pravdu, kterou jsem zjistil v duchovním světě, nemohu změnit proto, abych se shodl s určitými náboženskými názory, které zastávají lidé žijící dosud v těle. Hovořím o věcech,

kteře jsem zažil spolu s tisíci dalšími lidmi, a skutečnost, že pozemští lidé rozhodně odmítají, co jsem vylíčil, že existuje v duchovním světě, v žádném případě nedokazuje, že ty věci neexistují a že tedy mé tvrzení je nesprávné.

Moje pozice pro pozorování je nesrovnatelně lepší než jejich, protože jsem opustil pozemský svět a stal se obyvatelem duchovního světa. Kdybychom měli měnit náš popis světa, který nyní obýváme tak, abychom uspokojili názor každého jedince a vyhověli každému předem učiněnému úsudku o tom, jak by měl duchovní svět vypadat, pak taky můžeme rovnou přestat cokoli dál popisovat, neboť kdybychom své líčení měli takto přizpůsobovat, bylo by zcela bezcenné.

Abych nevyvolal nějaký špatný dojem z toho, co jsem právě řekl, dovolte mi, abych dodal, že každý, kdo odmítl všechnu nebo jen některý druh zábavy, s níž se zde setkal, se jí rozhodně nebude muset věnovat. Spolu s ostatními lidmi podobných názorů se pak ocitne v malém, odděleném společenství, a tam zůstane bezpečně z dosahu všech domněle pozemských věcí a bude moci žít na takovém místě, jak si představoval, že by „nebe“ mělo vypadat. Setkal jsem se i s takovými lidmi a zpravidla netrvalo dlouho, než opustili své malé, podomácky vyrobené nebe a vyšli ven do hezčího, většího nebe, jež je dílem Nejvyšší mysli.

Každé divadlo v této říši je známé podle toho, jaký druh představení se v něm hraje. Ty hry samy o sobě se často značně liší od představení, jaká se běžně hrají na zemském povrchu. Naše hry nejsou vůbec surové, a ani jejich autoři nechtějí nijak drásat nervy svému obecenstvu. Můžeme shlédnout mnoho her, které pojednávají o sociálních problémech pozemského světa, ale na rozdíl od něho naše hry vždy *ukazují na řešení* daného problému - řešení, které Země pro svoji zaslepenost nedokáže přijmout.

Můžeme se jít podívat na komedie, kde, to vás mohu ujistit, smích je vždycky mnohem srdečnější a silnější, než kdy vůbec můžete zaslechnout v divadle na Zemi. V duchovním světě si můžeme dovolit smát se mnohému, co jsme kdysi, když jsme byli ještě v těle, považovali za strašně vážné a seriózní !

Zažili jsme velkou historickou podívanou, která představovala závažné okamžiky jednoho národa, a navíc jsme viděli historii tak, jak se skutečně odehrála, a ne žádnou smyšlenku, jak to často bývá v knihách o dějinách. Leč jistě nejúchvatnějším a zároveň nejzajímavějším zážitkem je zúčastnit se některého představení, kde *původní aktéři* znovu sami sehrávají události, na nichž se podíleli, a to nejprve tak, jak se obecně uvažuje, že se odehrály, a poté znovu tak, jak se staly doopravdy.

Tato představení jsou jedna z nejnavštěvovanějších a řadoví diváci při nich rozhodně nejsou o nic méně pozornější a zabranější do děje, než přihlížející herci, kteří za svého pozemského života hráli v divadelních hrách role významných postav, které teď vidí „naživo“.

V takovém představení jsou hrubší, nemravné a vulgární epizody zcela vynechány, protože by se obecenstvu a vlastně všem lidem v této říši protivily. Ani se tam neobjevují scény, které v podstatě neukazují nic jiného než bitvu, krveprolévání a násilí.

Člověk nejprve zažije zvláštní pocit, když osobně spatří nositele jména věhlasného po celém světě, ale po čase tomu zcela přivykne a stane se to součástí našeho běžného života.

Nejnápadnější rozdíl mezi oběma našimi světy, co se týče zábavy, je v tom, jaké jsou naše osobní potřeby. My nemáme potřebu tělesného cvičení, silového či jiného, ani nemusíme chodit ven na „čerstvý vzduch“.

Naše duchovní těla jsou vždy v perfektní kondici; nemáme vůbec žádné zdravotní

problémy, a vzduch, který ani nemůže být jiný než čerstvý, proniká do všech koutů našich domovů a budov, a i tam zůstává naprosto čistý. Není možné, že by se zkazil nebo jakkoli znečistil. Lze tedy očekávat, že naše kratochvíle se budou týkat více té duševní roviny, než té „fyzické“.

Poněvadž většina pozemských her hraných na hřišti používá míč, tady, kde gravitační zákon působí v jiných podmínkách, než jsou vaše, si uvědomíte, že jakákoliv snaha uvést míč do pohybu úderem na něj bude docela marná. Teď hovořím o hrách soutěžního charakteru.

Na zemském povrchu získáte obratnost ve hře tak, že vaše mysl ovládne svaly vašeho těla, když jsou v dobrém zdravotního stavu. Náš zdravotní stav je zde však vždycky dobrý a naše svaly jsou vždy zcela a úplně ovládány naší myslí. Dovednost získáváme rychle, ať už je to v hraní na nějaký hudební nástroj, malování obrazu, nebo v kterékoliv jiné činnosti, která vyžaduje používání končetin. Je tedy nasnadě, že většina obvyklých her tu ztrácí význam.

Je třeba připomenout, že pro nás tady být venku nebo uvnitř znamená totéž. U nás se nemění počasí podle různých ročních období. Veliké, centrální slunce svítí pořád; je tu vždycky příjemně teplo. Rozhodně nepotřebujeme chodit rychle, abychom si rozproudili krev v žilách.

Naše domovy a naše domy nejsou životní nutností, ale doplňkem k našemu již tak příjemnému životu. Zjistíte, že mnoho zdejších lidí dům nemá; řeknou vám, že ho nepotřebují, protože tu věčně svítí slunce i teplo je tu pořád. Nejsou nikdy nemocní, nemají hlad ani žádnou jinou potřebu, a celá ta nádherná říše tu pro ně je, aby po ní putovali.

Musíte mít také na paměti, že když sem člověk přijde žít, do značné míry změní svá stanoviska. Věci, které jsme považovali za velmi důležité, když jsme byli ještě v těle, nám po našem příchodu do duchovního světa nebudou připadat zdaleka tak důležité. Mnohé naše dřívější pozemské hry nám přijdou poněkud nudné a jednoduché ve srovnání s tím, o kolik větší jsou naše schopnosti v duchovním světě. Skutečnost, že se můžeme pohybovat prostorem okamžitě, postačuje k tomu, abychom zavrhl i ten nejlepší možný atletický výkon jako bezvýznamný, a naše světové sporty a hry jsou na tom podobně.

Naše zábava se týká více duševna a rozhodně nemáme pocit, že musíme vybíjet nadbytek fyzické energie nějakou aktivní činností, neboť naše energie je neustále na takové úrovni, jakou potřebujeme. Zjišťujeme, že je toho tolik, co se ještě můžeme naučit, a učení samo o sobě nám přináší tolik radosti, že už nepotřebujeme tolik zábavy nebo její častou obměnu jako vy.

Můžeme poslouchat hodně krásné hudby, v těchto zevních existují takové divy, že o nich hned chceme všechno vědět, je tu tolik příjemných úkolů na práci, že není důvod, abychom se trápili, že v duchovním světě bude jen málo *pozemských* sportů a her. Je tu obrovská zásoba mnohem zábavnějších věcí k vidění a provozování, vedle nichž většina pozemských zábav vypadá jako pouhé banality.

(19)

9. Duchovní člověk

Jaký je to pocit, být duchovním člověkem ? To je otázka, která napadne mnoho lidí. Kdyby se naopak někdo zeptal: „Jaký je to pocit, být pozemským člověkem ?“, asi byste

odpověděli, že taková otázka je poněkud hloupá, protože jsem přece žil kdysi v těle, a tak bych to měl vědět.

Ale dříve než tu otázku odmítneme jako holý nesmysl, podívejme se, co nám na ni může poskytnout odpověď.

Nejprve vezměme v úvahu fyzické tělo. Bývá unavené, a proto je životně důležité, aby odpočívalo. Mívá hlad a žízeň, a tak musí dostávat potravu a tekutiny. Může zažívat bolest a utrpení v důsledku rozmanitých nemocí a chorob. Následkem nehody či z jiných příčin může dojít ke ztrátě končetin.

Smysly se mohou zhoršovat vlivem stárnutí; nebo opět nehoda může způsobit ztrátu zraku či sluchu; anebo fyzické tělo může přijít na svět bez některého nebo obou těch smyslů, a navíc nemusí být schopno mluvit. Fyzický mozek může být natolik postižený, že nejsme schopni rozumného jednání, a proto se o nás musejí starat jiní.

„Jak deprimující představa,“ řeknete si ! Je deprimující, ale kohokoliv může postihnout přinejmenším jedno z těch omezení, která jsem vyjmenoval. Přinejmenším tři z nich zažívá běžně každý jedinec na zemském povrchu - totiž hlad, žízeň a únavu. Rozhodně jsme nevyčerpali celý seznam možných omezení. Ale pro náš účel to postačí.

Tak tedy zbavte úplně a nadobro každého člověka těch nepříjemných postižení, které jsem vyjmenoval; vylučte spolehlivě a natrvalo jejich příčinu a měli byste si dokázat představit, jak se cítí duchovní člověk !

Když jsem žil na Zemi, mívával jsem občas nějaké zdravotní problémy, které jsou běžné u většiny z nás, potíže, které nemusejí být vážné a které spíše bereme jako něco obvyklého; menší problémy a bolesti, s nimiž se většina nás lidí v těle dokáže vyrovnat. Kromě těch drobnějších nemocí jsem si samozřejmě uvědomoval své fyzické tělo, kdykoli na mě dotíral hlad, žízeň nebo únavu. Moje poslední nemoc - ta byla vážná - přemohla moje fyzické tělo a nastal čas mého přechodu sem. Hned jsem věděl, jak se cítí duchovní člověk.

Když jsem tam stál a hovořil s Edwinem, cítil jsem se fyzicky skvěle, přestože jsem právě vstal z lůžka, kde jsem stonal. S postupem času jsem se cítil dokonce ještě lépe. Nikde nebylo ani stopy po ostré bodavé bolesti a cítil jsem se velmi lehce. Doopravdy mi vůbec nepřišlo, že jsem v nějakém těle ! Byl jsem při plném vědomí a své tělo jsem si vnímal jen do té míry, že jsem hýbal svými končetinami a sám se přesouval všude tam, kam jsem chtěl, očividně bez jakékoli svalové námahy, což bylo ještě nedávno tak obvyklé.

Je nesmírně těžké vám přiblížit ten pocit *dokonalého* zdraví, protože něco takového je na Zemi zcela nemožné, a proto nenacházím nic, k čemu bych to mohl přirovnat nebo připodobnit. Ten stav patří výlučně k duchovnímu světu a vůbec se nedá popsat pozemskými slovy. *Musíte* ho zažít, a to nebudete moci až do chvíle, kdy se vy sami stanete jedněmi z nás.

Už jsem řekl, že jsem byl při plném vědomí. To není přesné vyjádření. Zjistil jsem, že moje mysl byla opravdovým skladištěm skutečností, týkajících se mého pozemského života. Každý můj čin, který jsem udělal, a každé slovo, které jsem vyslovil, každý dojem, který jsem zažil; každý fakt, o kterém jsem četl, a každá událost, které jsem se stal svědkem, to všechno jsem našel nesmazatelně zapsané ve svém podvědomí. To je společné všem duchovním lidem, kteří kdysi žili v těle.

Nesmíte si myslet, že nás neustále jaksi pronásledují divoké, fantastické vidiny různých myšlenek a dojmů. To by byla skutečná hrůza. Ne. Naše mysl je jako dokonalý životopis

našeho pozemského pobytu, v němž jsou zaznamenány všechny podrobnosti týkající se naší osoby, náležitě uspořádané, *a nic nechybí*. Kniha zůstává normálně zavřená, ale je vždy po ruce, abychom po ní mohli sáhnout, a pak s tu událost, chceme-li, plně vybavíme. Teď mluvím o sobě a totéž platí pro lidi, s nimiž žiji v této říši.

Již jsem vám popisoval vzpomínky jednoho konkrétního člověka v nižších říších, ale tam platí poněkud jiné zákony, jak jsem se vám pokusil ukázat. Nedokážu vám říci, *jak* k tomu dochází; mohu vám pouze povědět, co se děje.

Tuhle encyklopedickou paměti, kterou jsme vybaveni, není tak těžké pochopit, když se na chvíli zastavíte a zamyslíte, jak funguje vaše vlastní průměrná pozemská paměť. Není tomu tak, že by vás neustále rozptylovaly události celého vašeho dosavadního života, ale prostě tam jsou zapsány, abyste si na ně mohli vzpomenout, kdykoli a kdekoli chcete, a ty se pak mohou vynořit dílem okamžiku. Jedna událost pak může spustit řetězec myšlenek, a na tom se paměti bude podílet.

Někdy si nemůžete vzpomenout, co je ve vaší paměti, ale my v duchovním světě si vzpomínky vybavujeme okamžitě, bez nejmenšího úsilí a spolehlivě. Podvědomí nikdy nezapomíná, a proto se z našich vlastních minulých skutků stávají výčitky či naopak hezké vzpomínky, záleží na našem pozemském životě.

Záznamy na deskách skutečné paměti nelze smazat. Jsou tam navěky, ale nemusejí nás nutně pronásledovat, protože na těch deskách jsou uvedeny také dobré činy, laskavé skutky, vlídné myšlenky a všechno, na co můžeme být právem hrdí. A jestliže jsou zapsány většími a ozdobnějšími písmeny než to, čeho litujeme, pak budeme mnohem šťastnější.

Když jsme v duchovním světě, naše paměť je přirozeně vždycky dobrá. Navštěvujeme-li nějaký studijní kurz libovolného oboru, určitě zjistíme, že nám učení jde snadno a rychle, protože jsme se zbavili všech omezení, které pro mysl představuje fyzické tělo. Jestliže se učíme, získané vědomosti si spolehlivě zapamatujeme. V případě, že se věnujeme nějaké činnosti, která vyžaduje šikovnost rukou, objevíme, že naše duchovní tělo reaguje na podnět naší mysli okamžitě a přesně.

K tomu, abychom se naučili namalovat obraz nebo hrát na hudební nástroj, mám-li uvést dvě běžné světské činnosti, potřebujeme pouhý zlomek času z toho, jak dlouho by nám to trvalo za našeho života v těle. Učíme-li se například navrhovat duchovní zahrady, nebo stavět dům, pak zjistíme, že požadovanou znalost můžeme získat stejně snadno a rychle - pokud to naše inteligence dovolí; neboli nejsme všichni hned nadáni pronikavým intelektem v okamžiku, kdy se zbavíme svého fyzického těla. Kdyby to tak bylo, v těchto říších by byli samí muži a ženy s nadlidskými schopnostmi, a my zdaleka takoví nejsme !

Naše inteligence se však může zvyšovat; je součástí našeho rozvoje, neboli rozvoj není jen čistě duchovní povahy. Naše mysl má neomezené možnosti pro svůj intelektuální rozvoj a zdokonalování, ať jsme při svém příchodu do duchovního světa sebevíce pozadu. Náš intelektuální rozvoj bude pod vedením vzdělaných a zdatných učitelů všemožných učebních a vědních oborů pokračovat jistě a vytrvale podle toho, jak moc si to budeme přát. Po dobu našich studií nám bude nápomocna naše spolehlivě výborná paměť. Vůbec nebudeme zapomínat.

Teď tedy přejděme k duchovnímu tělu jako takovému. Duchovní tělo je, zhruba řečeno, protějškem našeho pozemského těla. Když přijdeme do duchovního světa, je poznat, že jsme to my. Zbavujeme se však všech našich fyzických handicapů.

Máme všechny svoje údy, svůj zrak i sluch; všechny naše smysly prakticky plně fungují.

Vlastně těch pět smyslů, jak je známe ze Země, je mnohem bystřejších, než když jsme byli v těle. Bylo-li naše tělo nějak nenormální či zaostalé, například nadměrně zavalité nebo hubené, tak to zmizí po našem příchodu do těchto říší, a my pak vypadáme tak, jak jsme měli vypadat na Zemi, kdyby nás rozličné pozemské příčiny nedovedly k jiné podobě.

V našem pozemském životě existuje období, které známe jako nejlepší léta svého života. K tomu všichni směřujeme. Ti z nás, kteří jsou při svém odchodu do duchovního světa staří nebo postarší, se vrátí do období svých nejlepších let. Jiní, kdo jsou mladí, budou postupovat do takového období. Všichni si zachováváme svoje přirozené vlastnosti ty nám zůstanou napořád.

Ale zjistíme, že mnohých méně významných fyzických rysů, bez nichž se můžeme v pohodě obejít, se zbavíme současně s naším fyzickým tělem - určité tělesné nesrovnalosti, s nimiž jsme se mohli narodit, nebo jsme je získali během dalších let. Říkám si, kolikpak je asi lidí, které, když byli ještě v těle, napadlo, že by si mohli svoje fyzické tělo nějak vylepšit, kdyby to bylo možné ? Pramálo !

Už jsem vám říkal, jak stromy v těchto říších rostou naprosto dokonale - jsou rovné, upravené a pěkně tvarované, protože tu nejsou žádné větrné bouře, které by je zohýbaly a tlakem zdeformovaly jejich mladé větvičky. Duchovní tělo tu podléhá naprosto stejnému zákonu.

Životní bouře může pokrýt fyzické tělo, a je-li ten život také duchovně ohavný, i duchovní tělo bude obdobně pokrivené. Je-li však pozemský život duchovně zdravý, duchovní tělo bude srovnatelně v dobrém stavu. Mnoho ušlechtilých duší přebývá v pokriveném pozemském těle. A mnoho zlých duší se skrývá v krásně vypadajících pozemských tělech. Duchovní svět pak všem zrakům odhalí pravou skutečnost.

„Jaká je stavba těla duchovního člověka ?“ zeptáte se. Je přesně taková, jakou máte vy. Máme svaly, máme kosti, máme i šlachy, nejsou však pozemské; jsou čistě duchovní. Netrápí nás žádné neduhy - to je v duchovním světě nemožné. Proto naše duchovní těla nevyžadují neustálou péči, aby zůstala zdravá. Tady jsme vždycky naprosto zdraví, poněvadž máme takové vibrace, že nemoci a vůbec zárodky, které je způsobují, nás nemohou napadnout.

Podvýživa v tom smyslu, jak ji znáte, tady neexistuje, ale duchovní podvýživa - to jest podvýživa duše - ta skutečně existuje. Návštěva temných říší a přilehlých krajů vám to hned ukáže !

Připadá vám divné, že by duchovní tělo mělo mít nehty a vlasy ? Jak byste chtěli, abychom vypadali ? V tomto ohledu jistě ne jinak, než vy sami ? Nebyli bychom na pohled poněkud odporní, kdybychom neměli běžné anatomické rysy a vlastnosti ? Vypadá to jako samozřejmé tvrzení, ale někdy je potřebné a vhodné to znovu zdůraznit.

Čím je zahaleno duchovní tělo ? Hodně lidí - myslím si, že by nebylo chybné říci naprostá většina lidí - procitají v těchto říších oděni v šatech, jež jsou obdobou těch, které měli na sobě na Zemi v čase svého přechodu. Je to logické, protože ten člověk je na takový oděv zvyklý, zvláště pokud neví dopředu nic o podmínkách v duchovním světě. Ti lidé tak zůstanou oděni tak dlouho, jak si přejí.

Jejich přátelé je zpraví o jejich nové existenci, a pak se mohou převléknout do duchovního oděvu, jestliže to chtějí. Většina lidí se velmi ráda převlékne, protože jejich starý pozemský styl oblékání působí v těchto barevně bohatých říších značně nevýrazně. Netrvalo dlouho, a i já sám jsem vyměnil ten starý kněžský šat za svůj nový oděv. Černá je celkem vzato příliš temná v tom nepřeberném množství barev !

Duchovní roucha se v sobě mění téměř stejně jako se mění jednotlivé říše. Pokud jde o barvu a formu, shledáme vždy mezi duchovním rouchem jednoho člověka a druhého jemný rozdíl, protože v těchto detailech barvy a formy existuje nekonečná různorodost.

Duchovní roucha jsou dlouhá; to znamená, že sahají až na zem. Jsou bohatě řasené do elegantních záhybů, a právě ty záhyby se svými překrásnými barevnými odstíny a tóny vyvolávají dojem, který bychom na Zemi nazvali „světlo a stín“. Není možné vylíčit všechny ty další rozmanité prvky, které tvoří celkovou skladbu duchovního šatu.

Mnoho lidí nosí kolem pasu opasek nebo šerpu. Ty jsou někdy vyrobeny z materiálu, který někdy připomíná zlatou nebo stříbrnou krajku, jindy jinou tkaninu. Vždycky ale představují odměnu za vykonané služby. Je zcela nemožné vylíčit, jak překrásně se třpytí zlaté nebo stříbrné opasky, které nosí významné osobnosti z vyšších říší.

Lidé z vyšších říší se obvykle zdobí nádhernými drahokamy rozličných tvarů, jež jsou vsazeny do překrásně tepaných obrub podle pravidel, platných pro takové věci. Uvidíte je také nosit skvostné diadémy stejně tak třpytivé, jako jejich opasky. Pro ně platí stejný zákon. Lidé z nižších říší mohou třeba také nosit některé z těch ozdob, které jsem právě popsal, ale ve značně upravené podobě.

V pozadí všech těch duchovních ozdob je skryto obrovské množství duchovních tradic, ale jedno můžeme prohlásit jasně: všechny takové ozdoby si *musíte* zasloužit. Odměnu můžete získat pouze na základě zásluh.

Na nohou můžeme nosit všechno, co se nám líbí, a většina z nás upřednostňuje nějakou obuv. Zpravidla vypadá jako lehký střevíc nebo sandál. Viděl jsem tady hodně lidí, kteří dávají přednost chození naboso, a tak tedy chodí bez bot. Je to naprosto v pořádku a nebudí to vůbec žádné pohoršení. U nás je to přirozené a běžné.

Materiál, z kterého jsou zhotoveny naše šaty, není průsvitný, jak si někteří asi představují. Je docela hutný. Důvod, proč naše šaty nejsou průsvitné, spočívá v tom, že mají stejné vibrace jako ten, kdo je má na sobě. Čím větší pokrok člověk udělá, tím vyšší jsou ty vibrace, a proto obyvatelé ve vyšších sférách budou mít nepředstavitelně jemné duchovní tělo i šat.

Tu jemnost vnímáme více my než oni, tedy vnímáme zvnějšku, a důvod je stejný, jako když se malé světélko zdá mnohem jasnější díky tomu, že je kolem tma. Když to světélko zvětšíte tisíckrát - jako je to v případě těch vyšších říší - kontrast je nesrovnatelně větší.

Zřídka kdy nosíme zakrytou hlavu. Nevzpomínám si, že bych někde v této říši něco takového viděl. Nepotřebujeme se nijak chránit proti přírodním živlům !

Myslím, že už teď jste usoudili, že být duchovním člověkem může znamenat velmi příjemný způsob existence. A pak, za tu dobu, co putuji po těchto říších světa, jsem dosud nepotkal jednoho jediného člověka, který by ochotně vyměnil tento úžasný, svobodný život v duchovním světě za předešlý život na zemském povrchu. *Experto crede !*

(20)

10. Sféra dětí

* Věřte zkušenému !

Jedna z nesčetných otázek, které jsem položil Edwinovi krátce po svém příchodu do duchovního světa, se týkala osudu dětí, které v tomto věku odešly do duchovních krajin.

V našem pozemském životě je období, které jsme zvyklí nazývat „svými nejlepšími léty“. Nejlepší léta jsou také tady, v duchovním světě, a právě k tomu období všichni lidé bud směřují, nebo se vracejí podle toho, kolik jim bylo, když došlo k jejich přechodu do duchovního světa.

Jak dlouho to bude trvat, záleží jen na nich, protože to je čistě otázka duchovního pokroku a vývoje, třebaže u mladých lidí to obvykle trvá mnohem kratší dobu. Ti, kteří odejdou do duchovního světa po svém pozemském rozkvětu, ať už jako postarší, nebo velmi staří, postupně na vzhledu omládnou, třebaže budou stále zkušenější co do svého poznání a duchovnosti.

Nesmíte z toho usuzovat, že zde všichni nakonec budeme úplně stejní. Vnější vzhled vypadáme mladě; ztrácíme znaky pokročilejšího věku, které notně zneklidňují leckteré z nás, když jsme ještě v těle. Avšak naše mysl je stále moudřejší, jak nabýváme vědomostí a poznání, a tyto duševní kvality jsou zřejmé každému, s kým přijdeme do styku.

Když jsme navštívili chrám ve městě a z určitého odstupu spatřili toho nádherného hosta, jemuž jsme přišli vzdát čest, měl na pohled všechny známky typické - a věčné - mladosti. Leč hloubka jeho poznání, moudrosti a duchovnosti, které z něho vyzařovaly a které jsme mohli vědomě vnímat, byla takřka nepřekonatelně velká.

Totéž s určitými obměnami platí pro všechny návštěvníky z vyšších říší. Jestliže tedy dospělí lidé mládnou, co se děje s těmi, kdo přicházejí jako děti ? A co se skutečně stane s těmi, kteří přijdou do duchovního světa jako novorozenci ?

Odpověď zní, že tu rostou stejně, jako by rostli na zemském povrchu. Zdejšími dětem se však - v každém věku - dostává takového zacházení a péče, jaké by nikdy v pozemském světě nedostaly.

Malé dítě, jehož mysl ještě není plně utvořená, není zasaženo pozemským prostředím a po příchodu do duchovního světa se ocitne ve velmi krásné oblasti, kterou řídí stejně krásní lidé. Tato dětská říše dostala název „nebeská školka“ a nepochybně každý; kdo měl to štěstí a byl se tam podívat, řekne, že výstižnější název by se sotva našel. Aby mi tedy Edwin odpověděl na moji první otázku, navrhl mně i Ruth, abychom spolu s ním tu nebeskou školku navštívili.

Vykročili jsme směrem k hranici oddělující vyšší říši od naší vlastní, a pak se stočili směrem k Edwinovu domu. Již tady jsme mohli vnímat jemnější atmosféru, i když nebyla ještě natolik výrazná, aby u nás vyvolala nějaké potíže nebo pocit nepohodlí. Všiml jsem si, že ta atmosféra byla hodně barevná, mnohem víc než uvnitř říše. Vypadalo to, jako kdyby se tam střetávalo velké množství světelných paprsků a to světlo se pak šířilo ve velkých kuželech nad celým krajem.

Ty světelné paprsky se stále pohybovaly, mísily se a vytvářely velmi jemné a nádherné barevné směsice, jako když se tvoří duha. Bylo to nadmíru uklidňující, a zároveň velmi povzbuzující, a Ruth i mě připadalo, že i bezstarostné a veselé. Bylo znát, že smutek a neštěstí tu rozhodně nemají místo.

Zeleň v krajině byla mnohem sytější; stromy nebyly příliš vysoké, ale vypadaly jako každý jiný strom v těchto říších a rostly stejně dokonale.

Po nějaké době z atmosféry zmizely barevné paprsky a ta se začala podobat atmosféře v naší vlastní oblasti. Byl tu však jistý zvláštní, sotva patrný rozdíl, který trochu mátl každého návštěvníka při jeho první návštěvě a vyplýval, jak nám pověděl Edwin, z bytostné duchovnosti dětí, které tam žily. S něčím podobným se můžete setkat, když máte tu čest přejít do vyšší říše, než je ta, v níž normálně pobýváte. Je to skoro jakoby tam vzduch mnohem víc nadnášel, nehledě vcelku na to, že viditelně povznášel i mysl.

Jak jsme se tak procházeli po hebounké trávě, spatřili jsme před sebou větší počet hezkých budov. Nebyly nijak vysoké, ale spíše rozložené do šířky, a všechny byly pěkně umístěné uprostřed stromoví a zahrad. Není potřeba dodávat, že se všude hojně objevovaly květiny, a to jak na dovedně upravených záhonech, tak ve velikých trsech na zatravněných svazích a pod stromy.

Všiml jsem si, že v některých případech květiny, které mají své obdoby na zemském povrchu, rostly osamoceně a květiny charakteristické pro duchovní svět byly od nich odděleny. Dozvěděli jsme se, že to rozdělení nemá žádný zvláštní význam, ale že je tomu tak pouze proto, aby byl vidět rozdíl mezi těma dvěma druhy květin, duchovními a pozemskými.

Obdoby pozemských květin, které zde rostou, jsou tak krásné jako pozemské květiny, a přece se nedají srovnat s krásou květin, které přináležejí výhradně duchovním krajinám. Tady mě znovu omezují pozemské zkušenosti, kdybych se chtěl pokusit je nějak popsat. Nejenže jsou mnohem barevnější, ale uspořádání květů a listů skýtá takovou bohatost nepřekonatelně krásných tvarů, že neexistuje pozemský příklad, ke kterému bychom je mohli přirovnat.

Ale nepředstavujte si, že ty nádherné květiny třeba jen vzdáleně připomínají vzácné skleníkové květy. Zdaleka ne. Jejich velká hojnost spolu s velkou intenzitou a rozmanitostí jejich vůní musí okamžitě rozptýlit jakékoliv pomyšlení, že se vyskytují jen vzácně. Rozhodně tu nejsou šlechtěny krásné květy na úkor jejich vůně. Všechny květiny, stejně jako všechno ostatní, co zde roste, mají tu přirozenou vlastnost, že vydávají posilující energii, a to nejen ve svých vůních, ale také skrze osobní kontakt. Už jsem si vyzkoušel ten experiment, kdy jsem podržel květ v rukou sevřených do kalichu - a byla to Ruth, kdo mě tomu naučil - a ucítil proud životodárné síly, jak proudí vzhůru mými pažemi.

Uviděli jsme půvabné rybníčky a malá jezírka, na jejichž hladinách rozkvétaly nádherné vodní květy pestrých barev. Na jiném místě jsme mohli spatřit větší vodní nádrže, vlastně soustavu jezer s mnoha loďkami, které poklidně klouzaly po jejich hladině.

Budovy byly postaveny z materiálu, který vypadal jako alabastr, a všechny byly obarveny těmi nejjemnějšími barevnými odstíny, jaké například můžeme vidět v křehké kombinaci barev pozemské duhy. Architektonický styl staveb se většinou podobal stylu v naší vlastní sféře; některé budovy měly totiž povrch ozdobený nádhernými plastikami s přírodními vzory, jaké například najdete na stromech nebo květinách, zatímco reliéfy jiných používaly prvky, specifické a běžné pro duchovní svět.

Nejpříjemnějším překvapením pro nás však bylo, když jsme spatřili v lesích roztroušené půvabné, malé chaloupky, u nichž by si člověk spíš představoval, že patří výlučně na stránky dětských pohádkových knížek. A tady byly maličké domečky s všelijak pokroucenými trámy - velmi půvabně pokroucenými - s jasně červenými střechami a mřížovými okny, a každý z těch domečků měl kolem dokola vlastní, roztomilou malou zahrádku.

Můžete hned usoudit, že duchovní svět si půjčil od pozemského světa ta obydlí vymyšlená pro potěchu dětí, ale tak tomu není. Ve skutečnosti celý ten nápad s miniaturními

domečky vychází v první řadě z duchovního světa. Ať už to byla kterákoli umělkyně, jež zachytila náš prapůvodní obraz, pozemský svět na ni po nějaké době zapomněl. My ji však známe, ta umělkyně pokračuje ve své práci zde, ve sféře dětí.

Ty malé domečky byly dost velké na to, aby v nich měl dospělý člověk dostatek místa pro pohyb a nikde se neuhodil do hlavy ! Pro děti se zdály být velké tak akorát, aby si v nich nepřipadaly ztracené. Prý právě to je důvod, proč všechny větší budovy v této říši nejsou nijak výrazně vysoké. Protože když se domy nestavějí příliš vysoké a místnosti nedělají příliš velké, vyhovují dětskému myšlení, které ještě není plně dotvořené a v němž prostor se zdá mnohem větší, než ve skutečnosti je, a příliš prostorné budovy by na dětskou mysl působily tak, že by si v nich připadaly příliš malé.

V těch maličkých obydlích žije velký počet dětí, a na každé z nich dohlíží starší dítě, které je plně schopné zvládnout každou situaci, jež může nastat s dalšími „obyvateli“.

Šli jsme dál a uviděli skupinky šťastných dětí, jak si spolu hrají nebo sedí v trávě, zatímco učitel jim předčítá. A viděli jsme další, jak pozorně a s velkým zájmem naslouchají učiteli, který jim vypráví o květinách a tak po troškách dává hodiny botaniky. Ta botanika se však velmi lišila od té na zemském povrchu, alespoň pokud se týkala čistě duchovních květin. Rozdíly mezi pozemskými květinami a duchovními květinami byly hojně demonstrovány na obou druzích květin, které tu rostly odděleně.

Edwin nás vzal k jedné učitelce a objasnil jí důvod naší návštěvy. Učitelka nás okamžitě přivítala a byla tak laskavá, že nám odpověděla na několik otázek. Byla pro svoji práci nadšená, a o to víc nám prý bude velice ráda vyprávět o všem, co nás bude zajímat.

Pokud se týkalo její osoby, byla v duchovním světě už pěknou řádku let. Když byla ještě na zemském povrchu, měla svoje vlastní děti a neustále pečlivě dbala o jejich blaho, a to ji dovedlo k jejímu současnému povolání. To nám řekla o sobě. Nebylo toho mnoho, přičemž tohle jsme poznali sami, aniž nám to musela říkat ! Co nám však *neřekla* - a byl to Edwin, kdo nám to později podrobně vyprávěl - bylo, že byla se svými vlastními dětmi, které se dnes již připojily ke své matce v její práci, na Zemi natolik úspěšná, že bylo od začátku jasné, co přesně bude jejím povoláním v duchovních zemích. Není potřeba uvádět, že to byla právě tato práce, po čem toužila - starat se o děti.

Nikdo nám nemusel říkat, že se pro tu práci velice hodila. Vyzařovalo z ní nadšení a sebedůvěra, laskavost a veselá povaha, což se dětem tolik zamlouvá. Rozuměla dětskému myšlení - ve skutečnosti byla sama takovým dospělým dítětem ! Zнала spoustu velmi zajímavých věcí, zvláště takových, které přitahují většinu dětí; měla pro svoje malé svěřence v zásobě nevyčerpatelné množství skvělých příběhů, a co bylo nejdůležitější, dokázala si s nimi vytvořit důvěrný vztah - což na ní bylo také znát. Nemyslím si, že bychom se dříve setkali s někým, kdo byl tak nepřekonatelně šťastný, jako tato dobrosrdečná žena.

Naše nová přítelkyně nám řekla, že v této oblasti se můžeme setkat s dětmi všech věkových kategorií, od velmi malých dětí, jejichž samostatný život na zemském povrchu čítal jen několik minut, nebo dokonce ani žádnou samostatnou existenci nezažili a narodili se jako „mrtví“, až po šestnáctiletou, sedmnáctiletou mládež, počítáno podle pozemského času.

Často se stává, že když děti vyrostou, zůstanou ve stejné oblasti a sami se na určitou dobu stanou učiteli, dokud je jiná práce nezavede jinam.

A co rodiče ? Stali se vůbec někdy učiteli svých vlastních dětí ? Naše známá nám řekla, že asi jen zřídka, nebo spíš vůbec ne. Taková praxe by byla těžko proveditelná, neboť rodiče by měli tendenci stranit svým vlastním dětem, a mohlo by dojít i k dalším potížím.

Učitelé jsou vždycky lidé s velkými zkušenostmi a ze Země nepřichází zrovna moc lidí, kteří by byli schopni postarat se o duchovní děti bezprostředně po jejich přechodu sem. Ať už ti učitelé byli sami rodiči na Zemi nebo ne, všichni projdou rozsáhlým vzdělávacím kurzem, než jsou prohlášeni za způsobilé obsadit místo učitele dětí, vyhovět požadavkům a udržet neúprosně vysoký standard té práce. Všichni přirozeně musejí mít potřebnou povahu, aby mohli zastávat povolání učitele. Ta práce není vyčerpávající, jak byste ji posuzovali v pozemském světě, ale vyžaduje řadu mimořádných vlastností.

Duševní a fyzický rozvoj dětí v duchovním světě je mnohem rychlejší než v pozemském světě. Vzpomeňte si, co jsem vám říkal o zdejší neomezené schopnosti všechno si pamatovat. Ta schopnost uchovat nové poznatky v paměti začíná, jakmile je mysl schopna vůbec něco pochopit, a to nastává velmi záhy. Tato zdánlivě předčasná vyspělost je u nás zcela samozřejmá, protože mladé myšlení vstřebává poznání hladce.

Charakter je pečlivě usměrňován podle čistě duchovních zásad, takže získané poznatky u tak mladého člověka nikdy nebudou škodit, jako tomu bývá v případě pozemské předčasné vyspělosti. Děti se nejprve cvičí ve vyložene duchovních záležitostech, a pak se obvykle učí o pozemském světě, pokud už v něm nežily nebo pokud jejich pozemské životy trvaly jen velmi krátce.

Vladař říše působí v obecném slova smyslu *jako rodič* a všechny děti na něho vskutku pohlížejí jako na otce.

Dětské studium má nesmírně široký záběr. Děti se učí číst, ale některé předměty z pozemských učebních osnov se zcela vynechávají, protože ve světě ducha jsou zbytečné. Bylo by přesnější uvést, že dětem jsou spíše poskytovány poznatky z určitého oboru, než že se ho učí.

Jak děti rostou, jsou schopny si samy zvolit typ práce, která je přitahuje, a když se pak ve svém studiu specializují, získají nezbytnou kvalifikaci. Některé z nich se například rozhodnou, že se na čas vrátí na povrch Země, aby spolu s námi navazovaly spojení, a stávají se vysoce účinnými prostředníky a ze svých návštěv mají dokonalou radost. Takové návštěvy mají výhodu v tom, že jim dodávají hodně zkušeností. Začnou mnohem více chápat, jaké zkoušky a utrpení - ale také radosti - jsou spojeny s životem v těle.

V mysli pozemských lidí vždycky vyvstane v souvislosti s dětmi, které zesnuly, jedna otázka: „Poznáme své děti, až my sami přijdeme do duchovního světa?“ Odpověď rozhodně zní *ano*, bez jakýchkoliv pochybností) Ale jak, když *vyrostly* v duchovním světě a daleko z našeho dohledu, je to vůbec možné? Abychom odpověděli na tuto otázku, musíme nejprve poznat trochu víc sami sebe.

Musíte vědět, že když fyzické tělo spí, duchovní tělo ho dočasně opustí, přičemž ho s ním stále spojuje magnetické pouto. To pouto je opravdovou nití života mezi duchovním tělem a pozemským tělem. Duch v této situaci buď zůstane v blízkosti pozemského těla, nebo bude směřovat do té sféry, do které ho jeho dosavadní pozemský život opravňuje vstoupit. Duchovní tělo tedy stráví část ze života pozemského těla v duchovních krajinách.

Právě na těchto návštěvách se člověk setkává se svými příbuznými a přáteli, kteří zesnuli před ním, a stejně tak se na těchto návštěvách mohou rodiče setkat se svými dětmi, a tak sledovat jejich růst. Ve většině případů rodiče nemohou do sféry dětí, ale je tu hodně míst, kde se takové setkání může uskutečnit.

Vzpomenete-li si, co jsem řekl o uchovávání si vzpomínek v podvědomí, pochopíte, že v

podobných případech k problému s rozpoznáním dítěte nedochází, protože rodič dítě viděl a sledoval jeho růst celé ty roky mezitím stejně, jako by to dělal, kdyby jeho dítě zůstalo v pozemském světě.

Přirozeně musí existovat dostatečná vazba mezi rodičem a dítětem, jinak tento zákon nebude fungovat. Tam kde nic takového neexistuje, je výsledek nasnadě. To láskyplné spojení nebo přátelský zájem musí také existovat ve všech lidských vztazích v duchovním světě, Ať už mezi manželem a manželkou, rodičem a dítětem, nebo mezi přáteli. Bez takového zájmu nebo náklonnosti není jisté, zda by vůbec mohlo dojít k nějakému setkání, leda šťastnou náhodou.

Sféra dětí je zvláštní oblastí, která má všechno, co významní lidé, inspirovaní tou Nejvyšší myslí, vůbec mohli zajistit pro blaho, klid a vzdělání, a také pro radost a štěstí jejich mladých obyvatel.

Zdejší vzdělávací ústavy jsou dokonale vybaveny, stejně jako obdobná, ač větší zařízení v naší vlastní sféře. Ve skutečnosti jsou v mnoha ohledech vybaveny ještě lépe, protože veškeré jejich zařízení má šířit poznání a vědomosti mezi těmi, kteří nemají ani jedno z toho být i jen v nepatrném množství, a kteří proto musejí začít od samého začátku, jako by to museli udělat, kdyby zůstali na zemském povrchu. To se týká těch dětí, které odešly do duchovního světa ve velmi raném dětství.

Děti, které opouštějí pozemský svět v útlém věku, pokračují ve svém učení tam, kde přestaly, přičemž je vyloučeno všechno, co je zde zbytečné, a přidány ty věci, jež jsou z duchovního hlediska podstatné. Jakmile dosáhnou přiměřeného věku, samy si mohou vybrat svoje budoucí zaměstnání a podle toho studovat. Jaké to zaměstnání může být, to vám popíšu později.

O celé té otázce spojené s dalším životem dětí jsem hodně přemýšlel v době, kdy jsem ještě žil v těle. Ruth se vyjádřila, že na tuto věc neměla žádný názor kromě určitého přesvědčení v tom smyslu, že děti *musejí také* žít dál, poněvadž sama intuitivně cítila, že dospělí lidé dál žijí. Jestliže jeden člověk žije dál, pak se dá předpokládat, že i ostatní musejí pokračovat ve svém životě ve světě, kde funguje něco takového jako zákon a řád - a Ruth předpokládala, že takový duchovní svět je.

Pro Edwina to bylo dilema stejně jako pro mě. Pak si asi umíte představit náš údiv, když jsme přišli do říše dětí a spatřili tam, jak nadmíru dobře je postaráno o ty mladé lidi, kteří odešli do duchovních krajín v tak útlém věku. Tu péči zajišťuje to nejdůležitější a nejmoudřejší vedení - samotný Otec - a není k tomu třeba žádného vyznání ani víry, žádné doktríny, žádných dogmat, rituálů ani formalit. Ve skutečnosti to není podmíněno ničím víc, než pouhým průchodem „smrtí“ fyzického těla a působením stejných zákonů, jaké řídí nás všechny, ať už malé děti nebo starce - prostě odložením fyzického těla a vstupem do věčného světa ducha.

Děti, jak by se dalo očekávat, mají stejné možnosti, stejná práva na své duchovní dědictví jako my všichni zde, mladí nebo staří. My všichni máme stejný cíl - dokonalé a věčné štěstí.

(21)

11. Zaměstnání

Duchovní svět je nejen světem, kde všichni mají stejné možnosti, ale navíc ty možnosti jsou tak obrovské, že nikdo, kdo ještě žije v těle, si tu nesmírnost ani v nejmenším nedokáže představit. „Jaké možnosti?“ zeptáte se. Možnosti dobré, užitečné a zajímavé práce.

Doufám, že jsem již dostatečně ukázal, že duchovní svět není zemí nicnedělání, ani zemí, jejíž obyvatelé tráví celý svůj život v nadmíru extatickém, ovzduší náboženských exercicií a Velikého Pána neustále zahrnují přívalem předpisových „modliteb a chvalozpěvů“. V určitém smyslu o nepřetržitém přívalu se tu jistě mluvit dá, ale odehrává se úplně jinak. Vychází ze srdce každého z nás, kdo jsou šťastni a také vděční za to, že zde mohou být.

Pokusím se vám trochu ukázat to obrovské množství prací, do nichž se člověk může v těchto říších zapojit.

Jistě si hned vzpomenete na řadu různých zaměstnání pozemského světa, jež pokrývají každou pozemskou činnost, jakou si jen lze představit. Avšak za pozemskými zaměstnáními stojí vždy naléhavá potřeba vydělat si na živobytí a zajistit fyzickému tělu jídlo a pití, ošacení a nějaké přístřeší.

Nyní už víte, že ty čtyři poslední věci se nás tady vůbec netýkají. Jídlo a pití rozhodně nepotřebujeme; ošacení a obydlí jsme si zajistili svým životem na Zemi. Jaký byl náš život na Zemi, takové bude naše ošacení a náš domov, až přijdeme do duchovních zemí. Nemáme, jak vidíte, žádnou *fyzickou* potřebu pracovat, ale máme duševní touhu pracovat, a právě díky ní je pro nás veškerá naše práce potěšením.

Představte si sami sebe ve světě, kde nikdo nevydělává na svoje *živobytí*, ale kde každý pracuje, protože ho prostě těší, že může udělat něco užitečného pro druhé. Jen si to zkuste představit a možná trochu pochopíte život v duchovních zemích.

Většina pozemských zaměstnání se v duchovním světě vůbec nedá využít. Ač jsou užitečná a potřebná, svojí podstatou náleží k pozemskému údobí našeho života. Co tedy bude s lidmi, kteří mají právě taková zaměstnání, o jakých jsem mluvil? V okamžiku, kdy si plně uvědomí svoji novou situaci, ti lidé zjistí, že své pozemské povolání navždy opustili. Pochopí, že duchovní svět jim nemůže nabídnout stejné ani obdobné zaměstnání.

Nicméně, nebudou toho litovat ani se cítit nějak nešťastní, neboť se už nebudou muset starat o svoji fyzickou existenci, a místo toho budou moci začít nějakou novou práci. Rozhodně nemusejí dlouho přemýšlet, na co se hodí; brzy objeví něco, co je zaujme a bude zajímat. Nepotrvá to nijak dlouho, a přidají se ke svým druhům, aby se naučili nějakému novému povolání a zcela se tak zabavili.

Až dosud jsem hovořil o zaměstnání jen abstraktně. Budme teď konkrétnější a podívejme se na nějaké to „řemeslo“ duchovního světa. Nejprve si vezmeme, co bychom mohli nazvat čistě „fyzickou“ stránkou duchovního života, a za tímto účelem se ještě jednou vydejme do města.

Cestou tam jsme procházeli mnoha krásnými zahradami, které byly někdy navrženy a vytvořeny. Tady se nám, řekněme, nabízí první možnost zaměstnání. Mnoho lidí na zemském povrchu miluje zahrady a zahradničení. Někteří se tím začali zabývat na základě nějakého vnitřního nutkání a ta práce jim přinášela radost. Co může být lepšího, než pokračovat v té práci tady, v duchovním světě, když už člověka neomezují žádné fyzické potřeby, je svobodný a bez zábran, a nevyčerpatelné možnosti duchovního světa jsou mu stále k dispozici?

Lidé tu pracují ze své vlastní vůle. Mohou přestat - a také to dělají - kdykoli se jim zachce,

a stejně tak mohou zase pokračovat. Není tu nikdo, kdo by jim vnucoval své vlastní představy. A jaký je výsledek ? Štěstí pro každého z nich, protože s vytvořením krásného díla v zahradnickém umění přidávají na kráse už tak nádherné říši.

Tímto způsobem přinesli štěstí i ostatním, takže ve své práci pokračují, mění, přetvářejí, navrhují, zkrášlují, znovu vytvářejí a pokaždé tak získají zase větší dovednost. A tak to dělají dál až do té doby, dokud své zaměstnání nechtějí změnit, nebo dokud je jejich duchovní rozvoj nepřivede do nějaké nové oblasti lidského snažení v jiných říších.

Zajdeme teď do hudebního ústavu a podívejme se, jaká povolání můžeme najít tam. Někteří lidé přirozeně museli navrhnout a jiní vybudovat samotný ústav. Už jsem vám popsal, jak se stavěl přístavek ke knihovně. V případě všech významnějších budov se při stavbě postupuje stejně, ale ty postupy vlastní duchovnímu světu se lidé musí naučit a práce architektů a stavbařů spolu s řadou různých pomocných odborností patří v duchovním světě k těm nejdůležitějším.

Jelikož všechny druhy zaměstnání jsou volně přístupné všem, kteří mají chuti takovou práci dělat, také povolání architekta nebo stavbaře je obdobně otevřené všem, kteří si zvolí pokračovat ve svém pozemském zaměstnání, nebo se chtějí věnovat něčemu novému. To přání je skutečně vše, co je třeba, i když určité nadání přirozeně hodně pomůže. Je však velmi překvapující, jak rychle člověk získá určitou dovednost, má-li nějaký silný podnět nebo po tom touží. „Přání pracovat“ se ve velmi krátké době změní ve „schopnost pracovat“. Nadšený zájem a záliba v té práci je všechno, co se žádá.

Uvnitř hudebního ústavu najdeme hudební knihovny, kde studenti pilně studují a žáci naslouchají svým učitelům hudby. Většina lidí, s nimiž se tam setkáme, se připravují, aby se stali profesionálními hudebníky; to znamená, že se učí hrát na jeden nebo na více hudebních nástrojů. Ten hudební nástroj jim někdo musí obstarat. To dělá hudební ústav; ale pro něj ho musí někdo vyrobit: A tuto práci hravě zvládnou lidé, kteří vyráběli hudební nástroje na zemském povrchu, budou-li chtít ve svém řemesle pokračovat i v duchovním světě.

Teď vás možná napadne, že takovému průměrnému *člověku* bude docela stačit, že určitému povolání obětoval celý svůj pozemský život, a když pak přijde do duchovního světa, tak poslední věc; kterou by chtěl, je znovu se věnovat tomu starému pozemskému zaměstnání se vši tou nekonečnou všedností a dřinou, které jsou s tím spojené.

Mějte však stále na paměti všechno to, co jsem vám řekl o svobodě v těchto říších, a že v duchovním světě není nikdo *nucen*, ať už mocí někoho, nebo okolnostmi, či z pouhé potřeby zajistit si živobytí, vykonávat jakoukoli práci.

Pamatujte si, že každý tu pracuje dobrovolně, svobodně, protože tu, práci má rád, aby mohl být hrdý, že něco vytvořil, z touhy být užitečný svým spoluobyvatelům a říši obecně, a pak pochopíte, že tvůrce hudebních nástrojů - abych uvedl jedno povolání z těch tisíců - je *právě* tak šťastný jako my všichni v těchto říších. A tak dál vyrábí své hudební nástroje, činí šťastným sebe i tolik ostatních lidí, kteří budou dělat radost ještě více lidem svou duchovní tvorbou.

Mimochodem měl bych uvést, že není předepsáno, že člověk musí získat hudební nástroj výhradně přes hudební ústav. Každý, kdo dovede takový nástroj zhotovit, bude jedině rád, když bude moci poskytnout jinému člověku všechno, čeho mu je k muzicírování zapotřebí.

V mnoha zdejších domovech stojí - a nejen pro ozdobu ! - nádherné piano, zhotovené dovednými rukama, které se naučily duchovním výrobním postupům. Takové věci nelze koupit. Jsou to duchovní odměny. Bylo by marné pokusit se vlastnit něco, na co nemáme

právo. Prostě si musíme uvědomit, že danou věc nemáme a není ani způsob, jak ji získat. Nikdo ji pro nás neudělá, ať už je to cokoli.

Kdyby se o to někdo pokusil, zjistil by, že jeho schopnosti v tomto směru neslouží. Kdybyste se mě chtěli ptát, kdo nebo co to určuje, odpovím jen to, že nevím a že takto prostě funguje duchovní zákon.

Dříve než opustíme hudební ústav, můžeme ještě nahlédnout do knihovny. Zde se nacházejí tisíce notových záznamů spolu s různými hudebními party, z nichž hudebníci hrají. Většina zdejších velkých orchestrů si obstarává noty z hudebního ústavu. Jsou volně přístupné všem, aby si je kdykoli mohli zapůjčit, avšak někdo je musí zkopírovat.

To je další důležité a plodné zaměstnání. Knihovníci, kteří se starají o všechny ty notové záznamy a kteří se v této souvislosti věnují potřebám lidí, plní další užitečný úkol. A tak se ty jednotlivé články rozrůstají, pokrývajíce celou tu paletu hudebního úsilí, od člověka, který prostě má rád hudbu a má z ní radost, až k hráčům na hudební nástroje a vedoucím osobnostem hudebního umění.

V ústavu textilních látek se setkáme se stejnou čínorodostí a se stejným štěstím u všech těch, kteří tam pracují. Mám-li chuť, mohu se kdykoliv přidat ke studentům, kteří se tu učí tkát ty nejnádhernější tkaniny. Může mě však zajímat něco zcela jiného a do toho ústavu docházím pouze proto, abych se odreagoval.

Ruth tam pravidelně tráví nějaký čas studiem a stala se odborníkem v tkaní tapisérií. Částečně to je její zaměstnání v jejím duchovním životě a zčásti také její zábava. Vyrobita už několik krásných tapisérií, z nichž Edwin i já vlastníme dva vybrané vzorky, které nám visí na stěnách.

Různé materiály, které potřebujeme, můžeme obdržet z ústavu textilních látek, nebo stejně jako v případě hudebních nástrojů můžeme požádat některého mistra daného oboru, aby nám zhotovil, co potřebujeme. Nikdo nás neodmítne, ani nemusíme čekat nekonečně dlouhou dobu, než dostaneme to, co chceme. Máme tu hodně řemeslníků, kteří zvládnou pokrýt potřeby nás všech.

V tomtéž ústavu najdeme studenty, kteří se učí návrhářství pod vedením mistrů toho oboru. Stále se tu zkoušejí nové typy oděvů a nové vzory látek. Tyto rozličné materiály nemají vůbec nic společného s našimi vlastními duchovními oděvy. Ty jsou záležitostí každého z nás.

Výrobky z ústavu textilních látek se používají k různým účelům, jako například pro vybavení našich domovů nebo větších sálů a budov. V případě historických divadelních her, o nichž jsem se vám zmínil, se pořadatelé obracejí na ústav textilních látek se žádostí, aby jim pomohl s tvorbou všech jejich originálních kostýmů.

Ted' jsem vám uvedl jen několik málo příkladů, co tady člověk může dělat. Je jich mnohem, mnohem víc a pokrývají tak velké pole aktivit, s jakým se můžete setkat na zemském povrchu. Pomyslete na lékaře, kteří přicházejí do duchovního světa a pokračují tu ve své práci dál. Ne že bychom potřebovali lékaře, ale mohou tady spolupracovat se svými kolegy a zkoumat příčiny zdravotních potíží a nemocí na Zemi a mohou pomoci je zmírnit.

Mnozí duchovní lékaři vedou ruce pozemskému chirurgovi, když právě operuje. Pozemský lékař si tu skutečnost nejspíš vůbec neuvědomuje a vysmál by se každé takové představě, že se mu dostává pomoci neviditelného původu.. Lékař v duchovním světě je ochotný pomáhat i bez vyjádření vděčnosti od toho, komu pomáhá. Co ho zajímá, je úspěšné

vyřešení případu, ne kdo získá uznání. V takovém případě dojde ten pozemský lékař k jistému osobnímu a určitě poučnému zjištění, až jednou přijde do duchovního světa.

Také vědec pokračuje ve svých výzkumech, když sem přijde. Ať už se věnuje jakémukoliv vědeckému oboru, najde toho dost - a víc než dost co upoutá jeho zájem na dlouhou dobu dopředu. Totéž platí pro inženýry a desítky a desítky dalších povolání.

Bylo by asi nemožné, nebo pokud ne nemožné, pak možná poněkud suchopárné, procházet celý dlouhý seznam povolání tak dobře známých na Zemi, k nimž máme protějšek v duchovním světě.

Nyní byste tedy mohli mít určitou představu, co duchovní svět může nabídnout. Všechno, co máme v našich ústavech a domech, v našich domovech a zahradách, se musí navrhnout, vyrobit, postavit nebo vytvořit, a k tomu je potřeba někoho, kdo to udělá. Potřeba stále trvá a poptávka je stálá, a vždycky tomu tak bude.

Je tu ještě alespoň jeden druh činnosti, která je nanejvýš nutná a pro duchovní svět charakteristická. Procento lidí, kteří přicházejí do duchovního světa a vědí alespoň něco o svém novém životě a duchovním světě obecně, je nízké, žalostně nízké. O všechny ty lidi, kteří nemají takové poznání, je potřeba se postarat a pomoci jim s jejich problémy a zmatky. To je hlavní zaměstnání, kterému se Edwin, Ruth i já věnujeme.

Je to druh práce, která přitahuje mnoho církevních duchovních bez rozdílu denominace. Naše zkušenosti ze Země nám přicházejí vhod a všichni - asi bych měl říci my všichni ! - víme, že jsme se teď stali členy jednoho duchovenstva, máme jeden účel, sloužíme jedné věci a že my všichni jsme poznali stejnou pravdu o duchovním životě, bez vyznání, bez doktrín a dogmat, jedno společenství spolupracujících mužů a žen.

Ve velikých domovech odpočinku jsou odborní pečovatelé a duchovní lékaři připraveni postarat se o ty, jejichž poslední pozemská nemoc byla dlouhá a bolestná, nebo jejichž odchod do duchovního světa byl náhlý či násilný. Takových domovů tu je velké množství, zejména pro ty posledně zmíněné. Ty domovy jsou vztyčeným ostudným pomníkem pro pozemský svět, že vůbec musejí existovat.

Odchod může být náhlý nebo násilný, to k současnému světu žel patří, ale je věčnou ostudou pozemského světa, že tolik lidí sem musí přijít s tak ubohým poznáním o tom, co je čeká. Těch domovů odpočinku značně přibýlo od chvíle, kdy jsem přišel do duchovního světa, a v důsledku toho je také naléhavější potřeba dalších ošetřovatelů a lékařů. Ta je však pokaždé uspokojena.

Protože tahle služba přináleží výhradně duchovnímu světu, máme speciální školy, kde ti, kdo by se tomu povolání rádi věnovali, se s ním mohou v plné míře obeznámit. Získávají tam mnohé odborné poznatky, co se týče samotného duchovního těla a duchovní mysli.

Dostane se jim všeobecného vzdělání o zvyklostech duchovního života, protože budou mít co do činění s lidmi, kteří většinou o své nové situaci nevědí zhora nic. Budou muset znát, jaké je spojení mezi naším světem a vaším, protože tolik lidí se na tuhle důležitou otázku ptá ve chvíli, kdy jim dojde, co se s jejich životem stalo. Je až překvapující, kolik z nich se chce hned hnát zpátky na povrch Země, aby se pokusili sdělit těm, které nechali za sebou, jaký velký objev učinili, a to že jsou živí a žijí na onom světě !

V mnoha případech lidé potřebují po svém zesnutí dlouho odpočívat. Během oné doby odpočinku se mohou kdykoli probudit a ti, kteří o ně pečují, jim pak musejí posloužit jako dodavatelé informací. Ti lidé se obvykle zhruba stejně zajímají jak o duchovní svět, tak o

pozemský svět. To vyžaduje značný díl všeobecného poznání o duchovním světě a rovněž ohleduplnost a rozvahu ze strany všech ošetřovatelů a lékařů.

Když tady zmiňuji určitá konkrétní zaměstnání, pak tak činím zcela bez jakýchkoli postranních úmyslů a rozhodně ne proto, že ta povolání, o nichž jsem mluvil, jsou nějak upřednostňována před ostatními. Několik málo z nich jsem vybral pro vaši představu, neboť se zdají dosti „materiální“ a vystihují to, co jsem se snažil opětovně ukázat již dříve - že žijeme v *reálném* duchovním světě, kde se všichni zabýváme svými vlastními osobními a užitečnými úkoly, a že netrávíme celý svůj duchovní život ve stavu nějakého pámbičkářství, ani nejsme neustále pohrouženi do zbožných meditací.

Co však s člověkem, který za celý svůj pozemský život neudělal jedinou užitečnou věc? Mohu říct jen to, že takový člověk se neobjeví v těchto říších, dokud se sem nepropracuje. Může vstoupit jedině tehdy, když dokáže pomáhat.

Kdybychom měli vypracovat úplný seznam *všech* duchovních povolání, byl by to velmi objemný svazek, neboť jejich množství se zdá být nevyčerpatelné. Vskutku můj rozum téměř zůstává stát při pomyslení na to, kolik jich je a že nejsem dost dobře schopen vystihnout tak obsažné téma. V oblasti vědecké práce samotné jsou zaměstnány tisíce a tisíce šťastných lidí, ať už se snaží proniknout do tajů pozemského světa, nebo zkoumají záhady duchovního světa.

Věda a technika jsou v duchovním světě úzce spojené, neustále dochází k dalekosáhlým objevům a vynálezy se pořád zdokonalují. Ty vynálezy nejsou pro nás, ale pro vás - až nastane správný čas, a ten ještě nenastal.

Pozemský svět nabízí ubohou ukázkou toho, co mu bylo sesláno z duchovního světa, protože věci, které dostal pro svůj prospěch, hanebně zneužívá. Člověk uplatňuje svoji svobodnou vůli, ale dosud ji používal v tom směru, na jehož konci je zkáza. Lidská mysl je teprve na úrovni dítěte a dítě bývá nebezpečné, když může samo volně používat věci, které mohou ničit. Proto se před pozemským světem mnohé tají až do doby, kdy člověk dosáhne vyššího stupně rozvoje. Ten den jistě přijde, a pak přijde z duchovního světa záplava nových vynálezů do vašeho světa.

Zatím ty práce pokračují, bádání, zkoumání, objevování i vynalézání, a to všechno zaměstnává spoustu zainteresovaných lidí a poskytuje jim užitečné zaměstnání v jejich duchovním životě.

Běžný postup naší práce nikdy nic nenarušuje. Zatímco ta práce pokračuje dál, my ji můžeme na nějakou dobu opustit a jít si odpočinout nebo se věnovat nějaké jiné činnosti. Tady nedochází k žádným sporům, k žádným vnitřním převratům, ani k žádnému soupeření, jehož výsledkem by byla nespokojenost a nepříjemné pocity. U nás nejsou žádné nespokojení lidí.

Můžeme pocítit potřebu dělat něco důležitějšího, to však není nespokojenost, ale podnět zevnitř, který znamená postup v našem duchovním rozvoji. I ten nejskromnější z nás musí mít pocit, že ať už dělá jakoukoli práci a jakkoli nedůležitá se může zdát ve srovnání s ostatními a zdánlivě významnějšími úkoly, dělá něco podstatného a významného, co sebou přináší svoji vlastní, jistou odměnu, kterou mu nikdo nemůže odeprít, nikdo mu ji nemůže vzít. V duchovním světě pracovat znamená být hluboce šťastný - z mnoha důvodů, které jsem již uvedl.

Není tu nikdo, kdo by moje slova nepotvrdil, upřímně a bezvýhradně !

12. Slavní lidé

Opustit pozemský svět a natrvalo se usadit v duchovním světě není takový převrat v osobním životě, jak někteří lidé mají sklon si představovat.

Je pravda, že mnoho pozemských vazeb se zpřetrhá, ale když přijdeme do duchovního světa, znovu se setkáme s našimi příbuznými a přáteli, kteří zesnuli před námi. V tomto ohledu začínáme v našem životě nové období, nehledě na to, že svůj nový život začínáme příchodem do světa ducha.

Setkání s příbuznými a přáteli je zážitek, který musíte prožít, abyste pochopili plný význam opětovného shledání i radost z něho. Taková setkání se uskuteční jedině tam, kde je přítomná vzájemná náklonnost a láska. V tomto okamžiku nebudeme myslet na nic jiného. S našimi příbuznými a přáteli se budeme scházet po určitou dobu po našem příchodu do nového bydliště. Je přirozené, že když jsme přišli do nového prostředí a nové situace, nějaký čas si budeme vzájemně sdělovat všechny novinky a poslouchat, co všechno se stalo v duchovním životě těch, kteří „zemřeli“ před námi. Nakonec však přijde doba, kdy nově příchozí začne přemýšlet, co udělá se svým duchovním životem.

Ted' bychom mohli uvést, že většina z nás na zemském povrchu žije ve dvou životních rolích jednu má doma a druhá je spojena s naším podnikáním nebo zaměstnáním. Ta druhá role nás nejspíš spojuje s docela odlišnou skupinou lidí. Je tedy zcela v pořádku, že tady v duchovním světě by to mělo vypadat obdobně.

Například vědec se nejprve setká se členy své vlastní rodiny. Když přijde na řadu otázka zaměstnání, ocitne se mezi svými někdejšími kolegy, kteří odešli do duchovního světa před ním, a bude se zase cítit jako doma. Jistě se velmi zaraduje, když se před ním otevrou vyhlídky na vědeckou práci.

Podobné to bude v případě hudebníka, malíře, spisovatele, inženýra, lékaře, zedníka nebo člověka, který v továrně tkal koberce, abych jmenoval alespoň zlomek z mnoha povolání jak pozemských, tak vlastních i duchovnímu světu. Z tohoto pohledu otázka, nad níž si mnozí lidé lámou hlavu, a sice „Co se v duchovním světě stane se slavnými lidmi?“, se prakticky sama zodpoví.

Proslulost v duchovním světě se do značné míry liší od slávy ve světě pozemském. Duchovní věhlas s sebou přináší pocty velmi odlišné od pozemských vyznamenání a lze ho získat jen jediným způsobem - službou ostatním. Zní to až příliš jednoduše na to, aby to byla pravda, ale je to tak a nic to nezmění. Zdali se pozemští slavní lidé usídlí v říších světla hned po svém přechodu, to je čistě na nich. Ten zákon platí pro všechny, bez ohledu na pozemskou pozici.

Jistým způsobem se o celkový osud slavných lidí na zemském povrchu zajímá většina lidí, kteří za svých pozemských dnů studovali psychologii. Stačí jen ten fakt, že byli známí. Ale nejvíce budí zvědavost slavní lidé v historii. Kdepak jsou ti mistři všemožných oborů pozemského snažení, nositelé jmen, která se běžně vyskytují v dějepisných knihách? Musejí někde být.

Zcela určitě tu někde jsou. Velké množství z nich najdete v temných říších, kde žijí nesčetná století a nejspíš ještě mnoho dalších století zůstanou. Jiní bydlí v oněch vysokých

říších světa a krásy, kde jejich šlechtitý život na Zemi došel své spravedlivé odměny. Ale velký počet, opravdu velký, z nich se ocitne v těch říších, které jsem se vám pokusil trochu popsat.

Nejlepší bude, když vám uvedu příklad, o němž jsem pro tento účel získal několik podrobnějších informací. Bude se to týkat odchodu královské osoby do duchovního světa. Uvádím tento případ, protože i když je výjimečný, poukazuje jasněji než cokoli jiného na principy, které obecně řídí život v duchovním světě.

V tomto konkrétním případě jsme věděli předem, že ta osoba už brzy přijde do duchovního světa. Jeho vlastní krajané se přirozeně zajímali o to, co se stane.. Jeho vlastní rodina, stejně jako každá jiná rodina tady, byla připravena a čekala na jeho příchod. Důvodem jeho odchodu sem byla krátká nemoc, a jakmile nastala smrt, vzali ho do domu jeho matky, která pro něho už všechno připravila.

Její domov byl nenápadný, v hrubých rysech se přibližně podobal ostatním zdejším domům. Pak se rozlétla zpráva, že konečně přišel. Nenastalo žádné všeobecné veselí, jaké by asi nastalo na zemském povrchu poté, co se člověk vrátil v pořádku domů, ale mohli jsme vnímat pocit štěstí u všech těch, kterých se příchod té známé a velmi oblíbené postavy do duchovního světa přímo týkal. Zůstal tam nějaký čas a užíval si soukromí a svobody konání a prostého života, který mu byl na zemském povrchu upřen. Potřeboval si po svém činnorodém životě a nemoci, která ukončila jeho pozemský čas, trochu odpočinout.

Mnoho lidí, kteří patřili do oficiálních kruhů kolem něj a také do kruhů soukromých a kteří zesnuli před ním, se zastavili, aby se na něho pozeptali, ale ještě se s ním nesetkali. Velké rodinné setkání se samozřejmě uskutečnilo, a jakmile si dostatečně odpočinul, vydal se na cestu, aby poznal divy svého nového života.

Jeho dřívější a obvyklý zevnějšek zůstal do značné míry zachován. Známký nemoci a tělesné i duševní únavy zmizely a vypadal o několik let mladší. Jako obvykle odpočinek spolehlivě splnil svůj účel.

Při jeho procházkách po okolí ho lidé poznávali pro to, čím byl, a prokazovali mu úctu, ale ještě více si ho vážili, uznávali ho a měli rádi pro to, čím je teď. Teď si možná pomyslíte, že jakmile se setkal se svými vlastními krajany a začal se pohybovat v jejich společnosti, tito budou možná trochu na rozpacích a celkově se budou chovat poněkud rezervovaně, jako by to chtěli nechtěli dělati na zemském povrchu.

Avšak v čase, kdy se zotavoval, mu vyložili řadu věcí ohledně podmínek života v duchovním světě, jeho způsoby, zákony a pěkné zvyklosti. Ta zjištění ho naplnila štěstím a poznal, že jakmile opustí soukromí matčina domu a odváží se ven, může to udělat s volností, jež je vlastní pouze duchovním zemím, kde se na něho tamní obyvatelé budou dívat přesně tak, jak si přeje, aby na něho pohlíželi - jako na prostého muže, který si přeje sdílet se svými druhy stejné štěstí a radost.

Věděl, že se k němu budou chovat jako k jednomu z nich. Když tedy na své objevitelské cestě ve společnosti členů své rodiny procházel říšemi, což je tak běžné u nově příchozích, sám nezažil a ani u druhých nebudil žádné nepříjemné pocity. Nikdo nenarážel na jeho pozemské postavení, dokud on sám na to téma nezačal hovořit, a tak nedocházelo ani v nejmenším k nějakému vyzvídání nebo hloupé zvědavosti.

Můžete si myslet, že člověk, který měl tak vysoké postavení na zemském povrchu, bude tady budit v představách druhých lidí soucit, že prošel takovou změnou co do svého relativního postavení. V těchto případech však takový soucit není žádán a ani není v těchto

říších rozšířen, a to z jednoho dobrého důvodu, že se k tomu nikdy nenaskytne žádná příležitost.

Naši pozemskou důležitost jsme nechali za sebou a nemluvíme o ní, kromě situace, kdy chceme na základě svých vlastních zkušeností ukázat těm, kdož ještě stále žijí v těle, čeho se mají vyvarovat. Neoživujeme vzpomínky, abychom se nějak velebili nebo abychom udělali dojem na naše posluchače. Na ně by to ve skutečnosti neudělalo vůbec žádný dojem a nám by se pouze podařilo udělat ze sebe hlupáky ?

Tady poznáváme pravdu a naši skutečnou hodnotu můžou všichni vidět. Ta hodnota je duchovní a na ní, pouze na ní záleží bez ohledu na to, čím jsme byli na Zemi. Když přijdete do duchovního světa, vaše postoje a názory se úplně změní. Ať jsme byli na zemském povrchu jakkoli mocní, je to pouze naše duchovní hodnota, co nás přivede na správné místo v duchovním světě, a jsou to skutky v našem životě bez ohledu na společenské postavení, co nám při našem přechodu určí naše náležité bydliště. Postavení je zapomenuto, ale skutky a myšlenky svědčí pro nás nebo proti nám a my se stáváme svými vlastními soudci.

Pak není těžké pochopit, že když ona královská osobnost přišla do duchovního světa, nesetkala se, stejně jako ostatní její rodinní příslušníci před ní, s žádnými nesnázemi ani nepřišla do nějaké trapné situace. Bylo tomu právě naopak, neboť se celá situace, jak bylo vidět, zjednodušila a řešení z ní vyplynulo samo.

A teď, co platí v tomto krajním případě, platí zrovna tak u všech, kteří byli na zemském povrchu slavní. Ale co to znamená, řekněme, pro nějakého známého vědce, hudebního skladatele nebo malíře ?

Budou nám - a sami sobě - učiteli, a navíc skromnými učiteli, ať už svůj pozemský život věnovali jakémukoli vědnímu nebo uměleckému oboru. Pro vás, kteří jste ještě stále v těle, jsou to známá jména, a máme-li nějaký důvod se o nich zmínit, když zrovna hovoříme k vám, pak užíváme ta jména, pod nimiž je znáte.

Zde v duchovním světě nemají rádi, když o nich mluvíme jako o mistrech a géních. Jejich jména, ať už jakkoli slavná, pro ně osobně neznamenaají nic, a odmítají všechno, co by i jen vzdáleně připomínalo uctívání hrdiny, jak je oslavuje Země. Jsou prostě jedni z nás, a tak si také přejí, abychom se k nim podle toho chovali - a my tak činíme.

V duchovním světě zákon příčiny a následku platí stejně pro všechny lidi, bez ohledu na jejich někdejší pozemské postavení. Tento zákon není nic nového. Existoval vždycky, a tak každé slavné jméno, které můžete najít v kronikách národů, přichází bezvýhradně pod pravomoc tohoto zákona.

Člověk, který vede svůj pozemský život v ústraní a zná ho sotva pár lidí, podléhá přesně stejnému zákonu jako ten, jehož jméno znají všechny národy. Kdo žije v těchto říších, musí dříve nebo později nevyhnutelně narazit na někoho, jehož jméno znají všichni lidé na Zemi. Ty slavné lidi však k pozemskému světu už nic neváže.

Nechali ho za sebou a mnozí z těch, kteří sem přišli před stovkami pozemských let, jsou rádi, že nemají důvod připomínat si svůj pozemský život. Tolik z nich zažilo násilný přechod, že jsou šťastní, že mohou přemýšlet jen o své přítomnosti a svou minulost nechat zapečetěnou ve své paměti.

Lidem pozemského světa to může připadat zvláštní, procházet se těmito říšemi a stýkat se s lidmi, kteří žili na zemském povrchu před stovkami - a v některých případech tisíci - lety. Minulost jako taková se tu setkává s věčnou přítomností. Ale nám to nepřipadá divné. Může

to tak připadat nově příchozímu, ale pak tu je mnoho dalších věcí, které mu mohou přijít zvláštní - při prvním setkání. My se záhy učíme být ohleduplní a to se projevuje v tom, že nikdy nestrkáme nos do věcí a okolností pozemského života ostatních lidí. Tím nechci říct, že nám není dovoleno hovořit o svém pozemském životě, ale iniciativa vždy vychází z dotyčného člověka. Chce-li někomu vyprávět o svém životě na Zemi, vždycky na něho čeká nějaké ucho, které bude zúčastněně a se zájmem naslouchat.

Můžete tedy vidět, že náš pozemský život je docela jasně pouze náš vlastní. Ta ohleduplnost, kterou mezi sebou máme, je všeobecným pravidlem - prokazujeme ji a dostává se nám jí. Ať bylo naše někdejší postavení na Zemi jakékoliv, v těchto říších jsme spojeni duchovně, intelektuálně, povahově a i v takových lidských vlastnostech, jako jsou naše záliby a averze. Jsme spojeni; dosáhli jsme stejného stavu bytí na stejné úrovni existence. Každá nová tvář, která vstoupí do těchto říší, je tu stejně srdečně přivítána bez ohledu na to, čím byla na Zemi.

Potkáte tu mnoho lidí, kteří se na Zemi proslavili v různých postaveních a věnovali se všelijakým povoláním, přičemž někteří z nich se svému pozemskému zaměstnání věnují dál a jiní museli začít s něčím úplně novým. Na všechny ty lidi se můžete obrátit bez jakýchkoliv společenských formalit. Nepotřebujeme nijak představovat muže a ženy, které Země zná jako slavné.

Jejich talent je volně k dispozici všem, a oni jsou opravdu šťastni, když mohou pomoci někomu, kdo je přijde požádat o pomoc s nějakým problémem, ať už se to týká umění, vědy nebo jiné činnosti. Ti významní lidé, kteří se stali slavnými díky své genialitě navenek projevené různým způsobem, sami sebe považují jen za řadové částčky ohromného celku, nesmírného organismu duchovního světa. Všichni usilují - podobně jako my - o stejnou věc, a tím je duchovní pokrok a vývoj. Jsou vděční za každou pomoc, která směřuje k tomu cíli, a sami rádi pomůžou, kdekoli je to možné.

Bohatství a pocty pozemského světa se zdají být tak nízké a bezcenné ve srovnání s duchovním bohatstvím a poctami, jež můžete získat zde. To bohatství a pocty může obdržet každý, jakmile vstoupí do duchovního světa. Má na ně duchovní dědické právo, o něž ho nikdo nemůže připravit, a záleží jen a jen na něm, jak dlouho bude trvat, než ho dosáhne.

Pozemská sláva se může zdát velmi hmatatelná, když jsme jí obklopeni. Do jaké míry je však skutečná, poznáme v tom okamžiku, kdy zemřeme. Pak zjistíme, že to je duchovní velikost, jež je pravá a věčná. Naše pozemská důležitost se prostě rozplyne, jakmile vstoupíme do duchovního světa, a tam se ukáže, jací skutečně jsme, ne za jaké jsme byli považováni.

Několik lidí, kteří byli v pozemském světě oslavováni, mi vyprávělo o svém procitnutí v duchovním světě, a vyprávěli, jaké to pro ně bylo šokující odhalení, když se poprvé uviděli takoví, jací doopravdy jsou.

Velikost pozemského postavení však častokrát jde ruku v ruce s velikostí duše, a pak duchovní pokrok a rozvoj pokračuje od okamžiku úmrtí bez přerušení.

(23)

13. Organizace

Jistě jste museli dojít k závěru, že duchovní svět je ohromný prostor, a při pomyšlení na ŽIVOT VE SVĚTĚ NESPATŘENÉM

pozemský svět nejspíš usoudíte, že má správní uspořádání po všech stránkách úměrné jeho potřebám.

Pak máte pravdu, protože taková správa zde je. Naše potřeby však nejsou takové, jako vaše. U vás, ve vašem světě podléhajícím zkáze, je neustálý boj se stárnutím a rozkladem materiálu. U nás, v našem nezničitelném světě nemáme ani jedno, ani druhé. Náš svět svými vlastnostmi daleko převyšuje Utopii. Leč zde je základním prvkem myšlenka.

Už jsem vám vylíčil, že když jsem poprvé spatřil svoji vlastní duchovní zahradu, užasl jsem, jak je upravená a znamenitě udržovaná, a dumal jsem nad tím, jak jen může být tak zachovalá a komu za to vděčí. Edwin mi pak řekl, že udržování té zahrada *prakticky* nevyžaduje žádné úsilí. Tím chtěl říct, jak jsem se pak dověděl, že za předpokladu, že si stále přeji, aby zahrada zůstala nezměněná, a jestliže miluji květiny, trávu a stromy, zahrada bude reagovat na mé myšlenky a vzkvétat podle nich. Kdybych si přál změnit uspořádání květinových záhonů nebo něco takového, mohl bych jednoduše požádat některého odborníka, aby mi přišel na pomoc - a on by to velice rád udělal. Tolik o udržování mé zahrady.

Můj dům funguje podle stejného zákona. Tak je to také se všemi zahradami a domy ostatních lidí v této říši. Nicméně tyto věci jsou, jak byste to nazvali, více méně soukromé záležitosti. V určitém ohledu jsou, ale skutečnost, že mohu najít profesionálního zahradníka, který může provést radikální změny v mém domě a zahradě, odborníka, který mi skutečně může postavit úplně nový a zcela odlišný dům, obklopený zahradami, jež se budou naprosto lišit od těch současných, svědčí o tom, že určitá - a značně rozsáhlá - organizace někde musí existovat.

Sjednocené myšlenky obyvatel celé říše zachovávají všechno, co v ní roste, květiny, stromy a trávu, a také vodu, ať už je to jezero, řeka nebo moře - neboť voda je v duchovním světě docela živá. Když přijdeme do města a procházíme vzdělávacími ústavu, pozorujeme, že tam je určitá organizovanost patrnější.

V hudebním ústavu například najdeme mnoho studentů, které pilně zaměstnávají jejich přednášky a učení. Jiné uvidíme, jak se věnují hudebnímu bádání a pátrají v starodávných knihách o hudbě; jiní zase budou upravovat notové zápisy pro nějaký koncert, vyhledávat v regálech vhodná díla a občas budou ta díla prodiskutovávat s jejich autory.

Je tam hodně učitelů, hodně schopných lidí, kteří jsou připraveni nám pomoci s našimi dotazy nebo nesnáze, a všichni jsou schopni naše problémy vyřešit, protože zaměstnanci tohoto ústavu - stejně jako ve všech ostatních - jsou opravdoví odborníci.

Formálně je vladař říše hlavou všech těch ústavů a veškerá významnější rozhodnutí se mu přirozeně předkládají. Vladař však jmenuje do ústavního personálu kvalifikované lidi a dává jim volnou ruku ve všem, co dělají.

Každý ústav bude mít svého vlastního přímého představeného, ale nemyslete si, že tento „šéf“ je nedostupný, izolovaný člověk, který se před všemi skrývá a s kterým se můžete setkat jen zcela výjimečně. Právě naopak. Vždycky je někde v ústavu a vítá osobně každého, kdo tam zavítá, ať už je to žák, nebo „pouhý milovník“ hudby, nebo někdo, kdo se věnuje hudebnímu bádání.

Popsal jsem vám, jak se věnujeme své práci jen tak dlouho, dokud nám přináší radost a užitek. V okamžiku, kdy máme pocit, že potřebujeme nějakou změnu zaměstnání nebo jiné rozptýlení, na čas přestaneme pracovat a pustíme se do něčeho jiného podle našeho přání.

Personál každého vzdělávacího ústavu se v tomto ohledu od nás nijak neliší. Oni

samozřejmě také potřebují nějakou změnu a odpočinek, a tak zaznamenáme, že lidé v osazenstvu se střídají podle toho, jak to vyžaduje situace. Když někdo odejde, jiný ho zastoupí. Je to naprosto přirozené a velmi praktické.

Rozhodně nemusíme mít strach, že když už se vypravíme za některým konkrétním odborníkem, budeme zklamáni, že tam není. Vždy je možno získat veškerou pomoc, kterou potřebujeme, a pokud je opravdu nutné poradit se s tím, kdo tam právě není, pak bud naši otázku zodpoví okamžitým přenosem myšlenky, nebo ho stejně tak rychle můžeme navštívit v jeho domově. Rozhodně se nemusíme obávat, že budeme nějak obtěžovat.

Když vám teď řeknu, že služba ve všech ústavech probíhá nepřetržitě, protože v těchto říších máme jednoduše stále den, myslím si,, že kladně oceníte, že naše pojetí organizace začíná mít ty správné rozměry.

Hodně lidí spojených se vzdělávacími ústavami tam je již mnoho let podle vašeho počítání času. Věnují se své práci natolik, že i když už pokročili dál a ve skutečnosti již patří do vyšší sféry, raději ještě poměrně dlouhou dobu zůstávají tam, kde jsou. Čas od času se odeberou do své vlastní říše, a pak se vrací, aby zase pokračovali ve svých úkolech.

Nakonec přijde doba, kdy úplně zanechají svého zaměstnání a usadí se nastálo ve své vlastní sféře, a pak jiní, stejně schopní lidé nastoupí na jejich místa. A tak tomu je a bylo po mnohá století, a ještě nesčetná staletí tomu tak bude - nepřetržité sloužení jiným v těchto říších. Toto pravidlo platí pro všechny rozmanité vzdělávací ústavy. Práce duchovního světa neustává; pracovníci odpočívají a střídají se, ale práce samotná se nikdy nezastaví.

Množství práce se může měnit, stejně jako tomu je na Zemi. Je jasné, že v době, kdy probíhají naše velké oslavy a festivaly, během nichž jsme poctěni přítomností hostů z vyšších říší, se sejde ohromné množství lidí v chrámu nebo na jiném místě a v tom čase některé aktivity znatelně poklesnou.

Přirozeně chceme slavit své festivaly ve společenství jedni s druhými, a taky to tak děláme. Služby tím však nijak netrpí. Je to tak, že obyvatelé těchto říší berou vždy ohled na druhé a nikdy nežádají od druhých něco, co by je nějaké rozladilo, jako například kdyby se někdo dožadoval pozornosti v některém z ústavů v době, kdy my všichni, jak se stává, slavíme svátek. To se týká všech ústavů ve městě, kde jakékoli dočasné přerušení práce nemá žádné vážné důsledky.

V domovech odpočinku však lékaři a ošetřovatelé mají službu neustále, ať se na jiných místech dané sféry děje cokoli. Jejich oddané plnění povinností je pokaždé hned odměněno, neboť během všeobecných říšských oslav význační hosté z vyšších říší speciálně docházejí do odpočinkových domovů, kde osobně pozdraví každého člena personálu. Ti pak mohou uspořádat slavnost pro svoji vlastní rodinu a přátele.

Všechna ta administrativa, abych tak řekl, je řádnou součástí duchovního světa, a týká se jenom našeho duchovního světa. Existují ještě další služby, které se dotýkají obou světů, našeho i vašeho zároveň, jako například příchod nebo blížící se příchod člověka do duchovních zemí.

Zpravidla všem lidem, kteří sem přecházejí, se dostává určité péče. Kolik se jim té péče dostane, to už záleží na nich samotných. Někteří klesli duchovně tak hluboko, že s nimi nelze navázat žádný, aspoň trochu normální vztah. Ty lidi však zatím nebudeme brát v úvahu, přemýšlejme jenom o těch, kteří směřují do říší světla.

Aniž bych předbíhal v tom, co chci říci o vzájemném vztahu obou našich světů, můžeme

pro naši nynější potřebu popřemýšlet o typické otázce související s přechodem sem, která se dotýká značného počtu zdejších lidí.

Předpokládejme, že jste v duchovním světě a že kromě toho, že víte o existenci nějakého spojení s pozemským světem, nemáte žádnou zkušenost s tím, jak těsné vztahy mezi oběma světy jsou. Předpokládejme dále, že jste na Zemi zanechali přítele, kterého jste měli - a stále máte - velmi rádi, a tak přemýšlíte, kdy přijde do duchovního světa, aby se tu trvale usídlil.

Příležitostně jste zachytili jeho laskavé myšlenky, které přicházejí ze zemského povrchu, a vy podle nich poznáváte, že na vás nezapomněl. Řekněme, že jste se s ním nikdy nepokusili spojit, protože ze Země víte, že by takový nápad spíš odsoudil. Je možné zjistit, kdy by se asi tak mohl připojit k vám v duchovním světě, a pokud ano, jak si počínat ? Odpověď na tuto otázku nám odhalí existenci jedné z velkých organizací v těchto zemích.

Ve městě je jedna obrovská budova, která plní funkci informační a záznamové kanceláře. (V pozemském světě máte také svoje rozmanité informační kanceláře. Proč bychom my nemohli mít svoje ?) Zde je k dispozici velké množství lidí, kteří zodpovídají všelijaké dotazy, jež mohou mít jak nově příchozí, tak ti, kteří tu již žijí déle. Nastane situace, že máme nějaký problém a potřebujeme jej vyřešit. Můžeme se v té věci poradit s přáteli, ale třeba jen zjistíme, že stejně jako my nevědí nic.

Můžeme se samozřejmě obrátit na nějakou výše postavenou osobnost a dostane se nám veškeré pomoci, kterou potřebujeme. Ale ti lidé mají také svoji práci, stejně jako my, a my je nechceme zbytečně vyrušovat. A tak jdeme se svým problémem do této veliké budovy ve městě.

Mezi její důležité úkoly, které plní, patří udržování seznamu lidí, kteří nově přicházejí konkrétně do této říše. Je to užitečná služba a plně ji využívá spousta lidí, kteří to potřebují. Ale ještě důležitější je služba, jež má předem pořízené informace o lidech, kteří se do této říše brzy chystají přijít.

Ta informace je přesná a neomylně spolehlivá. Získává se rozličnými metodami myšlenkového přenosu, o nichž tazatel ví jen málo nebo vůbec nic. Ten pouze dostává požadovanou informaci. Jak cenná je ta služba, si můžete snadno představit.

Je dosti významná v normálních dobách na zemském povrchu, kdy se přechody sem dríí na celkem stejnoměrné úrovni, avšak v čase velkých válek, kdy lidé odcházejí do duchovního světa po tisících, jsou výhody takové kanceláře neocenitelné. Přítel se může setkat s přítelem, a pak se mohou spojit a pomoci dalším lidem, kteří odcházejí do duchovních krajin.

Informace o budoucích pozemských událostech jak na národní, tak na osobní úrovni má v duchovním světě určitá skupina lidí, a jeli třeba, sdělí tu informaci dalším lidem, kteří ji zase předají těm, kterých se to v první řadě týká. Mezi prvními, kdo dostávají informace o hroící válce, dříve než k ní dojde, jsou různé domovy odpočinku. Podobně je informována i sama informační kancelář.

Snažíte se tedy dovědět, kdy váš přítel nejspíše přijde žít do duchovního světa; chcete vědět, kdy nastane jeho „smrt“. Vaše první kroky povedou do informační kanceláře. Tam vám ochotně pomohou najít příslušného člověka, s nímž můžete zkonzultovat, co potřebujete.

Nestane se vám, že byste museli chodit od jednoho „úředníka“ k druhému, ani nebudete muset strpět nějaké jiné průtahy. Všechno, co se bude od vás žádat, je uvést jméno vašeho přítele, a pak budete požádáni, abyste na něho soustředili svoji pozornost a vytvořili tak nezbytné myšlenkové spojení.

Až se tak stane, požádají vás, abyste chvilku počkali - podle pozemského času to bude trvat jen pár minut. Potřebné síly se překvapivě rychle uvedou do pohybu a vám se dostane informace o čase, kdy váš přítel přijde.

Vlastní datum má pro většinu z nás jen pramalý význam, jak už jsem se vám pokusil objasnit, protože my směřujeme své myšlenky k samotné události, a ne k době, kdy k ní dojde. Ať máme k pozemskému povrchu jakkoli daleko či blízko, alespoň budeme ujištěni, že až se ta událost přiblíží, budeme o ní spolehlivě informováni. Zatím získáme určitou představu o tom, jak blízká či vzdálená ta událost je, což budeme chápat podle toho, nakolik jsme obeznámeni s plynutím pozemského času.

Organizace, která stojí v pozadí této služby, by vám měla trochu ukázat, jak rozsáhlá je celá tato informační a servisní kancelář. Existuje řada dalších. Ve stejné budově sídlí lidé, kteří odpovídají na nesčetné dotazy, jež přicházejí na mysl mnohým z nás, a zvláště nově příchozím, a pokrývají celou škálu duchovních aktivit.

Co se však nejvíce dotýká našeho tématu, je skutečnost, že tato kancelář poskytuje užitečné a nanejvýš uspokojivé zaměstnání tisícům lidí. Mnoho lidí se dožaduje, aby jim tam byla přidělena práce, ale je nezbytné, aby se nejprve pro tu práci vyškolili, neboť i když máme sebelepší vlastnosti, ta práce vyžaduje naprostou znalost oddělení, v němž chceme pracovat, právě protože tam budeme poskytovat informace lidem, kteří je potřebují.

Uveďme teď jiný příklad duchovní organizace, a za tím účelem můžeme navštívit vědecký ústav.

Na zemském povrchu je bezpočet lidí, kteří jsou technicky založení a kteří se věnují některému technickému oboru jako prostředku obživy. Jiní se zajímají o techniku, aby si příjemně odpočinuli od své běžné práce.

Příležitosti v duchovním světě jenom v tomto oboru jsou nesmírné, a takováto odborná práce se provádí v naprosto stejných podmínkách, jako všechna ostatní zdejší zaměstnání - bez omezení, svobodně a s nevyčerpatelnými zdroji, a také s dokonalou správou duchovního světa v pozadí.

Tento druh práce přitahuje tisíce lidí, mladé stejně jako staré. Všichni významní vědci a inženýři pokračují v tomto světě ducha ve svých bádáních a výzkumech a pomáhá jim spousta nadšených pomocníků všech možných profesí pozemského života, stejně jako lidé, jejichž práce zde se shoduje s tou, kterou vykonávali za života v těle.

Většina z nás tady se nespokojí s jedním druhem práce; věnujeme se i jiným pracím coby způsobu našeho odpočinku. Jak vidíte, máme neustálou potřebu dělat něco užitečného, co přinese prospěch druhým. Ať je ta pomoc sebemenší, vždy bude hodnocena jako služba.

Mít jen dva druhy práce na vystřídání, to se považuje za minimum. Tolik z nás má na tučet způsobů, jimiž se užitečně zaměstnává.

Musí být zřejmé, že zásoba užitečných úkolů zcela odpovídá těm tisícům a tisícům lidí tady. Každý druh práce je organizován samostatně. Tady nikdy nepoužíváme nahodilé postupy. Každé zaměstnání bývá svěřeno jen tomu, kdo dané práci skutečně rozumí, a tato správa nepřipouští žádný nepořádek nebo zmatek.

Nedochází ke špatnému hospodaření, neboť všechno běží hladce jako dokonale sestrojený stroj pod vedením šikovných rukou.

Z toho ale nesmíte soudit, že jsme neomylní. To byste soudili úplně špatně, my však víme, že ať už jsou naše chyby jakékoliv, máme vždy jistotu, že naše dokonalá organizace nám přijde na pomoc a pomůže nám je napravit.

Omyly tu nikdo neodsuzuje jako projev do nebe volající neschopnosti, naopak, považují se za velmi dobré ponaučení pro nás, které nám může nanejvýš prospět. Ale i když máme takové pochopení pro naše chyby, nejsme proto neopatrní, neboť jsme na svoji práci přirozeně a náležitě hrdí, a ta hrdost nás pobízí, abychom pracovali co nejlépe - a bez chyb.

Kdybych se vám pokusil předat něco jako ucelený obraz o správné organizaci duchovního světa, byl by to nadlidský úkol, zcela přesahující moji vyjadřovací schopnost, navíc nehledě na to, že je nemožné vyjádřit věcným jazykem něco, co mohou pochopit jen obyvatelé těchto zemí.

Pravděpodobně jedním z nejnápadnějších rysů života v duchovním světě je skutečnost, že náš život je natolik dokonale zorganizován, že tu nikde není ani náznak po nějakém spěchu nebo zmatku, přestože máme možnost provádět tolik „materiálních“ aktivit s rychlostí myšlenky, kde právě ta myšlenka je hybnou silou.

Na tu rychlost jsme tu zvyklí a sotva ji zaznamenáme. Nicméně tu je a právě díky ní náš znamenitý řád života a uspořádání života obecně funguje tak dokonale, a přece tak nenápadně.

Je to tak trochu domýšlivé holedbání, že jste na zemském povrchu dospěli do věku velkých rychlostí. Vždy ve srovnání s tím, jak se rychle pohybujeme my, se sotva hýbete ? Počkejte, až budete žít tady u nás.

Pak poznáte, jak skutečná rychlost vypadá. Pak budete také vědět, co to je skutečná efektivnost a organizace. To se nevyrovná ničemu na povrchu Země.

(24)

14. Vliv duchovního světa

Většina lidí se ze zvyku dívá na duchovní a pozemský svět jako na dvě samostatné roviny, oddělené a odlišné. Považují oba světy za zcela na sobě nezávislé, odříznuté od sebe, aniž kterýkoli z nich ví či tuší, co se děje v tom druhém světě.

Představa, že by duchovní svět mohl vůbec nějak ovlivňovat pozemský svět v jeho prospěch, se obvykle vykládá jako nesprávná vzhledem k tomu, že v celém pozemském světě panuje stav všeobecného zmatku.

Existuje také jiný myšlenkový proud tvořený lidmi, kteří povrchně studovali okultismus, jak to sami nazývají. Ti lidé věří, že pozemský svět je neoddiskutovatelně velice světský a duchovní svět je nevyvratitelně velmi duchovní a že tyto důvody oběma světům automaticky brání, aby vůbec nějak mohly mezi sebou komunikovat.

Oba tyto myšlenkové směry jsou nesporně scestné. Oba světy, váš i náš, jsou neustále v přímém spojení a my velmi dobře víme, co se děje na zemském povrchu v každé době. Tím však vůbec netvrdím, že každý z nás ví, co se u vás děje.

Ti z nás, kteří jsou v aktivním spojení s vámi, dobře vědí, co se děje ve vašem osobním

životě i ve vašem světě všeobecně. Zatímco ostatní lidé, kteří se o zemský povrch nijak živě nezajímají už od chvíle, kdy ho opustili, nemusejí v souvislosti s vámi vědět o spoustě věcí, moudří lidé ve vyšších říších vědí o všem, co se na Zemi děje.

Rád bych ukázal pár cest, jimiž duchovní svět ovlivňuje pozemský svět. Nejprve si můžeme probrat působení na osobní úrovni.

Každému člověku, který se narodil nebo se má narodit na zemském povrchu, je přidělen duchovní rádce. V minulých dobách nějaká taková představa musela proniknout do myšlenek někdejších duchovních, protože zavedli do náboženství ideu, že každý narozený člověk dostává neviditelného ochránce, jehož nazvali „andělem strážným“.

Ti strážní andělé si občas našli svoji cestu do soudobého umění, v němž umělci kreslili nějaké nevýrazné bytosti oděné v třípytivě bílých hávech a unášené na dvou obrovských křídlech, vyrůstajících z jejich ramen. Celá ta představa musela ve svém důsledku vyvolávat dojem veliké vzdálenosti či hlubokého rozdílu mezi strážným andělem a člověkem, kterého měl chránit. Jeden by řekl, že anděl se nemůže nějak více přiblížit ke svému chráněnci kvůli mimořádné duchovní jemnosti na jedné straně a odpudivé pozemské hrubosti na straně druhé.

Přejdeme od tohoto mylného výplodu umělcova mozku k něčemu o trochu víc reálnému. Duchovní rádci tvoří jednu z největších skupin v celé organizaci a správě duchovního světa. Obývají svoji vlastní říši a všichni žijí v duchovním světě již mnoho století.

Jsou vybíráni ze všech národů, které na Zemi existují, a působí bez ohledu na národní příslušnost. Poměrně velká část z nich pochází z národů východních zemí a také ze severoamerických Indiánů, protože obyvatelé těchto oblastí pozemského světa vždycky měli a mají nadání pro duchovno, a věděli již tedy něco o vzájemném vztahu obou světů.

Pro každého jednotlivce na zemském povrchu je podle pevně stanoveného programu vybrán hlavní rádce. Rádci mají většinou podobné povahové vlastnosti jako jejich chráněnci, co je však nejdůležitější, mají pochopení pro nedostatky svých chráněnců a soucítí s nimi. Mnozí z nich měli stejné chyby, když byli ještě v těle, a kromě dalších užitečných služeb se snaží svým chráněncům pomáhat, aby ty nedostatky a slabosti překonali.

Řada lidí, kteří komunikují s duchovním světem, se již setkala se svými duchovními rádci a jsou s nimi v úzkém kontaktu. Ti mají opravdu štěstí.

Také rádci jsou nejšťastnější, když naváží přímé spojení s těmi, jejichž životy pomáhají vést. Dalo by se s jistotou říci, že zdaleka nejvíc duchovních rádců dělá svou práci, aniž o nich ti, kterým pomáhají, vůbec vědí, a jejich úkol je o to těžší a složitější.

Jsou tu však ještě další lidé, jejichž život na Zemi rádcům prakticky znemožňuje, aby se k nim přiblížili na nějakou rozumnou vzdálenost.

Přirozeně je trápí, když sledují ty chyby a nerozumné jednání, v nichž se jejich chráněnci utápějí, a že musí stát stranou kvůli té tlusté, fyzicky neprostupné zdi, kterou si kolem sebe postavili.

Takoví lidé, když nakonec přijdou do duchovního světa, se probouzejí do úplného poznání, jaké možnosti si takto nechali ve svém pozemském životě uniknout. Ani v takovém případě rádcovo úsilí nebude zcela zbytečné, neboť i u toho nejhoršího člověka nastávají okamžiky, i když jen pomíjivé, kdy jeho svědomí promluví, a je to obvykle duchovní rádce; kdo vtiskne tu lepší myšlenku do jeho hlavy.

Ani na chvíli si však nesmíte myslet, že vliv ze strany duchovních rádců popírá nebo narušuje svobodnou vůli nebo její projev. Jestliže jste na Zemi upozorovali někoho, kdo se chystal nerozumně vstoupit do proudu jedoucích aut na silnici, pak skutečnost, že jste toho člověka rukou zachytili, v žádném případě nezasahuje do jeho svobodného rozhodování.

Duchovní rádce se snaží poradit vždy, kdykoli se jeho rada může dostat k jeho svěřenci; usiluje o to, vést ho správným směrem výlučně k jeho prospěchu, a zůstává na jeho svěřenci a jeho svobodné vůli, zda tu radu přijme nebo odmítne.

Pokud ji odmítne, může to vyčítat jen sám sobě, když ho případně stihne nějaké neštěstí nebo potíže. Duchovní rádcí zde totiž nejsou proto, aby žili život člověka za něj. To musí každý sám za sebe.

Určitý druh lidí na Zemi má tendenci zesměšňovat celou tuto instituci duchovních rádců. Jistě přijde doba, kdy budou hořce litovat své nerozumnosti, a ten den nastane hned poté, jakmile se v duchovním světě setkají se svým vlastním duchovním rádcem, který nejspíše bude vědět o jejich životě víc než oni sami !

My v duchovním světě si můžeme dovolit přejít ten výsměch jako takový, protože víme, že nevyhnutelně nastane den, kdy ti lidé přijdou do duchovního světa, a že bývají veliké výčitky svědomí - a v mnoha případech i sebelítost - těch, kteří ve své domnělé moudrosti ze sebe udělali hlupáky.

Kromě těch duchovních rádců existuje ještě další užitečný vlivný zdroj; pocházející ze světa ducha. Řekl jsem vám například, jak ruce pozemských lékařů bývají při operacích vedeny rukama duchovních lékařů. V mnoha dalších oblastech života působí duchovní inspirace stejně, jako působila od počátku věků. Člověk v těle dokáže sám o sobě udělat jen skutečně málo a sám to hned poznává, když přichází žít sem.

Člověk dokáže přesně a dokonale provádět určitou mechanickou činnost. Dokáže namalovat obraz, zahrát na určitý hudební nástroj, ovládat stroj, ale všechny významnější objevy, které slouží zemskému povrchu, přišly a vždycky budou přicházet z duchovního světa. Jestliže se člověk uplatňující svoji svobodnou vůli rozhodne využít ty objevy ke špatným účelům, pak může děkovat jen sám sobě za ty škody, které to přinese.

Inspirace, ať už je zasvěcená jakémukoliv důvodu nebo cíli, přichází výhradně z duchovního světa a odnikud jinud. Má-li sloužit pro dobro lidstva, pak zdroj je rovněž dobrý; jestliže ta inspirace očividně není ku prospěchu lidstva, pak i její zdroj je nepochybně špatný. Je na člověku, kterému zdroji inspirace se propůjčí - zda dobrému nebo špatnému.

Jistě si vzpomenete, jak jsem vám říkal, že člověk je v duchovním smyslu úplně stejný v okamžiku poté, co „zemřel“, jako byl v okamžiku předtím. Nedochozí k žádné okamžité změně, která by změnila špatný pozemský život v dobrý.

Jedna pravověrná církev zastává názor, který je také jejím neomylným učením, že ti z nás, kteří se vracejí na zemský povrch a dávají o sobě vědět, jsou ďáblové ! Je politováníhodné, že církev je tak zaslepená, neboť lze říci, že se snaží - neúčinně - umlčet dobré síly, zatímco přehlíží skutečné síly zla. Kdyby podporovala dobré síly, aby k ní přicházely, zlé síly by byly ihned zahnány.

Církve kterékoli denominace bezmezně tápají. Po celé věky až do dnešní doby šly svojí vlastní, slepou, ignorantskou cestou, místo pravdy šířily smyšlená učení a skrze tu všeobecně rozšířenou neznalost, pramenící z těch mylných učeních, dláždily cestu zlým silám,

aby mohly volně působit.

Církevní duchovní vykonává bohoslužby a funkce, které předepisuje jeho konkrétní denominace, a dodržováním naprosto chybných názorů a dogmat umlčuje inspiraci. Kdybyste se ho na to zeptali, odpověděl by, že věří v inspiraci - nějakým nejasným, odtažitým způsobem.

Během doby zjistí, že není vůbec ke škodě vypůjčit si náboženské myšlenky od nějakého jiného člověka v těle a spolehnout se na jeho moudrost, pokud jde o nějaké originální ideje. Avšak tvrzení, že duchovní svět má na pozemský svět i jiný vliv než špatný, bude stále zcela odporovat jeho zásadám.

Je to zvláštní sklon v myšlení; ta tvrdošíjná víra, že to jsou vždycky zlé síly z duchovního světa, které se snaží nějak projevit na zemském povrchu. Těm zlým silám se přisuzují schopnosti, které jsou, jak se zdá, dobrým silám upírány.

Proč ? A proč se církve tak smrtelně bojí „zkoušet duchy“* - jak jim radí právě ta kniha, na níž tolik spoléhají ? Nevěnují tomu textu pozornost a varovně ukazují na údajnou endorskou ženu**.

Duchovní svět neustále pracuje na tom, aby pozemský svět zaznamenal jeho přítomnost, schopnosti a působení nejen v životě jednotlivců, ale prostřednictvím některých lidí také v širší oblasti ve prospěch národů a národních politik. Dá se však udělat jen málo, poněvadž dveře bývají obvykle pro vyšší bytosti duchovního světa uzavřeny, ač jejich míra předvídavosti, moudrost, poznání a pochopení jsou tak nesmírné. Přemýšlejte o veškerém tom zlu, které by mohlo být smeteno ze zemského povrchu pod nesmírně vynikajícím vedením moudrých učitelů z duchovního světa.

Duchovní svět se snaží působit prostřednictvím skrovných kanálů, jež jsou k dispozici, co nejvíc to jde. Nicméně mohu bezpečně prohlásit, že na zemském povrchu není problém, který by se nedal vyřešit s pomocí, radou a zkušeností těch lidí, o nichž jsem právě hovořil. Leč žádá si to jednu věc - důsledně se držet toho, co nám poradí anebo doporučí.

Mnohý vedoucí představitel, ať už z oblasti státních záležitostí nebo náboženského života, který je teď tady s námi v duchovním světě, velmi lituje, když se dívá zpět na ty promarněné příležitosti, kdy mohl provést zásadní změnu ku prospěchu svých krajanů či spoluvěřících. Připouští, že dostal takový nápad - netušil, že tu myšlenku mu vtiskl duchovní svět - ale pak se nechal odradit.

Ti lidé naříkají nad neutěšeným stavem, do něhož se lidstvo samo degradovalo. Lidstvo ve skutečnosti dovolilo zlým silám, aby mu diktovaly. Ale ti zlí, o nichž církve tak rády hovoří, se objevili z jiného směru, než odkud tytéž církve prohlašovaly, že přicházejí.

Muži a ženy, kteří s námi navázali po všech stránkách seriózní a upřímnou komunikaci a kteří se rádi setkávají se svými duchovními přáteli stejně jako s ušlechtilými učiteli z těch nejvyšších sfér, jsou obviňováni ze spolčování s ďáblem. To je nesmysl. Skuteční ďáblové jsou daleko zaměstnanější na jiných místech, kde mohou mnohem více uspět k jejich vlastní, zlé spokojenosti.

Asi řeknete, že můj pohled působí poněkud pesimisticky; že pozemský svět ve skutečnosti přeci jenom není tak špatný, jak jsem to vylíčil. To je také pravda, poněvadž se nám podařilo dostat do pozemského světa, ač s velkou námahou, několik našich nápadů,

* Viz 1 J 4, 1. (Pozn. red.)

** Vyvolávačka duchů zemřelých, viz ISam 28,7. (Pozn. red.)

myšlenek a ponaučení.

Dá se však s jistotou říci, že kdybychom pozemský svět při jeho všeobecném zmatku nadobro přestali ovlivňovat, pozemský svět by se ve velice krátké době dostal do stavu úplného a naprostého barbarství a chaosu. To proto, že člověk si myslí, že si docela dobře vystačí s vlastními silami a vůlí. Je dost domýšlivý na to, aby si myslel, že rozhodně od nikoho žádnou pomoc nepotřebuje. A pokud se týká pomoci z duchovního světa - existuje-li takové místo - to je přece nemyslitelné !

Jestliže existuje takové místo jako duchovní svět, úplně prý stačí, když o tom začnou přemýšlet ve chvíli, až tam přijdou. Prozatím jsou tedy natolik nad věcí, že všechno znají a se vším si dokonale poradí bez pomoci nějakého přízračného duchovního světa.

Když mnozí lidé přijdou sem, do téhož duchovního světa, kterým předtím pohrdali, spatří svou vlastní malost, a také malichernost světa, který právě opustili. Ale ať už je pozemský svět jakkoli malý, člověk stále potřebuje pomoc při vedení svých záležitostí - a to je další objev, který učiní, když sem přijde.

Pozemský svět je krásný a život v něm by mohl být rovněž nádherný, ale člověk sám to překazil. Duchovní svět je nepřekonatelně krásný, krásnější než si člověk v těle vůbec dokáže představit. Pokusil jsem se vám předvést alespoň pár nahlédnutí do něj.

Váš svět nám však připadá velmi temný a my se velmi snažíme do něj vnést trochu světla. Snažíme se dát o sobě vědět, ukázat své působení. Náš vliv je veliký, ale měl by být daleko větší, mnohem větší, než je teď.

Až nás a náš svět úplně přijmete, pak teprve poznáte, co znamená žít na povrchu Země. Máme však ještě veliký, hodně veliký kus cesty před sebou.

(25)

15. Nejvyšší říše

Při několika příležitostech jsem vám pověděl něco o vyšších sférách. Existují pouze dva způsoby, jak proniknout do oněch vysokých úrovní. První možnost je dána naším vlastním duchovním rozvojem a pokrokem; druhá pak je na základě zvláštního pozvání od některého obyvatele těch oblastí. Jiné cesty jsou nám uzavřeny neviditelnými, duchovně neprostupnými bariérami. Rád bych vám teď vyprávěl o tom, jak jsme dostali jedinečné pozvání navštívit ty vysoké říše.

Seděli jsme v jednom z pokojů v přízemí mého domu, z něhož byl dokonalý výhled na všechnu tu krásu venku. V prozářené, otevřené krajině bylo v dáli vidět město tak jasně, jako kdyby bylo docela blízko nás a ne tam někde daleko. Povídal jsem si s Edwinem, zatímco Ruth seděla u klavíru a přehrávala nějakou pěknou skladbu, která harmonicky souzněla nejen s naší momentální náladou, ale i s celým tím pestrým okolím kolem nás.

Ruth nikdy úplně neopustil její prvotní úžas, když poprvé ve svém novém domově spatřila klavír. Za svého pozemského života byla vynikající klavíristkou a mezitím už nám stačila říci, jak vzrušující to byl okamžik, když se posadila za svůj „duchovní nástroj“, jak jej nazývala, a zahrála první akord.

Řekla, že nikdy přesně nevěděla, co se stane, či jaký tón vyloudí, až stiskne klávesy ?

Proto ji výsledek toho jednoduchého úkonu velmi ohromil, neboť zvuk jejího „duchovního klavíru“ byl tak dokonale vyvážený a tak kvalitní, že si nikdy nemyslela, že by něco takového bylo možné.

Její úžas však nebral konce. Zjistila, že její zdatnost se stonásobně zvýšila, když se zbavila svého fyzického těla, a že si sebou do duchovního světa vzala i svoji techniku hraní. Dále zjistila, že její ruce, když je přiložila k nástroji, jen zlehka přejížděly přes klávesy bez vědomého úsilí a že její paměť byla tak dobrá, jakoby měla samotný hudební part před sebou.

V této chvíli naplňovala prostor libozvučnými tóny, a tak všem nám třem pomáhala odpočívat a zotavovat se, neboť jsme právě v naší obvyklé práci dokončili jeden mimořádně obtížný úkol. My tři jsme pracovali společně - a i v této chvíli vašeho času stále pracujeme - a obvykle také spolu odpočíváme a spolu se bavíme. Ve skutečnosti Edwin i Ruth trávili mnohem více času v mém domě než ve svém vlastním ! Pokud se týká mě, ani bych to nechtěl jinak.

Najednou Ruth přestala hrát a běžela ke dveřím. Překvapení, co ji tak náhle přimělo přestat hrát, jsme se s Edwinem vydali za ní. Velmi jsme užasli, když jsme spatřili přes louku přicházet dvě nápadné postavy, o nichž jsem se vám už dříve zmínil. Jeden z nich byl Egyptan, který mi tak dobře poradil, když jsem jen nedlouho předtím přišel do duchovního světa, a který se od té doby s takovým porozuměním staral o moje blaho. Tím druhým byl jeho „učitel“, který tehdy v městském chrámu doprovázel významného nebeského hosta.

Egyptanův „učitel“ byl muž s temně černými vlasy, jež ladily s barvou jeho očí a ty prozrazovaly veliký smysl pro humor a veselí. Později jsem se dozvěděl, že náš host je Chaldec.

Nadšeně jsme šli přivítat naše dva hosty a ti se vyslovili, že k nám na návštěvu přicházejí velmi rádi. V dobré náladě jsme si povídali o všem možném a naši hosté přemluvili Ruth, aby dokončila tu skladbu, kterou hrála, když přišli. Po skončení pak pochválili její nadání, a poté Chaldec načetl téma, kvůli kterému k nám zavítali.

Řekl, že nám přináší pozvání od významného člověka, jemuž jsme přišli vzdát čest toho památného dne do chrámu, abychom ho zašli navštívit v jeho domě ve vysoké říši, v níž žije.

My tři jsme na okamžik utichli. Ruth i já jsme přesně nevěděli, co říci kromě toho, že se takovým pozváním cítíme velmi poctěni. Edwin nám však přišel na pomoc a začal mluvit za nás.

Chaldec naše rozpaky velmi pobavily a hned přispěchal s ujištěním, že se při takovém setkání nemáme čeho obávat. Něco takového by ani nebylo možné, jak jistě sami uvidíme. Myslím si, že nás nejvíce trápilo, nebo alespoň uvádělo do rozpaků, proč jsme na takovou návštěvu pozváni a jak se tam vlastně máme dostat. Vskutku jsme neměli ani ponětí, kde to „tam“ může být ! Na naši první otázku Chaldec odpověděl, že to zjistíme, až tam přijdeme. Co se týče způsobu, jak se tam máme dostat, právě to byl důvod, proč on a jeho milý přítel Egyptan přišli.

Pokusili jsme se vyjádřit své pocity, ale nešlo to; přinejmenším já jsem ten svůj pokus tak vnímal. Myslím si, že Edwin i Ruth to dokázali mnohem lépe než já, i když Chaldec nám notně pomohl svou úžasně veselou povahou a smyslem pro legraci.

Opravdu si myslím, že ten Chaldec je jedním z nejveselejších lidí všech duchovních říší. Zmiňuji se o tom zvláště, protože by někoho mohlo napadnout, že čím je člověk na vyšší

duchovní úrovni, tím vážnější musí být. Takový názor je naprosto chybný. Opak je pravdou. Bezstarostné veselí, které přichází vskutku od srdce, které nikomu neubližuje a nedělá se na něčí úkor, ale naopak proto, aby se potěšili i druzí, takové veselí se v duchovním světě vítá a podporuje.

Nenajdete nikde nápis „Zanech všeho *smíchu*, kdo sem vcházíš“, napsaný nad branami těch říší ! Představa, že čím větší duchovnost, tím pochmurněji člověk musí vypadat, je celkem vzato strašná a příliš připomíná svatouškovství některých druhů pozemské zbožnosti. Víme, kdy se smát a proč se smát, a tak se smějeme.

Nelíbí se nám truchlivé tváře, za nimiž se neskrývá žádná radost. Když vám tedy říkám, že náš vážený host, onen Chaldec, tolik pozvedl našeho ducha svojí veselou náladou - a velmi obratně mu v tom pomáhal, přesněji řečeno podporoval a dával podněty, také druhý host, laskavý Egyptan - musím vám povědět, že neztratil nic z vážnosti a vznešenosti svého vysokého postavení.

Nesmíte si myslet, že jsme se smáli všemu, co říkal, sotva jen to vyslovil ? Nežijeme v nějaké imaginární zemi; zasmáli jsme se, protože pro to byl dobrý důvod. Nebyl to falešný smích osoby závislé na někom ve vyšší pozici.

Edwin se otázal, kdy bychom se měli vydat na cestu. A Chaldec odvětil, že on i jeho dobrý přítel Egyptan přišli, aby nás hned vzali s sebou. Stále jsem netušil - a nevěděl to nikdo z nás - jak se tam vlastně dostaneme, ale Chaldec vzal okamžitě celou záležitost do svých rukou a vybídl nás slovy „Pojďte s námi“. Vedl nás směrem k hranici naší říše.

Jak jsme tak procházeli lesy a loukami, zeptal jsem se Egyptana, zda by mi mohl říci něco o tom významném člověku, kterého se chystáme navštívit. Řekl mi toho jen velice málo, třebaže jsem si byl jist, že toho ví mnohem víc, než prozradil ? Nejspíše bych tomu nerozuměl, kdyby mi řekl všechno, co ví, a tak se moudře zdržel dalších informací. Sdělil mi tedy jen tolik:

Tu význačnou osobnost, do jejíhož domu ve vysokých říších jsme se vydali, od pohledu znali všichni lidé v říších světla. Jeho vůli pokládali vždy za příkaz a jeho slovo bylo zákon.

Modré, bílé a zlaté zbarvení jeho šatu, zjevně dokonale vyvážené, prozrazovalo úžasný stupeň jeho znalostí, duchovnosti a moudrosti. Tisíce lidí ho oslovovaly „drahý pane“ a v jejich čele stál Chaldec, jenž byl jeho „pravou rukou“. Co se týče jeho jedinečného postavení, byl vládcem všech říší duchovního světa a na této souborné úrovni vykonával podobnou funkci, jakou vladaři jednotlivých říší vykonávali jednotlivě na nižší úrovni. Všichni ostatní vladaři se tedy zodpovídali jemu a on jaksi spojoval říše a stmeloval je v jediný celek, takže tvořily jeden nekonečný vesmír, stvořený a udržovaný Velikým otcem všech.

Pokusit se definovat, jak obrovské jsou jeho pravomoci v duchovním světě, by znamenalo pokoušet se o nemožné. Ale i kdyby to možné bylo, nepochopili byste to. Takové pravomoci nemají na zemském povrchu obdobu, ani se nedají k ničemu přirovnat, k žádné úřední pravomoci.

Pozemští lidé si možná pouze vybaví z dějin ty, kteří na Zemi vládli velkým královstvím nebo kteří ovládali ohromné územní celky, ale ti to panovali jen pomocí strachu, a všichni, kdo žili pod jejich vedením, byli vazalové, poddaní nebo otroci. Žádný světský král v celé dlouhé historii pozemského světa nikdy nevládl státu tak ohromnému, jakému předsedá ta význačná osobnost, o níž mluvím. Jeho království se řídí velkým, univerzálním zákonem pravé lásky.

Strach neexistuje, *nemůže* existovat ani na tom nejnepatrnějším, nejdrobnějším kousíčku

toho celku, protože tady pro strach není a nemůže být nejmenší důvod. A ani nikdy nebude. On je velikým, živoucím a viditelným pojítkem mezi Otcem, Stvořitelem vesmíru a jeho dětmi.

Avšak i přes svoji vrcholnou duchovní pozici sestoupil ze svého nebeského domova, aby nás navštívil v těchto říších, jak jsem se vám už dříve pokusil vylíčit. A ostatní lidé na nesrovnatelně nižší úrovni mají zase dovoleno navštěvovat ho v jeho vlastním domě.

Kolem této královské osobnosti není nic přízračného, nejasného nebo neskutečného. Spatřili jsme ho tehdy na té velké slavnosti, která se pořádá v duchovním světě. Není jen jakýmsi „duchovním zážitkem“, jakýmsi velikým povznesením duše, které by v nás nějakým neznámým způsobem vyvolal nějaký neviditelný zdroj. Je to skutečný, živý člověk, tak skutečný jako my sami - a my jsme skutečnější než vy na zemském povrchu, i když vy to ještě nevíte !

Mluvím zde o tom zcela otevřeně, abyste špatně nepochopili to, co se vám snažím vylíčit. Existují totiž mylné názory, že lidé z nejvyšších říší jsou tak nadpozemští, že je prakticky nemůže vidět nikdo kromě lidí téhož druhu, a že jsou naprosto a zcela nedostupní; takže žádný smrtelník nižší úrovně je rozhodně nemůže spatřit a zůstat naživu.

Lidé si běžně myslí, že tyto bytosti jsou oproti nám ostatním tak nesmírně vysoko, že to bude trvat celé věky, než nám bude dovoleno je spatřit alespoň z velké dálky. To je holý nesmysl.

K mnoha lidem z této říše někdo z těch šlechtných lidí *hovořil a oni vůbec nevěděli, odkud přichází*. My všichni máme určité schopnosti, které se zvětší, když ve svém duchovním vývoji uděláme krok dopředu a přejdeme z jedné říše do druhé. Mezi nejdůležitější schopnosti patří schopnost vyrovnat se s okolním prostředím, přizpůsobit se mu.

Na tom není nic tajemného; je to vysoce technická záležitost - daleko víc než většina vědeckých záhad pozemského světa. V duchovním světě to nazýváme vyrovnáním svých vlastních vibrací, ale obávám se, že teď nejste moudřejší - a to už je mimo můj obor na to, abych se vám to pokoušel vysvětlit !

Tyto nemnohé podrobnosti mi Egyptan sdělil a já jsem si je doplnil o své vlastní poznatky, které jsou však velmi nepatrné.

Trochu jsem mezitím odbočil. V té chvíli jsme byli poblíž Edwinova domu a rychle jsme přecházeli z naší vlastní říše do vyšší atmosféry. Zakrátko by pro nás začalo být obtížné, kdybychom pokračovali dále. Instinktivně jsme se zastavili a odtušili, že nastal rozhodný okamžik naší cesty. Přirozeně vše bylo tak, jak řekl Chaldejec: neměli jsme se čeho obávat. Celý postup byl zcela běžný, nic zvláštního.

Nejprve se postavil za nás a nechal své ruce na chvíli spočinout na našich hlavách. Jak nám řekl, mělo nám to dodat zvláštní sílu pro přesun prostorem. Okamžitě jsme pod jeho rukama ucítili chvění, velmi příjemné a vzrušující, a měli jsme pocit, jako bychom se stávali lehčími, byt by člověka sotva napadlo, že něco takového je možné.

Také jsme ucítili příjemné teplo, které proudilo celým naším tělem. Byl to pouze účinek té energie, nic jiného. Chaldejec postavil Ruth mezi Edwina a mě, a pak se postavil přímo za ní. Svoji levou ruku položil na Edwinovo rameno a pravou na moje, a jak měl na sobě plášť - viděli jsme, že byl bohatě vyšíván - vytvořil nad námi třemi dokonalou ochranu.

Nepředstavujte si, že během těch příprav se na nás sneslo či nás ovládlo nějaké důstojné ticho. Naopak, Chaldejec i Egyptan, a vlastně nás všech pět jsme si v jednom kuse vesele

povídali, přičemž ti první dva přispívali k naší veselosti zdaleka nejvíc.

Putování, na které jsme se vydali, nebylo nijak nudné. To vůbec ne. Je pravda, že jsme byli připraveni vstoupit do říší velmi, velmi vzdálených našemu vlastnímu obvyklému bydlišti, ale to nebyl důvod, abychom byli nějak příliš vážní nebo nás přemohl intenzivní pocit tíhy.

Chaldejec se snažil ze všech sil, aby rozptýlil každý takový pocit z naší strany. Na povzbuzení nám řekl, že ta návštěva je moc pěkná příležitost. Máme tedy mít úsměv na tváři a světlo v srdci. V těch vysokých říších pro smutek už vůbec není místa, méně než v naší vlastní říši. Prý se od nás očekává, že přijdeme šťastní a s úsměvem na tváři, který bude vyjadřovat naše skutečné vnitřní pocity.

V přítomnosti Chaldejce a jeho společníka by však ani nebylo nemožné neveselit se. Jsem si jistý, že jsme jim oběma věřili pro všechnu tu jejich neúnavnou pozornost vůči nám, a tak si myslím, že jsme pro ostatní bezpochyby byli samotným ztělesněním duchovní veselosti.

Chaldejec nám řekl, že přiložením svých rukou na naše hlavy nám nejen dodá sílu na cestování, ale také to způsobí, že se náš zrak přizpůsobí velmi jasnému světlu, s nímž se ve vysoké říši setkáme. Bez takového opatření bychom se dostali do nemalých potíží. Tato úprava netlumila náš zrak zevnitřku, ale navrstvila zvenčí jakýsi ochranný film, podobně jako když na Zemi nosíme ochranné brýle, abychom si clonili oči před slunečním světlem a žářem.

Nic takového jsme si samozřejmě nenasadili; Chaldejec pouze použil svou vlastní sílu myšlenky. Co přesně udělal, to vám nedokážu říct, ale ten postup, ať už byl jakýkoliv, použil mnohokrát již dřív a netřeba dodávat, že byl velmi účinný.

Poté Egyptan vzal naše ruce do svých a my jsme pocítili, jak do nás proudí čerstvý příliv energie. Chaldejec nás požádal, abychom se mu zcela odevzdali a nezapomněli, že cestujeme pro potěšení, nikoliv abychom zkoušeli svoji duchovní vytrvalost. „A nyní, moji přátelé,“ řekl, „naš příchod je již očekáván. Takže ať už jsme na cestě.“

Okamžitě jsme zaznamenali, že se vznášíme, ale ten pocit trval snad jen vteřinu a náhle zmizel, a pak už jsme nevnímali vůbec žádný pohyb. Před našima očima zazářilo světlo. Bylo velmi jasné, ale nijak nás nevylekalo. Zmizelo stejně rychle, jako se objevilo, a v té chvíli jsem ucítil pevnou půdu pod nohama. Pak se před našima očima otevřel první pohled na vysokou říši.

Nacházeli jsme se na území nepřekonatelné krásy. Na Zemi se nenajde taková obrazotvornost, která by si dokázala představit tu nevýslovnou krásu, a já vám ji mohu pouze skrovně popsat nedostatečnými pozemskými výrazy.

Byli jsme v královské říši - to nám bylo zřejmé na první pohled. Stanuli jsme na nějakém kopci nad městem; naši dobří přátelé nás hned vzali právě sem, aby nám ukázali ten nádherný výhled. Prý zde nebudeme moci strávit více než jen určitou omezenou dobu, a tak Chaldecův učitel chtěl, abychom za tu dobu toho viděli co nejvíce.

Před námi se vinul široký říční tok, na pohled klidný, tichý a nesmírně krásný, jak nebeské slunce zbarvovalo každíčkou malou vlnku tisíci barev a odstínů. Uprostřed celého výhledu a na pravém říčním břehu se nacházela prostorná terasa, vedoucí až k okraji vodního toku. Vypadalo to, že je postavená z nejvybranějšího alabastru. Nahoru vedlo široké schodiště a nad ním stála ta nejkrásnější budova, jakou si lidská mysl vůbec může představit.

Měla několik podlaží, uspořádaných v několika vrstvách tak, že každá z nich zabírala postupně menší plochu, až dosáhly samého vrcholku. Její zevnějšek byl, pokud se o něm dá vůbec mluvit, skoro úplně hladký a ničím nezdobený, a bylo očividné, proč to tak mělo být.

Celá ta stavba se skládala výlučně ze safírů, diamantů a topasů, nebo z jejich nebeských ekvivalentů. Ty tři drahokamy ztělesňovaly v krystalické podobě tři barvy, modrou, bílou a zlatou, a shodovaly se s barvami, které jsme již dříve spatřili na oděvu našeho nebeského hosta, když jsme ho uviděli v chrámu, a které nosil v takové nádheře.

Ty modré, bílé a zlaté barvy skvostného paláce při dopadu ryzího paprsku velkého centrálního slunce získaly tisícinásobně na intenzitě a síle a odrážely všemi směry paprsky nejčistšího světa. Vskutku celá stavba se jevila našim užaslým zrakům jako jeden ohromný svazek třpytivé záře.

Hned jsme si připomněli pozemský topas, safír a diamant a přemýšleli jsme, jak ty malé, průzračné kamínky byly jen takovými drobnými předměty, které se daly udržet mezi ukazováčkem a palcem. Tady byl obrovský, třpytivý palác, úplně celý postavený z drahokamů, a navíc z takových, které tělesní lidé nikdy nespátřili - a nespíš ani nikdy nespátří; dokud budou v těle.

Naše první otázka zněla, jaký byl důvod nebo význam pro použití těchto zvláštních stavebnin na budovu před námi. Chaldejec nás informoval, že žádný zvláštní význam ty materiály, z něhož je palác postaven, nemají. Drahokamy jsou charakteristické pro tu říši, do níž jsme právě přišli na návštěvu. V naší vlastní říši byly budovy neprůhledné, třebaže jejich povrch byl do určité míry průsvitný.

Jsou však v porovnání s budovami ve vyšších říších těžkopádné a všední. Prošli jsme mnoha jinými sférami, než jsme došli do této, ale kdybychom se na chvíli zastavili a sledovali krajiny, jimiž jsme procházeli, zaznamenali bychom, že relativně těžkopádně působící materiály naší vlastní říše byly postupně nahrazovány jemnějšími, až se proměnily v křišťálově čistou hmotu, k níž se teď naše zraky upínaly. Ale ty barvy jistě měly zvláštní význam, o němž jsem se již zmínil.

Kolem paláce jsme spatřili rozsáhlé plochy nádherných zahrad, upravených takovým způsobem, že z dálky a vyššího místa, kde jsme právě byli, se jevily jako ohromný a složitý vzor, připomínající nějaký překrásně tkaný orientální koberec. Dověděli jsme se, že kdybychom přišli blíž nebo se těmi zahradami procházeli, tak se ten vzor z našich očí ztratí, ale ocitli bychom se uprostřed citlivě upravených květinových záhonů a sametově měkkých trávníků.

I když jsme jen stěží dokázali odtrhnout oči od toho nesmírně krásného paláce a jeho okolí, přece Chaldejec pozvolna odvedl naši pozornost ke zbývající části výhledu.

Rozprostíral se až někam k nekonečnu - alespoň tak nám to připadalo. V těch vysokých oblastech jsme dohlédli mnohem dál, než je člověk zvyklý, a tak se zdálo, že se ten doslova nekonečný výhled před námi táhne do větších dálek, než si lze vůbec představit. Po celém prostoru jsme uviděli další skvostné budovy, postavené z dalších drahokamů - ze smaragdů a ametystů, abych jmenoval alespoň dva, a v dálce také jiné stavby z něčeho, co připomínalo perly.

Každá z těch rozmanitých budov byla zasazena doprostřed úchvatných zahrad, v nichž stromy dosahovaly nepředstavitelné bohatosti barev a vznešených tvarů. Kamkoli jsme pohlédli, tam jsem spatřili lesk skvostných budov, odrážejících paprsky centrálního slunce, tisíce barev z květin a třpyt vody v řece, která se před námi vinula do dálky.

Jak jsme tak zcela okouzleni hleděli na tu scénérii, z paláce náhle vyšel jakýsi záblesk světla a mířil přímo k Chaldejci, a ten na něj odpověděl podobným zábleskem, který vyslal zpět do paláce. Už se vědělo, že jsme v říši, a jakmile se naše oči nasytí tím výhledem, měli jsme přijít do paláce, kde nás náš hostitel bude očekávat. Takovou zprávu obsahoval onen záblesk světla, jak nám ji vyložil Chaldec. Proto jsme ihned pokračovali směrem k paláci.

Stejným způsobem, jakým jsme se dostali sem do této sféry, jsme se rychle přesunuli na terasu u řeky, a pak stoupali nahoru po širokém schodišti, které vedlo k hlavnímu vchodu do paláce.

Kamenné zdivo na terase a schody byly čistě bílé, ale velmi nás překvapilo, jak měkce působily pod našima nohama, neboť nám to připadalo, jako bychom kráčeli po sametově měkkém, dobře udržovaném trávníku. Naše kroky nebyly vůbec slyšet, jen naše šaty při chůzi trochu šustily, jinak jsme se pohybovali potichu až na to, že jsme si povídali. Přirozeně jsme slyšeli také řadu dalších zvuků. Nepřišli jsme do říše ticha? Všude ve vzduchu zněly ladné tóny, tryskající ze svazků barev, jež doprovázely každý náš krok.

Zdálo se nám, že je tu o dost tepleji než v naší vlastní říši. Chaldec nám řekl, že je tu ve skutečnosti mnohem tepleji, než jsme to vnímali, ale naše mysl se přizpůsobila rozdílné teplotě zrovna tak, jako se přizpůsobila intenzitě světla. Cítili jsme svěží vánek, jak se svými nebesky provoněnými závany jemně dotýká našich tváří.

Když jsme prošli palácovým vchodem, měl jsem sto chutí se projít a zblízka si prohlédnout pozoruhodné materiály, z nichž byla budova postavena, ale čas nás tlačil. Náš pobyt nemohl trvat déle, než jsme byli schopni snášet zdejší jemnou atmosféru a intenzivní světlo, přestože nám Chaldec a Egyptan dodali ochrannou duchovní energii. Proto když jsme vstoupili, jen letmo jsme shlédli tu nádheru, která nás obklopila.

Všechny ty rozličné pokoje a ochozy byly tak krásně vyvážené, že nevyvolávaly dojem nějaké zpupné povýšenosti, jakou by jinak člověk asi očekával v budově takových rozměrů. Všude, kam jsme pohlédli, jsme viděli zdi a podlahy zdobené drahokamy.

Na zdech visely obrazy s pastorálními výjevy, u nichž umělec použil jako materiál všechny drahokamy, který jen smrtelník zná - a mnoho dalších, které vůbec nezná. Ty obrazy byly zhotoveny jako mozaiky, ale na toho, kdo je pozoroval, působily jako jedolitě živé světlo, mohu-li to tak pojmenovat.

Jednotlivé části obrazů vyzařovaly světelné paprsky všech barev, které daný námět vyžadoval, a výsledný dojem pro oko byl, jakoby ty obrazy byly skutečně živé. Samotné barvy byly nádherné a měly v sobě mnoho dalších odstínů a barevných tónů, více než umožňují pozemská barviva. Zdálo se neuvěřitelné, že drahokamy mohou existovat v tak široké škále barev - ale nacházíme se v duchovním světě, a k tomu v jeho vysoké říši.

Když jsme procházeli chodbami, potkali jsme mnoho milých a hezkých lidí, kteří nás zdravili, a o to více jsme se cítili vítáni. Tenhle pocit byl skutečně strhující a ovládl nás od chvíle, kdy jsme poprvé vstoupili do paláce. Nikde jsme se nesetkali s žádnou lhostejností, ale vždy s projevy vřelého přátelství a náklonnosti.

Konečně jsme stanuli před malým pokojíkem a Chaldec nám sdělil, že nastal vrcholný okamžik cesty. Nebyl jsem nějak nervózní, ale dumal jsem nad tím, jaká by se tu měla dodržovat pravidla chování, a protože jsem vůbec neměl tušení, jaká pravidla by to měla být - nikdo z nás to nevěděl, samozřejmě kromě našich dvou průvodců - trochu jsem zaváhal. Chaldec nás však hned uklidnil, když nás vyzval, abychom ho následovali a dodržovali pouze ta pravidla, která vyžaduje slušné vychování.

Vstoupili jsme. Náš hostitel seděl u okna. Jakmile nás uviděl, vstal a přišel se s námi pozdravit. Nejprve poděkoval Chaldejci a Egyptanovi za to, že nás sem přivedli. Pak podal každému z nás ruku a přivítal nás ve svém domě. Poblíž křesla, na němž předtím seděl, stálo několik dalších, prázdných křesel, a tak nás vybídl, abychom si k němu přisedli a podívali se ven z okna. Ten výhled patřil, jak nám vysvětlil, k jeho nejoblíbenějším.

Šli jsme blíž k oknu a spatřili dole záhon překrásných bílých růží, tak čistě bílých jako padlý sníh, a vůně, kterou vydávaly, byla stejně povznášející jako vzhled květů, z nichž vycházela. Náš hostitel nám řekl, že bílé růže má ze všech růží nejraději.

Posadili jsme se a já jsem měl možnost prohlédnout si našeho hostitele, když k nám mluvil, z těsné blízkosti, neboť dříve jsem ho viděl jen zdálky. Když jsem ho teď sledoval v jeho vlastním domě a prostředí, viděl jsem přibližně stejný zjev tváře jako tehdy, když nás navštívil v chrámu v naší vlastní říši.

Nicméně když jsme se na něj dívali teď, nějaké rozdíly jsme zaznamenali; rozdíly, které z velké části způsobila rozdílná intenzita osvětlení. Například jeho vlasy tehdy, když k nám přišel, vypadaly jako zlaté. Tady působily dojmem, jakoby byly spíše z jasně zlatého *světla*, než že mají zlatou barvu. *Vypadal* mladě, jakoby jeho mládí bylo věčné, ale mohli jsme vnímat celé ty dlouhé věky času, jak ho znáte na Zemi, které se skrývaly za jeho osobou.

Když hovořil, jeho hlas zněl vyloženě jako hudba, jeho smích jako šumění vody, ale nikdy jsem si nemyslel, že je možné, aby někdo vyzařoval takovou lásku, takovou vlídnost, takovou hloubku myšlení a ohleduplnost; a nikdy jsem si nemyslel, že je možné, aby někdo měl tak nesmírné poznání, jako tento nebeský král. Člověk měl pocit, že vedle Nebeského Otce on má v rukou klíč k veškerému poznání a moudrosti.

I když to může znít divně, neboť jsme zdolali nezměrné vzdálenosti, než jsme se dostali do blízkosti tohoto nesmírně úžasného člověka, přece jsme se tady, v jeho přítomnosti, cítili úplně jako doma a bylo nám s-ním dobře. On se s námi smál, žertoval, zeptal se nás, co si myslíme o jeho růžích a zda se cestou sem Chaldecjek dokázal dobře postarat o naši zábavu. Promluvil si s každým z nás osobně, přičemž se ukázalo, že je velmi dobře obeznámen se všemi našimi záležitostmi, jak těmi společnými, tak i osobními. Až konečně přešel k důvodu, proč nás pozval k sobě na návštěvu.

Řekl, že jsem ve společnosti svých přátel navštívil temné říše a podrobně jsem zaznamenal, co jsem tam spatřil. Domníval se, že by to mohl být docela příjemný protiklad, kdybychom navštívili tu nejvyšší říši a sami uviděli některé z jejích krás; kdybychom viděli, že obyvatelé těch vysokých říší nejsou žádní přízrační, neskuteční lidé, ale naopak lidé jako my, kteří dokážou vnímat a projevovat pocity své ušlechtilé povahy, kteří dovedou lidsky chápat, lidsky přemýšlet a rádi se nechají nakazit smíchem a upřímným veselím stejně jako my.

Pozval nás na návštěvu, aby nám sám sdělil, že tyto říše, kde jsme právě byli na návštěvě, jsou dosažitelné pro každého člověka, který se narodil na povrchu Země, a že nás nikdo nemůže o to právo připravit; a že i když to může trvat bezpočet dlouhých let, než se do těch říší dostaneme, přece jenom na to máme celou věčnost, v níž toho cíle můžeme dosáhnout, a že tu je řada možností, jak nám na této cestě pomoci.

Dále řekl, že je to prostý a nesporný fakt duchovního života. Nejsou v tom žádná tajemství; vše je naprosto jasné, jednoduché a nijak to nevymezují složité věrouky, náboženská vyznání a podobné věci. Není třeba se držet nějaké konkrétní formy tradičního náboženství, které nemá ve své moci a silách zaručit bytí i jedinému člověku, že mu zajistí „spasení“. Žádná náboženská organizace, která kdy existovala, to nedokáže.

A tak tato říše jedinečné krásy se volně otevírala všem lidem, aby se mohli ubírat tímto směrem z těch nejhlubších a nejbídnějších říší. Bude to trvat dlouhé věky, ale to je právě to velké a nádherné finále všech těch miliónů pozemských lidí žijících na Zemi.

Náš dobrý přítel Chaldejec pak svému „učiteli“ připomněl, že náš pobyt se blíží ke konci. Ten pak řekl, že mu s lítostí musí dát za pravdu, ale že zmocnění, které pro nás vyžádali, je omezené, a tak pro náš klid musíme konat v jeho rámci. Nicméně prý jsou tu jiné příležitosti, a tak nás pozval na další návštěvy.

Zvedli jsme se tedy a já jsem neodolal tomu kouzelnému výhledu z okna na růže. Pohlédl jsem ven ještě jednou, a pak jsem se připravil k odchodu.

Náš dobrotivý hostitel řekl, že nás doprovodí až na kopec, z něhož jsem poprvé zahlédl jeho království. Šli jsme jinou cestou, než byla ta, po níž jsme k paláci přišli, a tolik nás potěšilo, že tato vedla přímo k růžovému záhonu.

Náš hostitel se sehnul a vybral keřík s nejkrásnějšími květy, jaké kdy oko smrtelníka spatřilo, a každému z nás daroval jeden květ. Naše radost byla o to větší, že jsme věděli, že když se o ty květy budeme starat s láskou, nikdy nezvadnou ani nezahynou.

Obával jsem se jen toho, že když je vezmeme s sebou do naší vlastní říše, může je poškodit naše těžší atmosféra, na jejíž hustotu nejsou zvyklé. Náš hostitel nás však ujistil, že se to nestane, neboť ty květy bude posilovat péče naše i dárcova a díky tomu budou mít více než dostatečné podmínky k životu, a tak zůstanou takové, jaké jsou.

Konečně nastal okamžik našeho rozchodu. Slova by nedokázala vyjádřit naše pocity, ale naše myšlenky bezpečně dolétly k tomu, který nás učinil tak nevýslovně šťastnými - že jsme už zakusili svůj budoucí osud - a osud celého pozemského světa a celého duchovního světa. Všem nám požehnal a s nesmírně laskavým úsměvem a nevýslovnou vlídností nám popřál šťastnou cestu, načež jsme se znovu ocitli v naší vlastní říši.

Pokusil jsem se vám sdělit něco z toho, co jsme spatřili, ale těžko se hledají slova, která by to popsala, protože nedokážu převést čistě duchovní věci do pozemských slov. Mé líčení tedy zdaleka nemůže být zcela výstižné.

A stejně tak tomu je i s ostatními záležitostmi, o nichž jsem vyprávěl. Kdybych vám měl vyčerpávajícím způsobem popsat všechno, co jsem viděl ve světě ducha, popsal bych mnoho svazků, a tudíž jsem vybral jen to, o čem jsem se domníval, že pro vás bude nejzajímavější a nejužitečnější.

Velmi upřímně si přeji, abych vás zaujal, na chvíli vás vytrhl z naléhavých záležitostí pozemského života a nabídl vám nahlédnutí do světa, který“ existuje za hranicemi světa, v němž teď žijete.

Pokud jsem přinesl určitý klid a dobrou naději, pak jsem velmi odměněn, a vám chci říci:

„Benedicat te omnipotens Deus.“*

* Kéž ti požehná všemohoucí Bůh.

Přeloženo z anglického originálu *Life in the World Unseen*, který vydalo nakladatelství Two Worlds Publishing Co Ltd, 7 The Leather Market, Weston Street, London SE1 3ER, U.K. v roce 1997 pod číslem ISBN 0 947823 46 8.

ŽIVOT VE SVĚTĚ NESPATŘENÉM

Život ve světě nespátřeném podává jednu z nejúplnějších zpráv o tom, co následuje po fyzické smrti. Prostředníkem byl duchovně vnímající Anthony Borgia (na obrázku vlevo), kterému své zkušenosti vyprávěl monsignore Robert Hugh Benson, syn někdejšího canterburského arcibiskupa.

V této poutavé knize se monsignore Robert Hugh Benson zabývá takovými tématy, jako jsou domov odpočinku, vzdělávací ústavy, duchovní půda a duchovní květiny, zábava, říše dětí, čas a prostor a zaměstnání v duchovním světě, spolu s mnoha dalšími zajímavými otázkami.

* * *

„Většina lidí se ze zvyku dívá na duchovní a pozemský svět jako na dvě samostatné roviny, oddělené a odlišné. Považují oba světy za zcela na sobě nezávislé, odříznuté od sebe, aniž kterýkoli z nich ví či tuší, co se děje v tom druhém světě. „

„Kdo jsem, na tom skutečně nezáleží. Kým jsem byl, na tom záleží ještě míň. Své světské postavení si s sebou do duchovního světa nebereme. Svoji světskou důležitost jsem zanechal za sebou. Nyní záleží na mé duchovní hodnotě, a ta je, můj milý příteli, mnohem menší, než jaká by měla být a jaká by mohla být. „

„Spatřili jsme stovky nádherných ptáků, jejichž opeření hýřilo barvami.“

„Máme zde nesmírně krásné květiny... Jsou stále v květu.“

„Nemáme žádný dopravní provoz a naše cesty jsou pokryté velmi hustou, zelenou trávou, měkkou pro nohy jako peřina s prachovým peřím.“

Přes 7000 stran a 5000 obrázků o Vesmírných lidech najdete na internetu:

www.vesmirni-lide.cz

www.vesmirnilide.cz

www.andele-svetla.cz

www.andelesvetla.cz

www.universe-people.cz

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.angels-heaven.org

www.ashtar-sheran.org

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es

www.angely-sveta.ru

www.anges-lumiere.eu

www.angelo-luce.it

www.anioly-nieba.pl

www.feny-angyalai.hu

www.anjos-ceu.eu

www.angeli-raja.eu

IVO A. BENDA

10.7.2004

